

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEHMET HABİL TECİMEN

PARAMİLİTER EDEBİYAT

BATI EDEBİYATI'NIN
"GAYRİ RESMİ" TARİHİ

PARAMİLİTER EDEBİYAT
Batı Edebiyatı'nın "gayri resmi" tarihi
Mehmet Habib TECİMEN

ERGUVAN YAYINLARI

Yayın No: 68
EDEBİYAT/Eleştiri

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mekki Yassıkaya

KAPAK TASARIM
Yunus Karaaslan

SAYFA DÜZENİ
Adem Şenel

BASKI-CİLT:

Altınoluk Yayın ve San.Sesli ve Görüntülü
Yay.Bilg. Ür.İma. ve Tic. A.Ş.
İkitelli Org. San. Bölgesi
Turgut Özal cad. No: 117/2 A-D
BAŞAKŞEHİR - İSTANBUL
Tel: (0212) 671 07 00 Faks: (0212) 671 07 17
E-Mail: info@erkammatbaasi.com
Matbaa Sertifika No: 10689

1.Baskı: Ekim 2014

Kültür Bakanlığı
Yayıncı Sertifika No:16322

ISBN: 978-975-6335-91-8

Copyright © Erguvan yayınları 2014

Bu eserin bütün hakları anlaşmalı olarak Erguvan yayınlarına aittir. İzinsiz, tamamı veya bir kısmı hiçbir ortamda kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Kaynak göstermek şartıyla eğitim amaçlı alıntı yapılabilir.

PARAMİLİTER EDEBİYAT

Batı Edebiyatı'nın "gayri resmi" tarihi

MEHMET HABİL TECİMEN

Klodfarer Cad. No: 18 Nusretbey Apt. Bodrum Kat
Sultanahmet-İstanbul

Tel-Faks: 0212 516 52 62/ 0533 557 11 08 /

Mehmet Habil Tecimen : GSM: 0530 280 29 03

Tecimen_@hotmail.com, erguvaniletisim@yahoo.com,

erguvanyayinevi@gmail.com

www.erguvanyayinevi.com

Mehmet HabiI TECİMEN

Gazeteci, diplomasi yazarı, ekonomist. Kayseri'de doğdu. Kayseri Lisesi'nden mezun olduktan sonra Atatürk Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. ABD'de, University of Metropolitan'da, *International Business and Economy* alanında master derecesi aldı. ABD'de altı yıl yaşadı.

Çeşitli günlük gazetelerde Dış Haberler Müdürlüğü yaptı. Tecimen, güncel siyaset, diplomasi alanlarında yayınlanmış bir dizi kitabın yazarıdır. Günlük yazılarını siyasi ve ekonomi alanlarında yayın yapan entelektüel araştırma grubu **anadoluresearch.wordpress.com** adresinde devam ettirmektedir.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ / 7

BÖLÜM 1

AYDINLANMA ÇAĞININ İÇYÜZÜ / 15

KONU 1 / 29

KONU 2 / 42

KONU 3 / 53

KONU 4 / 62

KONU 5 / 75

KONU 6 / 100

KONU 7 / 110

KONU 8 / 119

BÖLÜM 2

"COUP" RİSALESİ / 129

COUP D'OEİL / 129

COUP D'ECLAT / 133

COUP D'ETAT / 138

BÖLÜM 3 145

SHAKESPEARE'NİN KIBRIS DAVASI

OTHELLO'NUN POLİTİK MİRASI / 145

SHAKESPEARE'E RAĞMEN

OTHELLO TERCÜMELERİ / 150

ÇİRKİN FRANSA ÂŞIK FRANSIZ / 158

EDEBİYAT PAGANİZME ESİRDİĞİ / 168

AYDINLANMA VAHYE SALDIRI EMRİ

VERENLERİN EN SİNSİ KAVRAMIDIR / 176

ELEŞTİRİ: SEN NEDEN

MÜSLÜMAN DEĞİLSİN VİCTOR HUGO!! / 180

Ö N S Ö Z

I.

Paramiliter Edebiyat seri olarak düşündüğümüz kitapların ilki olacaktır. Neden ve nasıl sorularını vahiy merkezinde sorgulayan bir imanla bunu yapmaya çabaladık.

Bildik okuyucu kimliği bu kitap(lar)ı anlamakta zorlanabilir. Burada komplo teorilerinden bahsedilmiyor, hatta alternatif tarih de yazılmıyor, burada tarihi şahsiyetlerin kimleleriyle oluşturulduğu, hangi rolleri oynadıkları ve rollerine nasıl hazırlandıkları ile ilgili sahne hazırlıklarından bahsediyoruz. Sahnenin sahiplerine odaklanılması gerektiğini film diyaloglarının çok az kıymetinin olduğunu belirtiyoruz. Paramiliterliğin tarihi başkenti Floransa'dır. Horasan ise bizim doğum mekânımızdır. Şeytan iğvasına karşı derviş..

II.

Edebiyat tarihini düşünce adamlarının kayıtsız şartsız irade mücadelesi veya zafer sahması olarak anlayanların dahası tarih ilmini, savaş tarihi ve savaşan tarafların hedefleri olarak kabul edenlerin Paramiliter edebiyat okumalarında ciddi sorunlar yaşayacakları muhakkak. İnsan merkezli âlemi tasvir ve ardından insan ilişkilerinin öznelliği meselesi tarif

edilirken telaffuz edilen kültür ve medeniyet kavramlarının aslında kadim kavga zeminini oluşturduğu açıktır. Medeniyet havuzuna her kültür bir damla bırakır. Ama aile, kabile, aşiret, millet temelli birlikler mülk (nefs) (*chacun pour soi*) temeline kayarken hırpaladıkları ise karşı grup(lardır)tur.

Medeniyet kavgası kültürle yapılır. Kültürün niceliği, niteliği, özneliğini, dünyaya, bütün toplumlara, bütün doğrulara kabul ettirmenin yollarını silahla, propaganda ile tutulanların medeniyet algısı medeni değildir, *paramiliterdir*. Medeniyet (*civilition*) kavgası (*nesep bulma telaşı*) o yüzden batıyı kök ve köken bilgisi adına Firavunların Mısır'ına götürür. Batılı adına güncelin müthiş gücü çok fazla siyasi sıklet çekmeyeceğinden dolayı da Firavunların Mısır'ını sahipleniş onun karşısında (tanrının çocukları) Yahudileri *Judeo-Christian temelinde bir sahiplenişe bir dayanışmaya hatta düşman gruba karşı birliğe çağırır*.

Dildeki sahip olma (avoir), paylaşma (partager), mecbur olma (devoir) fiillerinin tamamı insanın kas gücü ile irade gücünün eseridir. Akıllı yönetmek daha sonra gelir... Aç insanın akıllı yönetmesi kesinlikle beslenme sorunuyla doğrudan alakalıdır.. Bütün bunların etrafını saran ise (fiziki olarak) bedenen güçlü olmayı gerekli kılar. Üstünlükte buradan çıkar, sahip olma ve akıllı bu kertede yönetme meselesi fertlerin, aileye dönüşmesi, toplumsallaşma hatta (kendine ve kültürüne) toplumsal hedefler koyması ile gerçek ve ülkü yan yana gelir.

Judeo-Christian kavramının etrafında "sahip olma" kavramını okuyanların on dokuzuncu yüzyıldan sonraki evreyi iyi tahlil ederek bunu geliştirdiklerini düşünüyorum. On dört bin yıllık bilinen sözlü-yazılı tarihin içindeki iktidar mücadelesinin günümüzde de kesinlikle uzantılarını

yaşadığımızı düşündüğümüzde “paramiliterlik” kavramının nasıl askerîleştiğini nasıl mağaralardan, korunaklardan, kalelerden, dışarı çıkarak Yunanca dilbilgisel köklerine büyük bağlılık göstererek harici saldırıya geçtiğini tarihi gerçekliği ile gözlerinizin önünü koymak istiyoruz.

III.

Gündelik hayatın, bildik hayatın, tanınan hayatın, yaşanan hayatın tükendiğini ne zaman ilan etti ise modernizm, “paramiliter ağın” kavramı olduğunu da dışa vurmuştur. Modern, modernite, modernizm iç içe basamaklı seküler bir Firavun piramidir. İçselliği sonsuzca gizemli bir şekilde uzatılabilir. Keşif ve meşguliyet hormonuyla seni esir alır.

Modernizm, aydınlanmaya kafa atmaya çalışmasını aydınlanmayı yeni yüzyıla elbise giydirme olarak anlamayanların “aydınlanma” idealleri ve amaçları ile modernizmin içeriğine bakmalarında fayda var. Modernizm aydınlanma olgusunu yenilerken aynı noktaya okunu atar: Vahiy ve din.

Ne alıp veremediği var modernizmin vahiy ve din’le.. Aydınlanmanın ne sorunu varsa aynı temelde aynı mantıkta aynı mantık doneleri ile girişir kavgaya..*Samuel Beckett*’leri *Friedrich Nietzsche*’leri müjdeleyen nedir? Elbette modernizmin tartıştığı kavramlardır. Ardından gelen nihilizm modernizmin öz çocuğudur.

Geleneğin ürettiği edebiyat, sanat, dayanışma kurumları (vakıf ve benzeri) geleneksel kurum ve kuruluşlar bitti denilirken bir şey unutulmaz; yeni bir hayat yeni bir kültür icat edilmelidir; edilmiştir de... Bu fikri bunlara veren elbette 19. yüzyılın dönemin (modernist) pozitivizmidir.

Toplum kendisi için iyi ve güzel olanı bizzat kendisi seçmeliydi. Tasarlanan toplum için teoriler (*Marksizm, Sosyalizm, Sosyal Demokrasi, Leninizm*) onlara yardımcı oldu ama asıl olan bu dönüştürmeyi yapanların mensup olduğu kültürdü. Kadim (Yunan ve Latin) paganist iddialar ve sadece kendilerini temsil eden kültürel kodlar gasp edilen (özelleştirilen) medenileşme kavramının etrafına yerleştirildi ve "*Marksist modernizm*" ile satışa sunuldu; bazen devrimle bazen kavramla direniş kırıldı; diğer kültürler ve farklı iddialar boğuldu; yok farz edildi, arkaikleştirildi. Medeniyetin çok sesliliği 19. yüzyılın ünlü *Judeo-Christian* formu ile sessizleştirildi, ürkütüldü, düşmanlaştırıldı.

Babanın inandığı vahiy dini annenin inandığı ahlaki değerler yerine her şeyi gözden geçirecek (*paganist neden sorusunun peşinde*) bir toplum üretilmeliydi. Devamsızlık dendi bunun adına, *devamsızlık ilkesi (Anthony Giddens)*, bütün kadim kültürleri sözüm ona yargılama ve çöpe atma. Sonu ne oldu? Nihilizm doğdu elbette.. Her şeyi sorgulayalım derken *hiçbir şeycilik, köksüzlük, hiçcilik, nasıl olsa* öleceğizcilik doğdu. Bunu bilerek hedeflediler veya sonucunun bu olacağını kesinlikle kestirdiler. İnsanlık uyuştı, niteliksizleşti, ruhsuzlaştı, canavarlaştı, savaş makinası haline geldi, medeniyet umdeleri kayboldu. Kendileri fırladı aradan.. Bu boşluğu (vartayı) ondört bin yıllık bilgi ve becerisi ile kim kullandı? Elbette Paramiliter Edebiyat'ın, ekonomi'nin, siyaset'in sahipleri kullandı. Hâlâ kullanıyor!!

Modernizm derken modernite'yi anlatanlar modern zamanlar diyerek dayanılmaz bir yaşam arzunu ses tonuna yükleyenler kendi katları arasında inanılmaz bir piramit şeklindeki *modern+modernizm+modernite* bağıını bağımsız izah

etmeye kalktılar. Bağımsızdır fakat bu bağımsızlık aynı elin içindeki bağımsızlıktır.

Modernite doğrudan 18. yüzyıl aydınlanmasını kendisi için temel gösterirken modernliği nasıl pazarladı 20. yüzyılda?. Sanayi devrimi, endüstriyel devrim gevelemeleri ile değil mi? Bihakkın yeni ve güncel alanın bire bir Aydınlanma kavramları ve sonrasında Marksizm'le doldurulması sağlandı; bu başlangıçta güçlü bir stratejiydi; başarılı da oldu. Kimse çağdaşlık (modernlik) karşıtlığıyla suçlamayı göze alamazdı. Çağdışılıkla suçlandığınızda hemen karşı savunmaya geçti herkes değil mi? Çağdaşlık dendiğinde ise onların kapısından, pervazından geçmek zorundaydınız? İlk tekrarlattıkları şey nedir? Vahiy şüphesi ve pagan nedensellik...

Yüz yılı geçen bir süredir Türkiye'de tekrarladıkları bu değil mi?

IV.

Şehir alanlarının genişlemesi aslında bir kontrol mekanizmasıdır. Her şey denetim altında demenin bir başka yolu. Şehirleşmeye yüklenen medenileşme anlamının İbni Haldun'daki manasını müthiş bir gerekçeyle kendileri adına tedavüle koyanlar aslında hadarileşmeyi (bedevileşmeyi) şehir halkına (yeniden) sunmaya çabalamaktadır. Bu anlamda İbni Haldun'un ayrımı ve tarihsel yorumu bu adamların elinde bitmiştir. Sanayi toplumu ile izah etmeye çalıştıkları bu kavramı sanayiye bizzat kuran biziz anlamsalı içinde özündeki doğallıkla vahyin insanını yok ettiler. Evet, vahiy tabi olmaktadır, tabiattandır, tabiliktir. Şehirleşme ile oluşturulan modern toplum albenisi şehirleşmeyle birlikte dahil olunan modernlik

tutkusu bir tutukluluktur: Kime karşı bir tutukluluk paramiliter yasalara ve onların kavramlarına... Floransa'ya karşı, Horasan iklimi bunu kabul etmez.

Ticaretin kurallarını kendi paramiliter kavramlarından koyanlar, çalışma şartlarını kültürler arası iletişimi kendi amaçları çerçevesinde anlayanlar, görsel sanatları kesinlikle ama kesinlikle seks ve cinsellik üzerinden yorumlayanlar, uluslararası anlaşmaları, enerji ve yeni teknoloji uygulamalarını kendi ülkeleri merkezinde oluşturan ve dağıtanlar şehre bedevileşme formu biçerek her ürettiklerini satacakları doğru-*dan masse+yiğın* haline gelen kalabalıklar formatlamışlardır.

Televizyon ve medya yayınlarına alternatif üreten, ticari hayatta *helal+haram* kavgası yapan medeniyeti Allah'ın kurallarına ittiba olarak anlayan ve bunu kalp iklimine kendi *zikrullahî* metotları+aşışı ile vurmaya çalışan *tasavvuftur*; *(-ki o paramiliter, edebiyatın, siyasetin, ekonominin alternatifi- dir, karşıtıdır, paramiliterliğin tek korktuğu (vahyi) ilahi sahadır.)* İslamcılığı, ***(maalesef sahası modernist kullanımlıdır ve egemen Floransa etkisindedir; Horasan erenlerinin harekâtını Marksist devamsızlık ilkesi merkezinde bir eleştiriyle ketmeder.)*** paramiliter fabrikaların silahlarıyla ölüm ve kan denizinde anlayanların ölümsüz tefekkür ve zahidiyet formu karşısında yeni bir politika kurgulamaları gerekmektedir. İslam'ın, zühd ve takva alanını görmezden gelen bir takım modernist kullanımlı mottolarla Kuran-ı Kerim mealini kendi merkezlerine alanların hedefleri bedevileşme yaftasını İslam medeniyetinin önüne koymaktır. Bu ciddi ve korkunç bir planlamadır. Tasavvufu atalet olarak açıklayan (modernist kullanımlı) İslamcılık ve onun modern takipçileri teknoloji sonrası şaşkınlık içindeki Müslüman kafayı kendi zecri

reflekslerine tabi kılma amacındadır. Bu anlamda taşıdıkları İslam kavramı ve kendi özel metotları çelişiktir.

Bunu çözecek yegâne ilaç *medeni ve hâdâri* dengesini çağlar ötesinden tutturmayı başarmış olan tasavvuftur. Paramiliter kaleye tek saldırı noktası tasavvuftur. Bakın *münze-vileşme, kıyıya çekilme, Allah bunların belasını verecek zaten deyip lanetleme* değil; bizzat aralarında onların tuzağına düşeceklerle insanı hatırlatma (eşrefi mahlûk olma) yolunu temsil etmektedir, tasavvuf...

Çünkü: Paramiliterliği -yani kapitalizmi, yani emperyalizmi, yani sömürgeciliği, yani vahşiliği,- “ekonomi, siyaset, edebiyat” alanlarında temsil edip sistemleştirenlerin tarihi arka planlarının tek kavgalı oldukları alan vahiy ve onun temsilcileridir.

Roman’da şiir’de (edebiyatta, sinemada) vahiyle kavga edilir, para hareketlerini dev kredi kartları şirketleriyle izleyenler siyasi tarihin aslında kendilerinin insanlığa karşı suç işleme fiillerini durdurma cabası olduğunu bilirler. MS 313’de nasıl bir mutabakatla (Milano Fermanı) Hristiyanlığı bitirdilerse aynısını İslam modernizasyonu, çağdaş İslam, İslam’da reform kavramları ile başarmaya çalıştılar, beceremediler, *sıra kalaşnikof merkezli (hadari) İslamla (!) bunu yapmaya geldi.*

5. yüzyılda Medine ve Mekke fukahasının (Arapçılık merkezli) (durağan) İslam iddialarına karşı duran çok kültürlü İslam medeniyet formunu doğuran Bağdat ve onun şekillendirdiği cihanşümül İslam aksiyonuna (Türkiye’ye) karşı yürütülen silahlı, psikolojik, siyasi, savaş Horasan erenlerinin eskimez metotlarıyla karşılandığında “Paramiliter yapı” kendi sınırlarına çekilecektir.

Bu aksiyon modernizme karşı İslam medeniyet formunu yeniden hayatla buluşturacaktır.

B Ö L Ü M 1

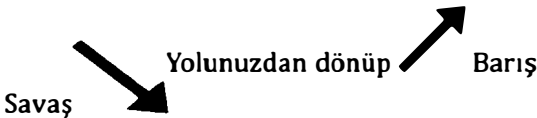
AYDINLANMA ÇAĞININ İÇYÜZÜ

I

Gılgamışın ölümsüzlük arayışını içeren ünlü destanı Hz İsa'dan iki bin yıl öncesine dayanıyor. Destanın konusu, ebedilik üzerine idi, ölümsüzlük mutlak egemenliği; egemenlik ise bunun en önemli aracı olan edebiyatı doğurdu ve onu oluşturan ozan-şair önceliğine aldı.

İnsanoğlunun ölümsüzlük arayışı müthiş gerçekler ve gerekçeler barındırır. (Hz) İsa'ya, "Göklerin egemenliğinde en büyük kimdir?" diye sordular. İsa, yanına küçük bir çocuk çağırdı, onu orta yere dikip şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim, yolunuzdan dönüp küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin egemenliğine asla giremezsiniz. (matta.18)

Gösterge: Yolunuzdan dönüp=çocuk

Safılık

Çocuk= Masumluk

Gizlemek (camouflage)

Egemenlik meselesi, hâkimiyet, iktidar kelimelerini besler. Yeryüzü egemenliği fikrini Romalıların, Yunanlıların kültüründe askeri organizasyonlarında bulmak mümkündür. Din merkezli yeryüzü hâkimiyetinin altında ise vahyin bütün insanlığa ulaştırılması amacı vardır. Bu ruhani amaç ne zaman iktidarın eline geçti ise amaç ve hedeflerinde önemli farklılık ortaya çıktı. Vahyin (Saint Peter) "Ancient Roma" ile birlikte anılması Avrupa kıtasında dahası pagan Akdeniz havzası ve ön Asya toplumlarında iktidarı paylaşma formülü ile hayata geçti. Jupiter tapınakları kilise haline geldi ya da kilise olarak inşa edilenler pagan tapınakların mimari stilini, dekorasyonunu (tezyin) almak zorunda kaldı. Hristiyanlık paganizmi anmadan onunla birlikte yaşama yolunu seçti. Greko Romen pagan inançları Hristiyanlığı öyle etkile ki İncil Hz. İsa'nın konuştuğu dil olan Aramice değil Yunanca ile yazıldı. Yuhanna incili adeta pagan bir edebiyattan müteşekkildir.

Yunan tarihi ve eski mitler uzmanı Barry B. Powell *The Greeks: History, Culture, Society ve Classical Myth*, eserinde Yunanlıların pagan Dionysos ve Attis kültürün yani bir hayvanı kurban ederek onun etini sembolleştirip etini yeme ve kanını içme ayininin Katolik ve Ortodoksların uyguladığı İsa'nın bednine ulaşma ve kırmızı şarabında İsa'nın kanına dönüştüğüne inananlardan sembolik değişime uğramış pagan ayini olduğunu söyler. Bu gizlilik ulusal mitleri ve siyasi talepleri zamanla tetiklemiştir. Özellikle Avrupa'nın yaşadığı mezhepler savaşı aslında farklı pagan kavimlerin geleneksel savaşlarından ibaretti. Üstünlük ve egemenlik anlayışını mistik motifler ve düşmana galebe çalma olarak anlayan yapıyı kullanacak müthiş zihinsel güç ise yine sadeceticaret yapmasına izin verilen yazılı tarihin en eski metinlerine sahip *Judeo* kültüründen gelecekti.

Hıristiyanlık dini 1054 yılında büyük bir ayrılma yaşamış doğu Hıristiyanları ile batı Hıristiyanlar birbirlerin karşılıklı olarak aforoz etmişlerdir. Katolik mezhebinden sonra Yunanca doğru, düzgün anlamlarındaki “orthos” kelimesinden Ortodoksluk mezhebi doğmuştur. Bu kırılma Hıristiyanlığın ortak bir hedef ve vahiy merkezli aksiyon bilincini tamamen bitirerek paganizm reflekslerinin yani grup merkezli yapılanmayı örgüt ve gizlilik kuramlarını tetiklemiştir. Avrupa merkezli Katolik mezhebinin tarikat ve gizli teşkilatlanmalara açılma faslı aslında pagan dayanışması ile merkezi dünyayı yönetme amacının ürünüdür.

II

Katolik kilisesi tarafından resmen tanındığı 1129 yılından öncede faaliyet yürüten Tapınak şövalyeleri gibi yüzlerce tarikat o dönemde zaman zaman açık zaman zaman gizli faaliyetlerini sürdürdü. 1119 -1314 yılları arasında büyük bir etkinlik yakalayan Tapınak şövalyelerinin Haçlı seferleri özellikle ünlü *Hittin Savaşı* bozgunundan sonra –ki şövalyeler savaşta çok etkin bir rol oynadılar- önlerinde kendilerini yok etmeye çalışan bir düşman grup olarak Müslümanları görmeleri ve bu merkezli çalıştıkları biliniyor.

Hikâye işte bu noktadan sonra başlıyor. Dinin merkezi otoritesi Katoliklik ile Avrupa kralları kendi iktidarlarına karşı bu tarikatların tehlikeli olmaya başladığını anlıyorlar. (İktidar teorisi paylaşılmayı öngörmez.) Ve Fransız kralı IV. Philippe’nin 1314 yılında Papa V. Clemens’e yaptığı baskıların neticesini alıyor ve Tapınak şövalyeleri üstatları Jacques de Molay ile birlikte ölüme gönderiliyor. (Bu öyle bir intikam hissi doğuruyor ki 1789 Fransız ihtilalında öldürülen Fransız

kralı XVI. Lui'nin ölümü anında -sözüm ona yasaklı ve tarihten silinmiş olan Tapınak şövalyelerini temsil eden- seyirci veya gruplar "Üstat intikamın şimdi alındı diye -haykırarak- 475 yıl sonra hesabın görüldüğünü ilan edecek kadar güçlü olduklarını ilan ediyorlar.)

Modern tarihi etkileyen bu olay daha sonra ki yıllarda Hıristiyanlar arasında yüzlerce farklı tarikat, teşkilat, gruplaşmanın açılmasına neden oluyor.

Occultisme-gizlilik öylesine bir noktaya ulaşıyor ki bundan sonraki Avrupa'nın pagan inançlarından kaynaklanan sihir, cadı ve astroloji bir teoloji haline alıyor. İlahiyatın sihir ve gizlilik kültürü ile birlikte yürütülmesi normallik kazanıyor.

Simya, astroloji, teüriji, ispiirtizma, manyetizma gizli ilimler arasına girmiş, şeytana tapınma, teosofi, kehanat, Kabbala merkezli örgütler kuruluyor.

-Batı medeniyet formu olarak kendini Mısır'dan başlatır. Fravunların dininin en önemli içerikleri gizliydi. Tapınakta bazı bölümlere rahipler dışında kimse giremezdi. Dinsel törenlerde tanrı Osiris'in kardeşi Seth tarafından öldürülüşü ve Tanrıça İsis'in sihir gücüyle onu diriltişi canlandırılırdı.-

Bütün Hıristiyan mezheplerinin kabul ettiği kimliği ile Aziz Peter Hz İsa'nın sırrını tutan, gören, paylaşan olarak kabul edilir. Sır kavramı Aziz Peter'in kimliğinde bütün Hıristiyan (Katolik-Protestan, Ortodoks-Anglikan) kimliğini etkileyen başka bir faktördür.

III

Kavimlerin sembollerini güç ve yeteneklerini Hıristiyanlık üzerinden gösteremeye başlayan sosyal ve siyasi yapı "gizli

toplum" çalışmalarını doğurdu. Bu hiçte zor olmadı Hıristiyanlar için Milano fermanına (M.S 313) kadar Roma'nın zulmü altında dağ başlarında mağaralarda yaşayan Hıristiyan imanının "gizli kalma- gizli olma" prensibi doğallaşmıştı. Biz sürecin tamamını burada anlatmak istemiyoruz. Hıristiyan mezhepleri ve tarikatlarının tamamının bir gizlilik dönemi vardır. Otorite tarafından kabul edilmeye kadar (bazen Papa bazen Kral) kapalı faaliyet yürütmeye özen göstermişlerdir.

IV

1534'de kurulan ve Roma Katolik kilisesi tarafından yıllarca reddedilen Cizvit tarikatı- *Jesuites society* bu reddiyeden kurtulmak için müthiş bir politika geliştirerek Protestan ve Anglikan mezhebini ağır şekilde eleştirmeye başladı ve ardından Papa kapılarını onlara açtı. Cizvitler Tapınak şövalyeleri örneği pozitif olar kendilerine adapte ederken onların yok edilmesine neden olan otoriteyi hakir görme veya onunla mücadele etme yolundan uzak durdular. (Cizvitler bütün bu ihtiyat ve otoriteyle çatışmama çabalarına rağmen Roma kilisesi, kendilerinin yerini Cizvitlerin aldığını gördüğü anda – ki tarih 1773'ü gösteriyordu- onları yok etme yoluna gitti. Tapınak şövalyeleri de Cizvitlerde aynı akıbetten kurtulamadı. Yok oldular ama açtıkları eğitim kurumları tohum saçmaya devam etti. -1814'te Papa VII. Puis tekrar faaliyetlerine izin verse de eski güçlerine kavuşamadılar.-

Tarikat ilk döneminde otorite ile savaşma yerine yarı gizli yarı açık yapısı ile her türlü toplumun içine girmeye ve onlarla yaşamaya başladı. Kısa vadeli hedefler yerine "İsa'nın askerleri-*God's Marines*" olarak hem siyasi hem ekonomik güç olma yolunda dünya iktidarı ya da yeryüzü egemenliği peşinde

koşmaya başladılar. Bu iki noktayı tekrar etmek gerekiyor ki modern zamanları etkileyen bu yapının hedefine koyduğu siyasi ve ekonomik egemenlik bilinci bugün hala batı toplumunun “secret” unsurlarının temel hareket noktasıdır.

V

Bavyeralılık bilinci aslında modern Almanya’yı etkileyen Alman milliyetçiliğini şekillendiren bu politik duruştur(Yirminci yüzyıldaki Alman dünya hâkimiyeti fikrini besleyen temel kavramdır aynı zamanda). Bavyera üzerinde dikkatlice durulması gerekiyor. Lutherçiliğe prim vermeyen Katolik Bavyera Alman birliğini kendi kimliği üzerinde kurmuştur. Almanya Protestan isyanının merkezi olmasına rağmen Katolik mezhebi Bavyere merkezli müntesipleriyle ülke genelinde rakamsal eşitliğe sahiptir.

Bavreya eyaleti, Ingolstadt şehrinde Cizvitlerin kurduğu Ingolstadt üniversitesi’nde ki faaliyetlerle yeni bir siyasi ve kültürel boyut kazandı. Vaftiz babası olan ve hukuk profesörü Johann Adam von Ickstatt elinde yedi yaşında eğitime başlayan Johann Adam Weishaupt, aynı fakültede profesörlüğe kadar yükseleceği sürecin ardından hem gizli oluşturulmuş kavramlar hem yetiştirilmiş yazar ve filozoflarla yeryüzü egemenliği hedefini şekillendirdi.

Nihayetinde hukuk profesörü olan ve ardından Katolik hukuku konusunda Cizvit bir eğitimci olan Weishaupt, ampirist ve aynı zamanda Göttingen Üniversitesi’nde felsefe profesörü olan Johann Georg Heinrich Feder ile tanıştı. Hem ampirist Feder hem de rasyonalist olan Weishaupt, Kantçı idealizme karşı tavır aldı. 1784 yılında yerel otorite tarafından etkinlikleri yasaklanarak Bavyera eyaletinden kovuldu. 1777 yılında

Münih’de ilk mason locasının (Lodge Theodore of Good Council) kurucusu olan Weishaupt’un misyonu tüm monarşik yönetimler ve dinin ortadan kaldırılması yönündeydi.

Weishaupt’ın

kadro oluşturma,

stratejik noktaları ele geçirme;

Düşünce hayatını yönetme ve edebiyatı bizzat idare etme; çalışmaları öylesine etkin oldu ki zamanımıza kadar gelen bütün tartışmaları ve onların taraftarlarını beraberinde getirdi. 1766’da doğan Thomas Robert Malthus’un nüfus kontrolü ve insan soyunun genetik olarak ıslahını savunan adam Charles Darwin’in en fazla etkilendiği adamdır. Yalnızca dört yıl sonra 1770’de doğan Georges Wilhem Hegel oluşturduğu hegelci diyalektik ile devleti yeryüzünde tanrı gibi her şeye gücü yeten ve onunla ile birlikte yürüyen biri olarak anlatır. Mutlak olarak din devleti kesintisiz yapmacık bir savaş içinde olmayı öğütler. *Yenilenmek için kontrollü bir çatışma ortamı gerekir. Eğer muhalifleri veya muhalefeti kontrol edemiyorsan onların sonralarını hazırlama özgürlüğü sendedir.* Bütün bu fikirleri uygulama vasatı bulmak için Weishaupt ekibiyle birlikte çalıştı.

Bizim paramiliter yani yarı askeri güç olarak vasıflandırdığımız oluşum; işlevi ve örgütlenme düzeni olarak ordu (army) şeklinde kendini sistemleştirdi. Toplum veya askeri düzen (karargâh ve birlik) içinde yaşamayan devlet veya devlet benzeri teşkilatlar tarafında desteklenen yapının oluşum seçeresi işte Cizvitler eliyle Bavyera milliyetçiliğinin karışımı pagan ve Hristiyan kavramları barındıran bir yapıdan türemiştir. Marx’sın ve Engels’in ortak kitapları *L’ideologie Allemande*’dır. Almanlık ideolojisi yazan 19. Yüzyıl ve 20 yüzyılın siyasal

hayatının baş aktörü bu iki düşünürün görüşüne göre, Almanya felsefeyi ideolojiye bağlamış tek kavimdir.

VI

Cizvit tarikatının üniversitesinden yetişen bu üniversitede hukuk profesörü olan Weishaupt'un misyonu tüm krallıkların (anarşizmin gerekliliği) ve dinin ortadan kaldırılması yönündeydi. (Catholic Encyclopedia) –Cizvit kilise tarikatından yetişenlerin din karşıtlığını yıllarca kim besledi?. Bu sorunun cevabı Hristiyanlığın batı insanı tarafından tevhidin yanlış- kerhen-eksik hatta Katolizimin Hz. İsa'ya ihanet eden kilise organizasyonu ile kabul edilmiş olması ile açıklanabilir. Katolikler ve özelde Cizvitler tevhit akidesine karşı pagan geçmişinin çoğulcu yapısını tercih etmişlerdir.

Bu yüzden kendi içinde olduğu gibi -Hz İsa öğretisi dışında-yeryüzü egemenliği peşinde koşarken genel bir siper savaşı yerine kavramlar üzerinden savaşmayı yeğlediler. Bilimin kutsallaştırılması müthiş tercihti. Elbette müthişliğini yüzyıl içinde onu savunanların delilleri de kullandığı metotlarda aramak yeridir. İnsana görmediğim bir şeye inanma zorunluluğu getiren dinin yerine bilim başka bir engizisyonu (yani kilise engizisyonuna karşı bilim engizisyonunu) tesis etmede tereddüt etmedi.

Neden bilim.... Bilim onun gözünde bu iki unsuru yıkacak ana kavramdı. Bilimin gözle görme deney tüpüne inanma formülü insanı en kolay ikna edebilir yollardan biriydi.

VII

Weishaupt'un 1776 yılında oluşturduğu gizlilik prensibindeki topluluğunu kurduğunda Cizvit tarikatı kapatılalı üç yıl

olmuştu. Herkes gibi o da bir arayış içinde idi. Tarikatın üniversitesinde öğrendiği şeylerle kendi fikirlerini harmanlayarak yeni bir oluşuma gitti ve ampirizm-deneycilik savaşı vermeye başlattı. 17.yüzyılda bütün Avrupa'ya yayılan Aydınlanma Çağı olarak bilinen ve modern zamanları oluşturan temel bütün bu kavramlar bu ortamda ve bu yeni içerikleri ile söz konusu merkezden doğmuştur. *Aydınlanma*/"*enlightened* ile Weishaupt kurduğu gizli örgüt latince kökeniyle *illuminatus*'un aynı anlama geldiğini dikkatten uzak tutmamanız gerekiyor.

Aydınlanmanın merkezinde olan bu bilgi bütün zamanları etkileyecek bir "hedef gayeye" yürüdü. Kimi filozof ve yazarlar bu gruba doğrudan bağlı iken kimi etkilenme kimi de çağın entelektüel kimliği ile hareket etme yolunu seçerek *toplumsal sözleşme özgürlük, eşitlik, mülkiyet, egemenlik, adalet ve kanun doğal yaşam,, klasik gerçekçilik deneycilik-empiricism, maddecilik-materialism, ahlaki bencillik-ethical egoism* gibi kavramlarla eserler ürettirler ve bunları sistemleştirdiler.

Aydınlanma çağının bu ünlü kavramlarının içinde dinin alanına giren ahlak ve ben kavramının ustalıkla bir şekilde nasıl kutsal metinlerin dışına çıkarılabilecek bir tanımlanma ile desteklendiğini görmemiz açısından *ethical egoism* tanımına bakmamız yeterlidir: (*ethical egoism*: Nesnel veya metafiziksel ahlaki değerlerin var olmadığını, bilimsel yasaların ahlaki olgu ve fenomenleri açıklamak için kesinlikle yeterli olduklarını bildirir. Dahası ahlaklı olma doğal arzu, istek, ilgi, çıkar veya benzeri davranışsal faktörleri yok edebileceğini ileri sürer)

Weishaupt'un etkilendiği adamlar listesinde en önemli başlık ne tesadüf ki yine Cizvit papazlarının okullarından

yetişenlerdir. Weishaupt'un Cizvit merkezli düşünürlerden etkilenirken temel bilgi kaynağı Yahudi mistizmi idi.

Özgürlük kavramı Fransız ihtilalinin bayrağı haline nasıl geldiğini işte bu noktadan sonra anlayabiliriz. Masum hakların hak ve adalet mücadelesi olarak çerçevesi çizilen kavramların yaşanan dünyanın imhası olarak-sistematiik biçimde paramiliter yazarlar tarafından işlendiğini kitaplar yazıldığını hem teorik hem de kamusal kavgaanın yapıldığını bundan sonraki süreçte göreceğiz.

Paganist merkezli İsa öğretisini aksiyonuna bayrak yapan -Cizvit eğitim ordusu dini- olarak kendini özel tanımlamalarla açıklayan yeryüzü hâkimiyeti hareketinin -karanlık-occultistik yüzü Fransız devriminden sonra kitle psikolojisine bürünerek bugünlere geldi. Okuyucularımıza 1776 yılı ile 1789 yılı arasındaki 13 yıllık dönemin nasıl bir hazırlık safhası olarak Avrupa'da kullanıldığının milliyet ve soyluların egemenlik savaşına rağmen üç büyük Avrupa ülkesinin kılcal damarlarına kadar girilerek nasıl bir paramiliter isyanın ateşlendiğinin değerlendirmesin istiyoruz şimdi.

VIII

Avrupa'nın toplu bir aydınlanma dönemi yaşadığını daha sonraki yılların kabulüdür. Paramiliter edebiyatın müntesipleri temeldeki pagan tanrısı Jüpiter'in dünyayı yönetme görevini verdiği tanrı Atlas (bütün dünyayı coğrafya, astronomi, dilbilim, konularında açıklamak için hazırlanmış haritaların aynı isim olması sizce dikkat çekici değil mi?) adına yeryüzüne yeni bir düzen verme adına Özgürlük-Eşitlik-Kardeşlik kavramlarını bayraklaştırdılar. Katolik kilisesi ile Cizvitlerin veya Tapınak şövalyelerinin onuncu yüzyıla kadar gelen

Hıristiyan teolojisini kullanma-açıklama-propaganda etmede temel bir mücadelesi olmamıştır. Çünkü katolisizm anlamında aynı çatı altında birleşen bu tarikat ve resmi organların beslendikleri kaynaklar anlamında bir farkları yoktur. Yani paganizm, Roma merkezli grubu veya tek milliyeti egemen kılma anlayışları ve Yunan düşüncesinin kabulü konusunda kavga tutuşmadılar. Merkezileşme noktasında Roma kilisesi, tek egemen unvanını kaptırmamak için -benzer hedeflerin sahibi olsalar da- hem Tapınakçıları hem de Cizvitleri daha sonraki yıllarda alt edecekti.

IX

Bunlardan L'Abbe de Saint Pierre'i ilk dönemin paramiliteri ve kendisinden sonra gelecekleri aldıkları kararlar ve kutsadıkları kavramlar etrafında yeni bir fikir ve edebiyat dünyası şekillendirme konusunda üstat sayabiliriz. Düşünceleri faydacı ve okurken eğlendiren motiflerle kesinlikle eşleştirilebilir ki bu yapı çocukluğunda aldığı Cizvit eğitiminin kendi bilim ilgisiyle kurduğu yaşamına yansımalarından biridir. Düşüncelerinde; devletin, eşitlikçi bir vergi sistemini, ücretsiz halk eğitimini (kadınlara ve erkeklere eşit şekilde) ve çok uzak noktalara bir ulaşım sistemi geliştirmesini kurum-sallaştırması gerektiğini ortaya atar. Savaşlara ve savaşmaya karşı olduğu için federal bir yapı içerisinde olunması gerektiğini savunur. Dolayısıyla pasifizmin fikir babalarından sayılabilir. projet de paix perpetuelle(1713) adlı eserinde uluslararası bir makheme ve birlik oluşturulmasına dair bu görüşlerini açıklar. discours sur la polysynodie(1718) adlı eserinde anayasal monarşiyi, uzmanlardan oluşan bir akademiye savunması, 14.louis' e ve temsil ettiği düzene karşı bir saldırı olarak algılanır neticesinde oy birliği ile 1694 yılında üyesi olduğu

ve sadece ölüm durumu ile ayrılmış fransız akademisi'nden uzaklaştırılmasına sebep olur.

jean jacques rousseau'nun bir numaralı üstadıdır.

VIII

Aydınlanma çağı ile ilgili bir araştırmada üç ülkeden (Almanya, Fransa, İngiltere) karşımıza çıkacak düşünce adamları şunlardır:

Almanya: Johann Georg Heinrich Feder, Immanuel Kant, Christian Wolff;

Fransa: Jean le Rond d'Alembert, Pierre Bayle, Denis Diderot, Claude Adrien Helvétius, Montesquieu, Jean-Jacques Rousseau, Voltaire; Rene Descartes ve Wilhelm Leibniz

İngiltere: David Hume, John Locke

İlk önce bu kadronun bir Cizvit tarikatı kadrosunu olduğu belirtmekte büyük fayda var. Cizvitlerin nasıl bir organizasyonla *Bavarian* politikanın ana gövdesine oturduklarını ve ardından Kilise tarafından yetiştirilmiş bu kadronun kendi beslendikleri kaynakları- din ve otorite karşıtı kalem oynattıklarını *insanlığı özgürleşmeye götürmeliyiz* derken paganlaşmayı amaçladıklarını yazdıkları eserlerden anlamak mümkün.

Jean le Rond d'Alembert: Quatre-Nations Cizvit koleji

Pierre Bayle: Toulouse Cizvit koleji

Denis Diderot: Langres'de Cizvit Koleji

Rene Descartes. Cizvit koleji Royal Henry-Le-Grand

Voltaire: Louis-le-Grand Cizvit koleji

David Hume: 1)Magnus katedralinin Robert Reid'in kurduğu Edinburg Üniversitesi

2) Loraine vadisinde La Fleche beldesinde Cizvit koleji:

Dahası, Ünlü Portekizli yazar Pedro da Fonseca (16. yüzyıl), Galileo Galilei, D' Alembert, Moliere, 20. yüzyılda Karl Rahner, Walter J. Ong, Arthur C. Doyle, James Joyce, Fidel Castro, Bill Clinton, Alfred Hitchcock ve yüzlerce ünlü Cizvit okullarında yetiştiler.

- a) Bu yazarların çoğu paramiliter edebiyatın bizzat müntesibidir. Bazıları çağcıl olmaları nedeni ile fikri olarak hareketten etkilenmiştir. Bazıları ise bu kadronun oluşturduğu aura'da edebiyat ve sanat faaliyetleri yürütmüşlerdir. 18. Yüzyıl ve 19 yüzyılın en önemli yazarları bu zeminden doğan emirlerin-görevlerin arka planında eserler vücuda getirmişlerdir. Bu zemin hem putperest hem Romalı, hem yunanlı hem de Hristiyan'dır. Ama **Judeo-Christian** denilen siyasi ve sosyolojik kavramında üreticileridirler. Bu yirminci yüzyılda Yahudileri ve Hristiyanları kaderde bir haline getirme medeniyet formu- civilition forme- nu zorlayan ve bununla temelde yeryüzü hâkimiyeti fikrini tesis etmeye çalışanların ulaştıkları en son noktadır.
- b) Burada anmadığımız yazarlar ya Protestan kilisesinin okullarında ya da Anglikan mezhebinin açtığı okullarda eğitim almışlar. Kilise'nin eğitiminden geçen bu insanların Cizvitlerin kapatılmasının mı intikamını almak istemişler yoksa kilise eğitiminden geçtikleri halde kilise otoritesini sarsan ampirizmin akılcılık gibi kavramlara gerçekten inandıkları için mi savunmuşlar şimdi düşünmenizi isteyelim.

Din otoritesine karşı çıkan din okulundan mezun olmuş adamlar, bunların bazıları Judeo altyapısına hem kültürel hem de ırkı olarak sahip paganist gerekçeler barındıran, Yunan düşüncesine uzanan Yahudi gizemciliğini bilen ilk Mason locasını açan insanların Aydınlanma çağını başlattıkları -insanlık adına- gözünüzün önüne getirin bakalım.

Ve bunların ortaklaşa olarak Fransız devrimini etkileyen veya bizzat içinde yer aldıklarını da yanına koyun. İnsanlığın daha sonraki yıllarda yeni oluşturulmuş ülke sınırları, Avrupa'da tarihi savaşlar (Waterloo), ekonomik buhranlar içinde modern çağın oluşum zeminin atıldığını bir tahayyül edin.

Göreceksiniz ki "Paramiliter egemenlik" edebiyattan sanata siyasetten bilime ve hatta dinin anlaşılması veya kilisenin büyük bir şirket gibi yönetilmesinde tek aktördür.

KONU 1

Paramiliter edebiyatın antik kökenleri:

VAHYE KARŞI PAGANİZM DİN'E KARŞI SOL İDEOLOJİ

I

Mitoloji niçin var, niçin gündemde, niçin sinemanın, edebiyatın, siyasetin, dilinde hiç düşündünüz mü? Mitolojik tanımlamaları ve mitolojik şahısları bilmeyenlerin akademik performansları bugünkü dünyada cahillikle karşılanıyor.

Bir kere mitoloji denince bizi çepeçevre kuşatan Yunan ve Roma mitolojisidir. Bunu bir kenara kaydetmek gerekiyor. Mitoloji Sözlüklerinin muhtevası (nerede ise) tamamı Yunan ve Roma mitolojisinin kahramanları-olayları-tanımlamaları ile doludur. Dünya medeniyetinin bu kadar akla ve akli olmaya önem verdiği bir dönemde doğaüstü, fizik ötesi söylencelerin edebiyatın-siyasetin bu denli dilinde olması sizce ne anlama geliyor. Hiç bir anlama gelmiyor diyorsanız bizim anlatmaya çalışacaklarımızı anlamakta zorlanırsınız. Eğer çok önemli anlamları var kanaatinde iseniz tarihi süreci merak ediyorsanız anlatacaklarımız sizin için önemli olabilir. Akıl Çağı ile kral ve kiliseyi hizaya sokmakla övünen bugünkü medeniyet dilimizin mitolojinin dilini anlama-kavrama-hayal etme çabasına bu kadar abanmasına adanmakıllı bir açıklamanızın-yorumunuzun olması gerekir.

Yargı 1: Günümüzde edebiyat ve sanat dilinin mitoloji merkezli olması modern zamanın (hâlâ) pagan merkezli olmasındandır.

Yargı 2: Pagan dili vahyin tarihini ve kişiliklerini edebiyatta-sinemada anlatırken bile gişe ve satış merkezli açıklamalarla kendinin hakkını önceler ve *first-person narrative*/şimdiki zaman anlatıcısı olarak kendini kurucu mantık sahibi gibi merkezi dünyanın-öykünün patronu haline getirir.

II

Hz. İsa'dan on iki bin yıl öteye (Cıvalı Taş devri) götürülen uygarlık tarihinin İsa'nın doğumunu sıfır kabul ettiğimizde ve ardından peygamberlik-İncil-*New testament* süreçlerini içine aldığımız bir elli yıllık (M.S 50) dönemi de kapsadığını hesapladığımızda dünya medeniyet tarihinin 12 yüzyıllık bir süreç olduğu düşünülebilir. Medeniyetimizin bilgi dağarcığı besleyen Tevrat-*Old testamant* merkezli Kenan havzası (*Canaan*) ardından, bu havzayı besleyen Akdeniz dünyası (Anadolu, Mısır, Suriye, Mezopotamya) anlatmaya çalıştığımız gerçeklerin coğrafyasını oluşturuyor.

Dahası karşımıza bu on iki bin yıllık insanlık hafızası ve ardından gelen Hz İsa'nın tevhit mücadelesi çıkıyor. Yahudilerin hafızası, kuramları, teşkilatlarıyla Babil/Mezopotamya ile olan sürgün bağı da hesaba katıldığında ortaya çarpıcı bir arkaplan çıkıyor.

Sadece Fenike faktörüne baktığımızda modern zamanı etkileyen nasıl bir din-ulus-devlet tarihi ile karşı karşıya olduğumuzu anlıyoruz. M.Ö 14. yüzyılda Mısır işgalinden kurtuluyor Fenike, yani bir Mısır kültürü barındırıyor. Ardından Mezopotamya-Asurluların M.Ö. 9 yüzyılda bölgeyi işgali ve Asur kültürünün etkisi var. M.Ö. 6. yüzyılda Perslerin işgali ve kadim İran kültürü. Ve nihayet Yunan tanrılarını bölgeye getiren Büyük İskender'in M.Ö. 3. yüzyılda bölgeyi işgal

etmesi ve Yunan kültürü. M.Ö. 63'te başlayan Roma işgali ve Roma Kültürü.

Kenaniler/Fenikeliler (1) yani *Yahudilerin-Samilerin* atalarının nasıl bir kültür zemini içinde 12 bin yıl kaldıklarının delilidir bu bilgiler. Tekrar edersek:

- Mısır kültürü,
- Asur kültürü (ve Babil Sürgünü)
- Pers-İran kültürü,
- Yunan kültürü,
- Roma Kültürü, *Semitic* dünyayı bizzat yönetmiş, yönlendirmiş, etkilemiştir.

III

Fenikeliler/Kenaniler, kültürlerinin vahye: *İslam, buyruk veya düşüncelerin Allah tarafından peygamberlere bildirilmesi faaliyetine veya bu bildirinin kendisini vahiy kavramı ile karşılar/* merkezlik yapan boyutuna rağmen nasıl bir inanç sistemleri vardı biliyor musunuz? Bu semitik kavmim erkek ve dişi tanrıları vardı, her şehir kendi tanrısına sahipti. Bereket tanrısı, tarım tanrısı vs... Bütün bunları *İbrahimî* reddedişle çatışma halindeki paganist kadim dünya örgütlemişti.

Sümer, Babil, Fenike, Hitit'in çok tanrılı putperestliği-paganizmi ile on iki tanrılı Olimpos dağında oturan Yunan paganizmi ve Roma'da paganizmin tanrıların birliğinin temsil eden panteonun başındaki *Jupiter, Mars, Quirinus* üçlemesiyle doğan kadim dünyanın en büyük yol göstericisi/yoğurucu düşüncesi şüphesiz *semitic paganizmdir*.

Mezopotamya ve Sümer dinlerini tarihi sürecin kendisine verdiği bilgiyle donatan *semitic paganizm(2) İbrahimî* mücadele

sahasını oluşturan inançları kadim dünyada olduğu gibi modern dünyada da kendi adına mükemmel bir şekilde tehdit altında tutmasını bildi.

(İslam'ı tehdit altında tutma kavramı olarak Voltaire fanatizm kavramını kullandı, günümüzde ise benzer versiyonun köktenci veya Siyasal İslam kavramını kullanılması aynı amaca matuftur.)

IV

Bu bilgileri verdikten sonra *antiqué* dünyayı - ve *M.Ö 15'den başlayarak temel Hristiyanlık figürlerini-* pagan *antiquité* adına yeryüzünü muhasara altına almış ve varlığını yaratılış gayesini kendisiyle açıklayan *ethnos*'un modern tarihe sarkan gücünü artık size anlatabiliriz.

Söz konusu dünya (*Roman/Romalı-Levant/Akdenizli-Canaan/Kenani*) Hz. İsa problemi(!) ile karşılaştıktan sonra tam 313 yıl vahye karşı korkunç bir mücadele verdi. Bu arada eklememiz gerekiyor ki Pagan Roma'nın direniş sürecinden vazgeçmesi kesinlikle stratejiktir veya pazarlıkla-*entente/karşılıklı uyuşma* ile kendine zemin-zaman kazanma maksadıyla hareket etmiştir.

V

Hz. İsa'nın doğumu Hristiyan inançlarına göre M.Ö 1 veya 4 veya 8'dir. Ölümü ise M.S 24 veya 36'dır. Hz. İsa ile ilgili bilgiler Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'daki bilgilerden oluşur -ki bu İncillerin M.S. 60 ile 70 yılları arasında ortaya çıktıkları biliniyor. Pagan kültür böylesine müthiş olaylar yaşanırken kendisine tehdit gördüğü her topluluğu yok ederken

tarihin en önemli isimlerinden birini içinden çıkarıyor. Bu adam Tyanlı Apollon-ius (M.S 15-96)'dur.

Hız. İsa'ya öykündüğü söylenen bu adamın Akdeniz/Fenike paganizminin üstadı olması bir tarafa bir Yunan'lı olması sadece tesadüfle açıklanabilir mi? İncil'in dilinin Yunanca olması modern İncillerin Yunanca'dan tercüme edilmesi, vahyin dilinin kimlerin eliyle zamanımıza ulaştığının en açık delilidir. Yaşamı Hız. İsa ile aynı dönem rastlayan Apollon-ius Batı'nın kültür zarını oluşturur. Tyanalıdır Apollon-ius. Tyana şimdi hangi coğrafyada dersiniz? İlginçtir bizim Niğde ilimizin sınırları içinde Kemerhisar ilçesi. Bu müthiş adam hem eski ahiti hem antikiteyi hem de kadim dünyayı mezcetmiş bir pagan olarak (dikkat bir pagan!) bütün çağların üstadı kabulüyle ününe ün katmış bir gizem yazarıdır.

Voltaire ve Bacon gibi paramiliter edebiyatın sahnedeki en ünlü yazarlarının üstadıdır ve bizzat onların kalemyle batıda İsa mesih'ten (Jesus Christ) bile daha etkin-önemli izler bırakmıştır. Kimilerine göre ise gerçek İsa bu filozoftur. Etkisi İsa'dan sonra ilk yüzyıldan başlayarak günümüze kadar gelen bu adamın meşgul olduğu ilimler, mensubu olduğu inanç temeli, yazdıkları kitaplar modern Hristiyanlık tarihinin yani günümüzün Hristiyanlık anlayışını şekillendirmiş tek kaynaktır. Çünkü M.S. 313'de Milano Fermanı'na kadarki bütün paganist yasama ve orduların karşı koyma iradesi bu adamın fikirleri üzerine tesis edilmiştir.

Tapınak Şövalyeleri, Cizvit Tarikatı ve ardından girilen Bavreya merkezli cemiyet hakimiyetinin baş öğretmeni bu adamdır. Bunu onların yazdıklarından ve paramiliter edebiyatın modern versiyonlu yazarlarından çıkarmak mümkün.

Bu müthiş tarihi sarmalı dehşete düşmeden anlamak ve Kuran-ı Kerim'in küfür ve iman mücadelesinin kıyamete kadar devam edeceğini bildirmesi çerçevesinde bu olayları değerlendirmemiz durumu berraklaştırır.

Tyanalı Apollon "Yahudi mistizmi" ile "Fenike esoterizmi" ve Mezopotamya "bilgisini" gayet iyi özümsemişti. Kimse onu dışlayarak bilgilenme yoluna gidemedi yüzyıllarca. Hristiyanlık adına savaşma fikrini Bizans'tan alıp Pirene dağlarında (Endülüs'e karşı) teşkilatlayan eski akdenizin yani antik çağın (M.Ö 5000'den Roma impatorluğunu çöküşü M.S. 476'ye kadarki dönem) askerleri (aslında) onun talebesiydi. Tapınak Şövalyeleri Kudüs önlerinde ortaya çıktıklarında sırtlarında ve ceplerinde Apollon-uis kitaplarından çıkmış tılsımlar, muskalar, şeytan kovucu semboller taşıyorlardı.

VI

Putperest Roma ile İsa öğretisi arasındaki M.S. 313'ten sonraki *entente*'nin merkezi Hristiyanlığın paganizmin eline geçmesi sonucunu doğurması vahiy dininin ilgası sürecini başlattı. (Cizvit Tarikatı katolik dünyanın içinde bu yapıyı tam oluşturma adına ortaya çıkmış "odaklanma" veya konsentre bir çıkıştır.)

Barış ortamı, kültürel istila, geleneksel savaş sürecini başlattı. İlk örnek Atinalı Philostratus (M.S 170-247) Roma kraliçesi pagan Julia Domna'nın ricası doğrultusunda 217-238 yılları arasında filozof Apollon-uis'un hayatını kaleme alıyor.

Philostratus'un bu kitabı -kitabın nüshası- *Kayserya Maritima* şehri (Filistin'de) piskoposu Eusebius (263-339) tarafından korunmuştur. Kitap Apollon-ius'un Etiyopya, Kuzey Afrika, İspanya, İtalya, Yunanistan, Anadolu, Mezapotamya'yı

ziyaret ettiğinden bahseder. İngiliz asilzadesi Charles Blount, 1680'de, *The Two First Books of Philostratus concerning the Life of Apollonius Tyaneus* eserinde onu ortaçağdan alıp 18.yüzyıl paramiliter yazarlarının önüne koyan adamdır. İlginçtir vahye inanmayan bir tanrıcidir Blount. Bu bilgiler 19. yüzyılda Avustralyalı politikacı James Goodall Francis tarafından dünyanın gündemine tarihin en büyük gizli bilgiler kaynağı olarak sunulmadan önce belli mahfillerin arasında yüceliği(!) sırlı kalmıştır.

Hız. İsa ile Tyanalı Apollon-ius'u *Dialogue between a priest and a dying man* kitabında karşılaştıran Fransız yazar-aristokrat Marquis de Sade (1740- 1814) İncilin *false prophet/sahte peygamber* kavramı ile onu modern döneme sunmaya çalışır. 1915 ile 1962 yılları arasında yazdığı ünlü *Cantos* kitabında Ezra Pound ise mısralarıyla yaşatır onu. *The semi-legendary figure Apollonius features large in the late cantos*/Yarı efsanevi bir figür olarak Cantos'ların sonunda büyük bir yere sahiptir, Apollon-ius.(3)

Apollonius'u bu denli önemli kılan onun modern çağın mimarı Johann Adam ve kurduğu pagan merkezli teşkilatın üstadı olmasının nedenini kadim bilgelik külliyyatını paramiliter edebiyatın önüne koyması ile alakalıdır.

VII

Şimdi bir başka açıdan bakalım aynı konuya:

Eliphas Levi adını kullanan Alphonse Louis Constant (1810-1870) adındaki Fransız medyum yazdığı kitaplarda Apollonius'un ruh çağırma seanslarına hala iştirak ettiğini söyler ve kendi seanslarına çağırdığı Apollon-ius'in verdiği cevapları ve tecrübelerini aktarır.

Yirminci yüzyılın en etkin medyum kadınlarından Alice Bailey ise (1880-1949) -ruhbilimci, telepati uzmanı, psikolog ve üfürükçü- aristokrat bir ailenin kızı olarak ağır bir Anglikan kilisesi eğitiminden geçen biridir. Hz. İsa'nın Apollon ismiyle reerkarne/reenkarnasyon olduğunu yani İsa peygamberin yeryüzüne yeniden geldiğini adını Tyanalı Apollon olarak kullandığı iddia eder.

Bu bilgileri niçin verdik? Batının bilinçaltı bilgileri hatta bilgiyi hala sağlama yöntemleri bunu anlama, anlatma tarzları "ancient wisdom/kadim bilgelik" kavramı etrafındadır; temel sorun ise hala "bilgeliği" pagan köklerinde aramadan vazgeçmemesidir. Eliphas Levi denen medyum mesela hangi okul mezunudur biliyor musunuz? Paris'te *Roman Catholic priesthood*/ Katolik rahipliği okulundan mezundur.

Bu iki örneği niçin verdik çünkü Tapınak şövalyeleri ve Cizvit tarikatında noktalanan halkanın büyük üstadı Johann Adam pagan dinlerinin tamamını öğrenmiş ve etrafına bunu kolaylılıkla aktaran biri olarak *The Eluesinian mysteries/Kadim dini gizemler arasındaki en meşhur olan pagan dini- içeriğini* kendi teşkilat-dinine model olarak seçmişti. *Eleusis Gizemleri*'ni oluşturan ilkeler Platoncu felsefe sistemi sayesinde modern zamanlara kadar gelebilmiştir. (*The Occult Conspiracy: Secret Societies, Thier Influence and Power in World History, M. Howard*)

VIII

Hıristiyanlığın din kitaplarına pagan yortuları, bayramları, eğlenceleri girmesi evresi (Rab) İsa ile pagan tanrıların aynı anda anan Romalı-Bizanslı filozof din adamları vasıtası ile olmuştur.

Ardından kutsal düşünce ve buyrukların (vahiy) tesir ve etkisinin yok edilmesi süreci başlamıştır. Mesela Psellos (1018-1078) denen bir ilahiyatçı-filozof Platonizmle Hristiyanlığın bağdaşabileceğini iddia etmiştir. (Bu vahyi zehirleme anlamına gelir.) *Psellos'un görüşlerini en fazla kullanan Johann Adam olacaktır.* Ayrıca bu din adamı pagan cinsel bayramını *Agatha günü* diye Hristiyan bayramı haline getirmiştir. Psellos, *St. Agatha Feast Day'i* (bu unvanla) Bizans'ta dini kisve altında meşrulaştırmıştır. Dahası Bizans'ın ilk dönem filozof ve din adamları Yunan felsefesi üzerinden Hristiyanlığı tanıtmaya ve anlama yoluna gitmiştir. Mesela Konstantinople Patriği I. Photius (810-893) Akdeniz paganizminin savunduğu ölçüler içinde Aristocudur Psellos ise Platonculuğu savunmuştur, ikisi de din adamıdır sözde. Pagan dünya görüşü onların bu gruplaşmalarda en etkin nedendir ve bu insanların taşıdıkları dini kimliklerinden dolayı da vahyin reddettiği kültürel verilerin hayatın olağanları arasında yer almasını sağlamıştır.

IX

Tarihi figürleri bütün çağlara mesaj olarak vermenin canlı örneği nasıl olunur? İşte örnek: Bugün Kral Davut'un (Davut Peygamber) dünya üzerinde kan bağı akrabalarını arayan DNA bankaları bize Johann Adam'ın dehasını, bilgisini tarihle olan derin rabitasını gözler önüne seren ipuçları veriyor.

Pers-Sasani kültürünün Kenanilerden itibaren kimin eline geçtiğini unutmadan Cizvit tarikatının hukuk profesörünün kurduğu teşkilatın gizli takvimi nasıl bir mesaj içerir dikkatle incelenmesi gerekiyor.

Profesörün örgüt içinde kullandığı takvim Sasanilerin son kralı Yazdigerd III'in tahta çıkışı olan 630'dan başlıyor.

Yezdigred isminin altında bir çok önemli not düşülebilir. İlk önce Yezdigred I'nın eşi *Shushandukt* (veya Suzan – Yahudi geleneğine göre 21 numaralı Yahudi sürgünü lideri Mar Abba'nın kızıdır, Mar Abba aynı zamanda Katolik doğu Hristiyan kilisesinin 540 ile 552 yılları arasında liderliğini yapmıştır.) (*dikkat.. Yahudi geleneğinin dini önder gördüğü kilise patriği!*) Bu kadın Hemadan'da ilk Yahudi kolonisi kuracak kadar da köklerine bağlı biriydi.

Yezdigred III ise daha önem arzediyor. Yirminci yüzyılın (Davidic ancentral) kan bağı bilgileri içinde iddia edildiğine göre Sasani kralının kızı Nazbanu'dan gelen bir DNA grubu Hint kıtasındaki -Karaçi- Yahudi kolonisini oluşturur. Yezdigred III annesi Mariam (babası Bizans kralı Mavrikios'tu, aynı zamanda kral yönetici bir Ermeni ailenin kanını taşıyordu) vasıtası ile Bizans kraliyet ailesine mensubtu.

630 yılında tahta çıkan Yezdigred III altı yıl sonra yani 636'da İslam orduları önünde bozguna uğradı. Kadisiye'de antik çağın bütün krallarıyla akraba olan bir hanedan ve elbette (Davidic ancestral) Yahudi kan bağının bir numaralı ismi yenildi. (Bu savaşın modern zamanda kabul edilmiş şekli paganizmin en üstün otoritesine vahyin galebe çalması şeklindedir) Ve bu kaybediş tarihi yeniden yazmayı planlayan Johann Adam örgütü tarafından modern çağa taşındı.

Modern tarihin bir numaralı konu-kavram-düşünce gruplarını oluşturan cemiyetin takvimini başlattığı 630 yılını niye bu kadar önemseydiğini şimdi anladığınızı umarım.

Kadim bilgi ile modern zamanı planlayan Profösör Johann Adam kendinden sonra geleceklere özellikle bazı kitapların kesinlikle insanlığının gündeminden düşürmemelerini söylüyor (emrediyor), bu konuda mektupları var. Mesela, Helvetius,

D'holbach, Montaigne, Locke, Adam Smith, James Stuart gibi yazarların öne çıkarılmasını istiyor. Niçin bunu söylüyor biliyor musunuz? Veya soruyu şöyle soralım "Bu isimler bugün hangi ideolojinin hayat bulduğu sahanın baş yazarlarıdır? Cevabınız elbette Sol ideoloji olacak değil mi? Bu kesinlikle doğru bir cevaptır. Johann Adam 18.yüzyıldan sonra Aydınlanma Çağı ve Sol ideolojilerin merkezi fikirlerini işleyen cizvit tarikat mektebi paganist tabanın ancak bu şekilde dünya egemenliği ülküsünü gerçekleştirebileceğini biliyordu.

Diderot, Moliere, Montesquieu bizzat bahsi geçen yapının içindedir. Voltaire ve Charles Blount, Tyanalı Apollon'u modern zamanlara taşıırken Johann Adam'ı çok iyi maskeler. Tyanlı Apollon'un zeminini güçlendiren muhteşem cümleler kurarken aslında yücelttikleri teşkilatlarıdır.

Öyleyse: onca tanrıdışılık iddiasına rağmen – ki bu temel bir stratejidir- Sol, kabiliyetini Talmud'tan, görünüş ve görüntüsünü Hristiyanlıktan, akıl ve hedeflerini paganizmden alan uluslar arası yapının ürettiği bir ideolojidir. "Tanrıci, Kralci" kadim dünyanın önüne "İnsancı" kavramıyla çıkmasına rağmen (batılı) Tanrıci ve Kralcıların öz malıdır ve onların "tek dünya" merkezli hükümranlılıklarının truva atıdır.

Apollon, Psellos, Johann Adam'ın bayrağını 18. yüzyıldan sonra Aydınlanma kavramı ve Sol ideoloji almıştır. Vahiy ve Hz İsa ile bu denli mücadalenin ardından dünya hakimiyeti fikrine odaklanan cemiyet 18.yüzyılı hedef yüzyıl haline getirmiştir. Elbette bunun altında yatan gerekçeler vardır. Ama Cizvitlerin kapatılması (1773) ve ardından Fransız ihtilalinin hazırlanması ve Cizvit Eğitim Ordusu Dini'nin okullarından mezun olmuş yazar ve filozofların çabasıyla sol ve sol ideolojinin –ki temelde din, metafizik, doğaya tekrar dönüş, insanlar arası eşitlik, mülkiyet gibi kavramların etrafında

şekillenmiştir- kavramları adeta bu yapının ana gemisi-saldırı karargahı olmuştur. Vahyi kendi tanımladıkları kavramlar ve felsefi doktrinlerle *anlama-anlatma-reddetme-mantiksızlaştırma* yoluna gitmişlerdir.

Sol ideolojinin adını Fransız devriminden sonraki meclis düzeninden alması teferruattır. Fransız ihtilalini kurgulayan yapıda işte bu anlattığım paramiliter edebiyatın üstatları ve kalem savaşıları vardır. Yüzyıllar içine yayılarak Sol ideoloji-Solculuk (Marksizm, sosyalizm, sosyal demokrasi, sosyal liberalizm ve anarşizm) varlık nedenini bu yapıdan almışlardır. 1789 sonrasında ilk egemenlik kavgasını 1848’de verdiler. Bekledikleri başarıyı bu başkaldırısı sırasında yapamadılar. Sınıfsız, devletsiz toplum yaratılması amacı paganizmin temsilcileri adına bozulan dengenin yeni bir kavram veya oluşumla eşitlenmesi amacına matuftur. Süreçle beraber Almanya, İtalya, Fransa, Avusturya, Polonya, Romanya ve Macaristan bütünüyle sarsılmış Osmanlı (*Social Democracy and the National Struggles in Turkey/ Rosa Luxemburg-October. 1896*) ve Rusya üzerine yeni stratejiler geliştirilmiştir.

Sol ideoloji temel anlatımı insan ve insanlık adına hareket olmasına rağmen on iki bin yıllık vahye direnişin felsefi ve siyasi kavramı olarak insanın ontolojik belleğini yok etme amacını hedefler.

Karl Marks ve Friedrich Engels’in insanlığın özgürleşmesi ile alakalı siyasal, ekonomik ve felsefi öğretisi dahası sınıflar savaşı teorileri, tarihi materyalizm yorumları Akdeniz paganizminin Hz İsa’nın müminlerinden almaya çalıştıkları intikamı veya onları yoketme çabalarını bütün dünyaya yayarak vahyi “din insanların afyonudur/Religion is the opium of the people” sloganı ile kabul ettirme amacı sadece bir komünist vecize değil bir saldırı parolasıdır. Ayrıca, *Kapital*’in son iki

cildini tamamlayacak kadar komünizmin el kitabı bir *commune attaque* ürünüdür ve kitabı Friedrich Engels tamamlamıştır.

Buradaki en önemli nokta ise Karl Marks'ın kültürel kökleri (Roman/Levant/Canaan) ile bilgilere doğrudan ulaşılması mümkün iken Friedrich Engels'inki bu kadar kolay olmaması. Batıdaki en değme kitaplarda -misal: *Communism in History and Theory/Donald Busky*, Engels'in annesi için Elisabeth Franciska Maurita veya Elisabeth Engels adları kullanılır. Peki, gerçek nedir? ***Elisabeth Franziska Mauritia van Haar*** (1797-1873) Hamm, Nordrhein-Westfalen, Almanya'da doğan Hollanda kökenli *semitic* bir aileye mensuptur. Engels'in annesinin *Snethlage* ailesi ile olan akrabalığı da bağıını daha da güçlendirir.

X

Tarihin topyekûn bütün (ırksal-toplumsal-dinsel) süreçlerini incelediğimizde görünen büyük resim ortadadır.

Sol ideoloji, kadim, paganist kültürel tabandan gelen ve yüzyıllardır vahiyle savaştığı alanı terk etmeyen bir ısrarın tedavüldeki en makul adıdır.

- 1) Redford, Donald B. "Egypt, Canaan, and Israel in Ancient Times", Princeton University Press
- 2) Ofri Ilani. *Paganism returns to the Holy Land*. Haaretz, 2009. Shattering a 'national mythology' 2008
- 3) Ideogrammic Writing in Ezra Pound's Canto, H.Liu

KONU 2

Paramiliter Edebiyat'ın Pusulası:

AKLI TUTSAK EDEN AKIL ÇAĞI

I

Aydınlanma çağı nedir? Akılcı düşünceyi geleneksel, dogmatik kabul edilen varsayımlardan, önyargılardan kurtarmayı amaçlayan dönem olarak açıklanır Akıl Çağı. Bu böyle mi olmuştur peki? Hayır, amacı farklı olan “teşkilat”, akıl gibi insanın en büyük özelliğini / en savunulabilir kavramı rehin alarak kendilerine muhalefet edecek olanları çok kolay ekarte etme yoluna gitmiştir. Kavram seçkileri stratejiktir yani. Aydınlanma, akli sadece kendi izahları ile anlama-anlatma operasyonudur. Çünkü Ksenophanes, Parmenides ve Zenon’dan yani *Elea* mektebinden beri akıl insanlığın en temel gündemidir. (İnsan yaratıldığından beri aklîdir.)

İslam dünyasının 8. yüzyılda yetiştirdiği ve “Muallim-i Sanî” unvanıyla taltif ettiği büyük dâhi Farabi’nin “ulûm-i akliye [felsefe, mantık, matematik, fizik ve diğer fen ilimlerin]”de serdettiği fikirleri ortadadır. Akıl Çağı’nı sadece bir kültüre/medeniyete mal etmek, kiliseye/otoriteye karşı kazanılmış bir başarı gibi sunmak hem haksızlık hem de açıkça illüzyon yapmaktır.

“Aydınlanma Çağı nedir?” gibi bir soru ile kendi varlık nedenlerinin sorgulandığını görenler (Marksizm, sosyalizm, sosyal demokrasi, sosyal liberalizm, sendikacılık, otonomculuk,

anarşizm gibi ideolojilerin taraftarları) imalı tepki vermekte gecikmezler. Onlar için böyle bir şeyi tartışmak, tarihi tersine çevirmeye çalışmakla eş değerdir. Çünkü varlık nedenleri Aydınlanma Çağı'nın kavram teşkilatıdır.

Metafiziğe, ruhi olana ve aklen izah edilemeyen şeylere insanın itirazı kadimdir. Uşçuluğun bütün kültürlerde, Doğu, ve Batı medeniyetinde, hatta Eski Yunan medeniyetlerinde temsilcileri vardır. Aklî düşünmeyi savunma ve saldırı malzemesi olarak kullanan paramiliter edebiyatın kuramcıları, siyasi olarak kendilerine engel olacak Avrupa monarşilerini düşman seçtikleri gibi, karanlık çağ-aydınlık çağ gibi tanımlamalarla insanlık tarihini de yönetmeye/yönlendirmeye kalkmışlardır.

Akıl nedir? Akıllı "iyiliği emretme, kötülükten nehyetme" yetisi olarak anlayabiliriz; veya bilginin yegâne kaynağının o olduğunu söyleyebiliriz. Akıllı, doğruluğun tek ölçüsü veya -Kant gibi- fenomenlerin benzerliğinden kurallara varma olarak anlayabiliriz.

Peki, Aydınlanma ile içine girilen akıl çağı böyle bir çağrışı içerir mi? Hayır. Aydınlanmacılar felsefî bir vurgudan önce, feodal ve dinî müessese ve uygulamalarla sosyal ve politik uygulamaları kendi çerçevesini çizdikleri "akıl ışığında" eleştirmeyi Aydınlanmanın "olmazsa olmaz"ı ilan ederler. Bu yaklaşımın kurumsallaştığı döneme de Aydınlanma Çağı demeyi uygun görürler. Böyle bir tasarım bizzat içerdiği eleştirel yaklaşımdan dolayı sorgulanmayı da beraberinde getirmez mi? Elbette getirir ve getirmek zorundadır. Türkiye'de aydınlanmanın sorgulanması hem sol hem sağ aydınların dogmatik kabullerinden dolayı yapılamadı, yapılamıyor!

II

Aydınlanma çağı kadrosunun ortaya çıkmasından önce Avrupa'nın siyasi durumu ile bu kadrodan sonra yaşananları karşılaştırdığımızda, Katolik Kilisesinin ve kral otoritesinin kadroları arasına giremeyen ve her zaman 'öteki' olarak tutulanların güç mücadelesi fark edilir. Mücadeleyi salt iktidar kavgası üzerinden yapmak isteyenler kilisenin ve kralların temsil ettiklerine saldırmayı pratik bir yol olarak gördüler. Kilise ve krala karşı saldırıların Tapınak Şövalyeleri gibi önemli tecrübeler yaşayan Avrupa siyasetinde, müthiş bir insan yetiştirme dönemi başlatan Cizvitlerin de yasaklanmasıyla hızlandığını belirtmek gerekiyor. Weishaupt büyük bir organizatör olarak yukarıdaki kadronun işleyeceği kavramları güncelleştirmekte maharetini göstermiştir. 1773 yılında kapatılan Cizvit tarikatının boş bıraktığı alanı çok iyi hesap eden Weishaupt üç yıl gibi kısa bir zamanda yeniden toplumun önüne çıkmasına neden olacak adımları atmada gecikmedi.

1773 ile 1789 (Fransız Devrimi) arasındaki yıllar, Cizvitlerin yasaklanması, Weishaupt'un ilk mason locasını ve İlluminati'yi kurması, Bavyera'nın Romalı ruhunu ihya etme fikri üzerine kurulu Bavyera idealizmi konusunda üretilen edebiyat metinleri, kavramlar ve teorilerle gerçekleşti. Şahsen *"Bavyera İdeolojisi"* olarak vasıflandırdığım sürecin tarihsel kökenini, *"tanrının kendilerinden vazgeçtiği zehabını Tanrı'yla yüzleşerek değil de Tanrı'nın diğer kullarıyla irtibatını kopartarak yenmeye çalışan Yahudiler"* ile başlatmak yerinde olur. **Aydınlanmanın temel hedefi tanrı ile insan arasındaki vahiy bağının ilgasıdır.** Teşkilat ve algı anlamında Hint ve Sasani kültürüne kadar götürülebilecek Bavyera İdeolojisi, hareket kabiliyetini Talmut'tan; görünüş-görüntüsünü Hıristiyanlıktan; akıl-hedeflerini paganizmden alan bir yapının adıdır.

Yahudilerin İsa Mesih'in kendi otoritelerini hedef aldığını gördükleri anda giriştikleri mücadele aslında yüzyıllardır içinde bulundukları mahallî müttefiklik hali; yaşadıkları ittifaklarla Tanrı nezdindeki vazgeçilmezliklerini ifadeye adanmış bir hayatı temsil etmeleri ile öne çıkar. Eğer bu noktayı anlarsak Yahudilerin Tapınak Şövalyeleri'ni, Talmut mistisizmini, Eski Ahit'ten devşirilen bilgilerin nasıl Cizvitlere aktarıldığını, Cizvit organizasyonunda alınan görevlerin nasıl ifa edildiğini de anlarız. Bu yapı modern bir medeniyet ailesini yani Judeo-Christian birliğini meydana getirir(di).

.....

Johann Georg Heinrich Feder'in Kant idealizmine karşı çıkması, Feder'in Weishaupt'a fikirlerini aşılması, rasyonalist bir bakış açısına sahip olması... Bunlar olayın teferruatıdır. Cizvit tarikatının rahle-i tedrisinden geçen bu insanların nasıl rasyonalist olduklarını, nasıl ampirik [deneyci] olduklarını (veya niye olduklarını)- ki sıkı bir dini eğitim aldıkları ve bunu öğrencilerine öğretmek zorunda oldukları halde- iyi anlamamız gerekiyor. Biz bu noktada onların ampirizminin nedeni olarak otorite ve kilisenin karşısında zemin oluşturmak amacıyla bu duruşu başlattıkların söylüyoruz.

III

Paramiliter edebiyatın da bulunduğu yeni düzen içinde -Tek Dünya Devleti- etrafında tekelleşmiş ve tek otoriteyi kabul etmiş kilise teşkilatı ve bunu destekleyen uluslararası para sistemini saymamız gerekiyor.

Niyetimiz hemen 20. yüzyıla atlamak değil elbette... Ancak paramiliter edebiyatın altın yılı 20. yüzyıldır. Bu organizasyonun kitlelerin zihinlerini kontrol etmede sinemayı, medyayı,

edebiyat ürünlerinden özellikle romanı kullandıklarını söylemek zorundayız. Mikro ekonomik dengeler ile makro ekonomik dengelerin hangi noktasında tek dayanak olarak seçilen uluslararası uyuşturucu üretimini/kullanımını hangi alt legalize olmuş kavramların beslediğini açıklamalıyız. Pornografi insanlığın en büyük zaafına hitap ederek onu yönetme yöntemi olarak seçilmiş, bu noktada medyadan müthiş destek alınmış ve edebiyat ve sinema sadece bu alana odaklandırılmıştır. Dünya ekonomileri politik kaos ve siyasi olaylarla yönetilir/yönlendirilir hale getirilmiştir. Askeri darbeler desteklenmiş, ülkede tek hükümet yerine pazarlık yapılabilecek devlet mekanizmaları canlı tutulmuştur. Ordu bunlardan biridir mesela. Dünyayı yöneten tek süper güç olma konusunda Beyaz Saray'ın iddiası aslında bir tek dünya egemenliği kuran sistemin iddiasıdır. Bu noktada ABD bu sistem tarafından işgal altındadır. Gençlerin uyumsuzlukları bizzat organize edilmiş, üretim ve teknolojik konular aile sistemini yıkma üzerine odaklanmıştır. Gençlerin cinsel tercih özgürlüğü yine insanlığın bir türlü tamamen erdiremediği ve söyleyenin dahi çerçevesini çizemediği teorik alana bir türlü dâhil olmayan bir isyan faktörüne dönüşmüştür. 68 kuşağının cinsel özgürlük ve sol kimliği ortak hareket noktası olarak kullanması, tam anlamıyla 21. yüzyılın başında yaşayacaklarımız için iyi bir retorik tarihi hüviyetindedir. Dinlerin hayattan çekilmesi için kitlelerin ihtiyaçları müthiş bir şekilde desteklenmiştir.

Gay evliği, kürtaj, tüketim amaçlı özel günler, fuhuş ve sinemanın özel dili, nükleer gücün tek elde toplanması veya kendi sistemlerine dâhil olan ülkelerin buna sahip olması, terörizmin zihin kontrolü için bizzat yönetilmesi, üstelik korku merkezi olarak propaganda edilmesi, İslam'ın *şariat-externizm-fundamentalizm* merkezli kavramlarla hedef din haline getirilmesi

ve Müslümanların yaşadıkları ülkelerin çatışma alanı olarak seçilmesi, BM, IMF, Uluslararası Adalet Divanı'nın bizzat yönetilmesi, etki altında tutulması... Bütün bunların paramiliter edebiyatın altyapısını oluşturduğu "felsefi roman dili" ile anlatıldığının/yapıldığının bilinmesi gerekiyor.

IV

17. yüzyıldan 18. yüzyıla geçerken dünyanın kaderini -*görünen tarafı ile aydınlanma çağı; görünmeyen tarafı ile paganist bir tek merkezli yeryüzü egemenliği*- değiştirmeye çalışan sosyolojik-ideolojik-teolojik yapı kendi kuluçkası altında yaşattığı yazarlara şu anki dünyanın halen tartıştığı ve el'ân içinde yaşadığı kavramları işleme talimatı verdi. Daha sonra popüler olan felsefe dehalarının veya insanlık için vecd hali yaşadığı düşünülen yazar ve filozofların bu kadrodan doğrudan etkilendiği çok açıktır. *Social Contrat*'ın nasıl daha sonraki dönemi etkileyen bir meta olduğunu ve bunun Rousseau'nun kaleminden sonra paramiliter edebiyatın malı haline geldiğini söylemeye bile gerek yok. Denilebilir ki, yazarlar kendinden önceki veya sonraki düşünürlerden etkilenebilir; hatta kendi yazdıklarından bile etkilenerek yeni eserler üretebilirler; bu doğrudur ama Rousseau ile Cizvit eğitim sisteminden geçmiş, Avrupa Birliği fikrini yeni bir paganist Roma tahayyülü ile ortaya atmış L'abbe de Saint Pierre ilişkisi veya Aydınlanma ile Weishaupt ilişkisi bu türden bir ilişki değildir. Weishaupt'un amacını özetledikten sonra bu yazarlarla ilişkisinin Aydınlanma'nın ansiklopedik anlamı ile sınırlı olmadığını anlamak kolaylaşıyor.

Yaşanan dönemin 18. ve 19. yüzyıl ayaklarında en ünlü yazar/romancı/düşünürlerin hangi kavramlar üzerinden çağa

baktıklarını bilmemiz bizim elimizi güçlendiriyor. Dahası, bu yazarların insanlık adına iddialarının temelde/kesinlikle “Ancient Rome [*Eski Roma*] adına olduğunu belirtmemizde de özellikle fayda var.

Avrupa topluluğu fikrini desteleyen Victor Hugo’nun

(... ki *Hugo, Romalıdır -Corneille est à Rouen mais, son âme est à Rome/Corneille Rouen doğumlu olmasına rağmen ruhu Romalıdır- Contemplations -IX; Hugo bunu böyle söylerken doğru- dan kendini anlatır.*) Augustine Thierry’nin Emile de Girardin ve hatta Saint Simon’nun, La Rochefoucauld’un hedeflerinin insanlık adına hareket etmek olduğunu kimse iddia edemez. Dünya jandarmalığı fikrini ortaya atan Saint Pierre’nin amacının yeryüzü mazlumlarını zalimlerin elinden kurtarmak olduğuna saf saf inanalım mı şimdi? Her şeyden önce “zalimler” kim? Uluslararası bir mahkeme –sonraki yılların Uluslararası Adalet Divanının- kurulması fikrinin dünyada adaleti sağlama amaçlı olduğunu nasıl iddia edebiliriz? Öyle idiyse “adalet”i kim bozuyor?

1849’da Avrupa Birleşik Devletlerini selamlayan Victor Hugo’nun duygularına bakalım şimdi:

“ABD ve Avrupa Birleşik Devletleri bu iki muazzam gruplaşmanın karşılıklı yer alacakları ve denizlere rağmen birbirlerine el uzatarak ticaret, sanayi, sanat ve teknik, bilgi mübadelesine girişecekleri, dünyayı aydınlatacakları, çölleri imar edecekleri ve insanların kardeşliği gibi sonsuz bir kuvveti herkesin hayrına örgütlemeye çalışacakları gün gelecektir”.

Rousseau’nun L’abbe Saint-Pierre’den etkilenme biçimini, Voltaire’nin onların oluşturduğu zemindeki eserlerini, Montesquieu’nun anlattığı hukuk temelinin paganist ve Romalı kökenini; Victor Hugo’nun Weishaupt’un çizdiği dünyadaki

gönüllü müdafiliğini, dahası “18. yüzyıl klasik zevklere bağlı kalır” cümlesini nasıl anlamalıyız, Klasisizm nedir veya bizi nereye götürür? Klasisizm, edebiyatta Antik Yunan ve Roma sanatını temel alan tarihselci yaklaşım ve estetik tutumdur. Yani külliye pagan merkezlidir. Ne diyordu Weishaupt; *kendi merkezinde hareket etmeye alışmış yani dünyayı kendi merkezinde okuyan Cizvitlerin kapatılmasından sonra yine aynı ekol ve yöntemle yeryüzünü okumak için kral ve dinin ortadan kaldırılması gerekir.* Yunan ve Roma paganizminin üzerine aldığı Cizvit eğitimi ona bu yeteneğini kazandırdı ve elitizm, akılcılık, uyum, açıklık, sınırlılık, evrensellik, idealizm, denge, ölçülülük, güzellik, görkemlilik merkezli klasik akımı paramiliter edebiyatın yazarlarına sundu.

V

Aydınlanmaya bakış açımızda köktenci bir değerlendirme değişikliği yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Müslüman aydınların dini dışlayan ve akli putlaştıran bir dönem olarak süreci eleştirisi, Aydınlanma’nın paramiliter bir teşkilat olduğu özelliğini gizler ve bu eleştiri yeterli de değildir. Bu bakış açısı Aydınlanma’nın fikri yönüne cevap gibi görünse de temelde onun niyet ve hedeflerinin pozitif olduğunu olumlar.

Aydınlanma’nın Marksizm’i nasıl ürettiğini / manivela olarak kullandığını, pozitivist bakışın paganizm merkezli -daha İsa’ya (as) iman etmemiş- bir neslin ürünü olduğunu anlamamız yerinde olur.

VI

Voltaire’in, bir çağa adını veren, XVIII. yüzyılın bu büyük (!) Fransız düşünür ve yazarının, o çok boyutlu eserlerinde

günümüze kalan mesaj ne? Şu: Başta inanç ve fikir özgürlüğü olmak üzere, özgürlükler için mücadele... Akıl, adalet, insan hakları ve hoşgörü için mücadele... Voltaire'in bunları amaçladığı ezberimizdedir. Ama Voltaire paramiliter edebiyatın "niyetini faş eden metni" Prens Eugen'i'de/ *le prince Eugène -1716-* öyle bir portre çizer ki, nerede hoşgörü, nerede insan hakları, nerede fanatizm ve paganist nefret; açık bir şekilde anlayamazsınız. Tam tersine, Aydınlanma'nın hem kendi dünyasını ifsat hem de diğer dünyanın imhası olduğunu, verdiği mesajlardan kolayca çıkarırsınız. Çünkü aynı metinde hem (*Le saint-père*) kilise temelli Tanrı adına bildiği şeye hitap eder hem de (*Vénus et le dieu des combats*) Venus ve savaş tanrıları gibi bizim iddialarımızı bütünüyle doğrulayan paganist-paramiliter edebiyatın bir üyesi olduğunu ilan eder.

Voltaire'in metnidir bunlar:

Hadlerini aşan Müslümanlara

Sünnetli küstahlara

Ve bir sürü savaşçı sevk edin

Sarıklarını ayaklar altına alın

Öldürünüz (toz gibi üfürün)

.....

Osmanlıların sarayının

Bu çakasını bitiriniz

Hristiyanlar ve sadık bağlıları

Burada yüce bayrağı sallandırınız

.....

Tanrı baba (İsa) senin yanında

Sizin meşguliyetlerinizi kollar

Ve yardımlarınızı gözler

*Kafir bir halkı hizaya sokan siz
Adaletin boyunduruğu altında*

.....

*Hoşça kalın Büyük Prens, kutlu savaşı !
Mersin çiçeği ve defnelerle süslü
Boğaziçini esir almaya gidiniz :
Şimdiden « Büyük Türk » mağlup;*

...

İşte insanlık tarihinin en insancıl Voltaire'i; işte paramiliter edebiyatın militanı büyük fanatik !

VII

Cizvit üzerine düğümleniyor mesele. Bu tarikat nasıl bir tarikat idi ki, paganist nitelikli Avrupalı bir nesil yetiştirmek için Hristiyanlığı, Roma'yı ve Yunan panteizmini kullanmaya kalktı? Ve bu zeminden yeryüzünü egemenliği fikrini besledi? Cizvit Eğitim Ordusu Dini'nin Hristiyanlık dâhilinde gizli bir paganizm merkezinde simgesel bir Hristiyanlık peşinde olması nasıl açıklanır?

Reform ve Rönesans'ın din ve krala karşı mücadelesini bir kilise organizasyonunun, bir dini okulun, bir Katolik tarikatının (Cizvitlerin) planladığının anlaşılması gerekiyor. Bir aydın isyanı, akıl ve insanlığın meydan okuması olarak sunulan 17. ve 18. yüzyılın böylesine saf ve iyi niyetli dinamiklerle başarılı olduğunu ve bugünkü dünya sisteminin meşru gördüğü kavramları oluşturduğunu –insanlık adına- iddia etmek tarihi gerçeklerle bağdaşmıyor. Ortada anlatılmayan, doğrudan geçilen bir süreç var. Elbette bu es geçilen süreç bilinçli bir karartmaya uğratılıyor. Giordano Bruno'nun yakılmasından

Rönesans'ı izaha yeltenen anlayış, benzer akıbetleri benzer toplum otoritelerine karşı yapmıyor.

Çünkü Bruno orada bir gerçeklik değil sadece bir simge-
den ve daha sonraki kendine özel oluşumların toplusal tarihini
verme adına insanlığın hafızasına sunulan bir yemden ibaret-
tir. Bruno orada paramiliter edebiyat adına kullanılmaktadır.

VIII

Hıristiyanlığın militanı Cizvitler, Aydınlanmayı ihdas ede-
cek, içini hücre hücre örgütleyecek bir yapıya nasıl ulaştı?
Aydınlanma'nın altında gerçekten Cizvitlerin arasına girmiş
bir Bavyera kültürünü mü aramak gerekir? Veya fail, Cizvit-
lerin kapatılmasından sonra Bavyera olarak değişmiş midir?
Bütün bu sorular cevaplıdır ama Aydınlanma'nın bir entelek-
tüel isyan olduğunu, eski dünyanın değişmesi; mülkiyet, öz-
gürlük, hukuk, alanı açmak için din ve kralın sınırlandırılması
devrimi olduğunu iddia edenler için bugünkü bilgiler poziti-
vist/seküler/sol kavramları haklı çıkarmıyor.

Aydınlanma'yı entelektüel bir başkaldırının kavramı ola-
rak ele alırsak yukarıda yazdığımız bilgileri nasıl anlamamız
gerekecek? Eğer Aydınlanma bir gizli örgütün sürece yayılan
insanlığı yönetme ve yönlendirme çalışması ise, iki yüz yıl-
lık dünya edebiyat külliyatını önümüze koyup kripto incele-
mesi yapmamız gerekcek -ki bunun için çok kapsamlı bir
emeğe ihtiyaç yok...

Sol (leftist/gauchiste) ideoloji Aydınlanma'yı ezilen millet-
lerin haklarını koruma ve egemenlerin tahakkümünün sona
ermesi olarak özetlese de, tarihsel süreçte yaşananlar, aklın
tek taraflı izahı oyununun bir tutsaklık olduğunu gösteriyor.

KONU 3

Paramiliter edebiyatın kadim temelleri:

BAVYERA İDEOLOJİSİ

Ondokuzuncu yüzyıl ideolojilerle doğdu. Yirminci yüzyıl ideolojileri tüketti. Tartıştık kavga ettik. Fransız ihtilali milliyetçi fikirleri doğururken Sol ideolojiyi de doğurmayı ihmal etmedi. Aynı babanın sulbünden gelmesine rağmen milliyetçilik ve Sol ideoloji onlarca yıl birbiriyle kavga etti sonra. Bir parti hem milliyetçi hem de solcu olabilirdi; bir diğeri, milliyet karşıtı bir dünya için (enternasyonalizm) emek harcayabilirdi. Almanlar bir tek dünyayı yönetme rüyası teşkilatladı; Fransızlar bunu enine boyuna tartıştı, İngilizler bu idealizmi başarmak için denizlere açıldı. Merkezde tapınak vardı her zaman. *Temple* (tapınak), *mausoleum* (kutsal kabir) oldu; (*tanrının kitabında söylediği şeylerin insan tarafından anlaşılmasına paganist bilincin karşı çıkması ile batıdaki mezhep çatışmaları başladı*) İbrahim aleyhiselamın tarif ettiği tanrı kavramı alaşağı edildi; *basilica* (pagan adliyesi), *chapel* (küçük ibadet odası) yan yana geldi (Öz, simgelere mahkûm oldu). Kilise dediklerinde bir binaya bu saydıklarımızın hepsinden bir parça koyuverdiler. Mezarlar, mitler, heykeller, kutsal eşyalar, şarap, tanrının okunası metinleri, hepsi bir araya geldi. Klasizm'in öyküsü bütün bunlar. Hınç ve yüzyılların kini, egemenlik, hükmetmek için yok etme stratejileri.

Nürnberg **Bavyeralı**'dır, Feuerbach gibi. Maddenin tarafında olmakla hemen her şeyi halledeceğini düşünen Thomas

Mann da başlangıçta Hegel idealizmini yeterli görüyordu. Mann'ın Bavyeralı olmasına ihtiyaç yoktu İsviçre sirtlarından **Bavyera** iyi takip ediliyordu. Irkının coşkusu tez geçti Amerikalı oldu. Feuerbach "Hristiyanlığın Özü'nden maddeye kulaç attığında daha bir **Bavyeralı** idi. Aşk dini'ne inanmaya başladığında Max Stirner hayattaydı: mülkiyet hakkı diye tutturduğunda Bavyera tevellütlü olması onun peşini bırakmadı. Tapınağı kuran tapınağın milliyetini kendi zihnine kazıdı; ırklar sıraya girdiler mabedin duvarında. Kapıda *The Nine Sisters* yani Paris'in *La Loge des Neuf Sœurs*'ü (dokuz kız kardeşi) bekliyordu. Tapınağın dokuz kız kardeşi yani, başlarında vazifesini bihakkın yapmış Voltaire başta olmak üzere. Voltaire'in ömrünün tükenmesine aylar kala tapınağa dahil olmasını sembolik bulanlar onun son nefeste bu kabulü için gerekli gördüğünü anlatamadılar. Mabet kapısında (hangi mabet elbette İsa'nın(a.a) mabedi değil) siyah pelerin gerilerek (kutsal mahreme) "imana" giren Voltaire törenini (ABD Başkanı) Benjamin Franklin sırf seyahat olsun diye mi "yeni Roma ülkesinden" gelerek izlemişti? "Franklin mi Voltaire'i izlemişti, Voltaire mi Franklin'i?" tarih ilmi bunu söyleyemiyor! Atlantığı boydan boya geçen ideoloji neydi? **Bavyeralı** tapınak dokuz kız kardeşiyle mabedinin muhteşem bir müntesibini ödüllendirmiş, bakınız kimler bizden deyivermişti. Magdalalı Meryem'in soyundan gelen Merovenj'lerin Paris'i ile **Bavyera**'nın atası aynı değil miydi? Roma adetlerini benimsemiş İsa'nın Kudüs'ten kaçmış (sözde) oğlunun soyundan gelenler, Pagan tapınağı, Romalı Jupiter, Saint-Gervais Kilisesi'ni birlikte kurdukları Paris'te, Bavreyalı ruha kardeşçe ilham verdi ve "dünya hukukunu" kendilerinin temsil etme bileşkesiyle bu üçleme hayata geçti. **Bavyera**'nın incisi Ingolstadtlı büyük üstada verilmişti görev; hukuk, egemenlik

kurmanın abc'si yani... Johann Adam uzun süre soyadını çok net kullanmadı. Weishaupt neye tekabül ediyordu?. Monarşi ve din yerine pagan inancı. Oturduğu taht Cizvit ahşabından kadim Tevrat'ın milletinden doğan milliyetçilikti aslında. Trierli Marx'ın Hegel diyalektiğini anlamak için bu denli sarılmasında çarpışan tarafların (yani iki tarafın) üçüncüyü doğuracağı savı mıydı bilinmez (tez-antitez-sentez) ama Marx, **Bavyera'nın** kıyıları köşelerinde şekillenen kültür milliyetçiliğinin içinde önemli bir dayanak noktası bulacaktı. Karmaşık süreçte ruhun bilince ulaşması, bilinci tek başına özgür bırakmazken bu iddianın kıymetini bilen Hegel, daha usturuplu, dünyanın farkına varma idealini efendi-köle diyalektiği ile Marx'a miras bıraktı. Proletarya doğarken kölelik yolun sağında indi dünyayı dönüştürme için isyan-devrim ana koltuğa oturdu.

Bruno Bauer'i kafası karışıklar listesine yazsak da ideolog ve ideoloji üretmede "kolektif bir varlık" yaratma sahası **Bavyera'nın** en temel özelliği olarak yirminci yüzyılı etkiledi ve asıl şeklini 17 yüzyılın sonu 18 yüzyılın başında almaya başladı. **Bavyera'nın** savaşı değil midir, büyük dünya savaşları? Kesinlikle öyledir. Temeli felsefi bir kendini beğenmişlikle başlayan **Bavyera'nın** Almanya'ya sahip olması geç ama abartılı bir ırkçılığı Aydınlanma'nın üzerine oturtmasıyla başlamıştır. Milliyet, din, coğrafya, ırk temelli kültür-medeniyet mücadelesini yine aynı köke sadık kalarak "insan" adına mücadeleye çeviren ve bunu ırkı adına yapan **Bavyera'nın** elinde Almanya, bütün unsurları ile kolektif bir narsizmin kör bağımlısıdır. Hristiyanlık aslında stoacılığa yani Yunan felsefesine bağlıdır diyebilmek Bauer'e nasip olurken kendine böylelikle yol açan Marx'ın ne kadar memnun olduğu anlamak kolaylaşır. Stoik bir karakter olarak komünizm'in **Bavyeralı**

karakteri avcı ve toplayıcı dönemde paylaşılan (her) mülkiyeti kendinin bilen-evrenin merkezine kendini koyan (tek dünya krallığı) pagan duruşu temsil eder, aynı zamanda.

1848 isyanlarını askeri güç kullanarak bastıran Bismark'ın büyük toprak sahibi kimliği mülkiyet konusunda Marx'ın itirazlarını ne derece kâncıladı bilinmez ama Hitler'in önündeki **Bavyeralı** generallerin öze tapınma güdülerini siyasete sokan gücü ya da ulusunu eleştirisiz egemen kılma ideali yumruklaşmış (teknoloji destekli gaye) bir bilinç olarak, bugün hala **Bavyera'da** çapcanlıdır.

II

Yukarı Bavyera'daki Wasserburg ve Sachrang gibi uzak yerlerde bile masum insanların Türk casusu diye idam edilmesi (Franz Babinger) İstanbul'un fethinin batılı kafada oluşturduğu derin çatlağın yansımasıdır. *Fable convenue* olan Türk imajı ve **Bavyera'nın** kimlik meselesinin varlık kavgası iki düşman cephedir. Aydınlanma'nın kral düşmanlığı ve klasik paganizmin Hıristiyan düşmanlığı insan merkezli solu Türkiye aksında kendisine yönelen düşman tehdidi olarak anlamıştır. **Bavyera'nın** yirminci yüzyılda İngiltere ve Fransa ile savaşması "mahalle kavgasıdır" ama temelde kurguladığı ideolojik-sosyolojik-askeri kavga bütünüyle Türk ve Türkiye merkezlidir.

(Haydi, bulmaca çözelim) 10 Haziran 1190'da Haçlı seferi sırasında Göksu nehrini geçmeye çalışırken nehre düşüp boğulan Frederick I, yani **Friedrich Barbarossa kimin oğlu? Swobada düşüşü Bavyeralı Judith'in... Kutsal Roma İmparatoru Frederick kimlere karşı savaşmak için Anadolu'ya**

gelmişti? Selçuklu Türkleri... Antakya'da Aziz Peter kilisesinde gömülü...

11. yüzyıldan yirminci yüzyıla kadar Avrupa'nın birçok kralliyet ailesinin kökeni olan (İngiliz ve Alman, -diğer Avrupa kral aileleri ile akraba-) Welf hanedanının üyesi olan Judith'in oğlu Türklerle savaşmak için düzenlenen bir haclı seferinde boğuldu. Bu bilgi Avrupa yöneticilerin Avrupalılık bilincinin merkezindeyken 18.yüzyılda Almanlık ideolojisi, ulusal öz değer, kolektif çıkarın bireyciliğin önüne çıkarılması, ulusallık sınırının uluslararası sınırla bilinmesi-belgelenmesi gibi üzerinde büyük araştırmalar-tartışmalar yapılması gereken tanımlarla şekillendi. Bu duruşun merkezinde Bavyera ve onun felsefi kültür iklimi vardır.

(Şimdi sıkı durun)

.....a significant cooperation between the two parties, recognizing Turkey's geopolitical role in the EU's security dimension/ AB'nin güvenlik boyutunun Türkiye'nin coğrafyası ile doğrudan orantılı olduğu..... (Bu cümle Alman diplomasisine aittir.)

İşte bütün mesele...Artık duya duya alıştığımız bu cümle aslında bir itiraftır. Bavreya, Türkiye ile varlığını sadece kendi güvenlik temelinde sürdürmek istemektedir. Türkiye'nin onunla bağlantısı veya değer olma niteliği bu özelliği iledir. Ama.... Türkiye merkezli "düşünce" aynı hedefi nasıl anlamakta ve Türk halkına anlatmaktadır. Cumhuriyet hükümetlerine yönünü Doğuya sakın dönme uyarısı aslında (yerli bavarian) bir tehdittir.

Türkiye'nin AB hedefinin medeniyet havzası olması ve iki yüzyıldır Avrupa'ya yüzünü dönmüş bir ülke olarak vasfediliyor

olması bizim kendi kendimizi iptal eden bir mekanizmaya dönmemiz anlamına geliyor.

Sol ideolojiyi Türkiye'ye gayrimüslimler aktardı-çevirdi. Batılılık veya batıcılık tıpkı *modernism* ve *modernite* gibi batılı yazarlar tarafından Babiali'ye getirildi. Marx'ın onca karışık ve yüzyılların savaşı meseleyi kolayca Bavreya temelinde anlatması gibi "Türkiye'li solun" temeli de **Bavyeralı**'dır. Yani kökeni tarihidir, yani haçlıdır yani bin yıllık bir sürecin içinden gelen gayet sabırlı ve ısrarcı kendi güvenliğini-varlık nedenini sağlama almayı hedefleyen bir idealizmi amaçlar. O yüzden Feuerbach'ın Hegel'i bertaraf ederek ortaya koyduğu temeli maddeye dayalı bir idealizmdir. Operasyoneldir, tatbiki, savaşın net sonucuyla tatmin olmak ister.

Ve bu idealizmin doğma nedeni Avrupa güvenliğini tehdit eden unsurlara karşı diyalektik yerine doğrudan hedefe kitlenen düşünceyi öne çıkarır. Batı'nın hafızası, felsefesidir, siyasetidir aynen bugün de devam ettiği gibi...

(Türkiye AB görüşmelerinde de diyalektik yoktur, uyulması gereken batılı kuralları vardır. Daha da vahimi AB Türkiye'nin AB üyeliğini kendisine yönelen bir güvenlik sorunu olarak anlamaktadır.)

Osmanlı'nın Almanya'daki ilk büyükelçisi Ahmet Resmi Efendi'ye "İyi bir orduya sahip olmak, barış zamanında harbe hemen girebilecek şekilde onu talim ettirmek, hazinayı dolu tutmak" olarak III. Mustafa'nın müneccim talebini cevapladığı söylenen Frederick II, Voltaire'le mektuplaşan bir mason olmasını "tapınağın" Aydınlanmacı kökleriyle beraberliğini deklare etmeyi hiç ihmal etmedi. Almanya-Osnabrück doğumlu bir Alman olan Büyük Britanya ve İrlanda kralı unvanlarına sahip I. George'un(1660-1727) kızı

Sophie Dorothea, bu Voltaire dostu büyük Frederick'in annesidir. (Dikkat edin... Aynı aile temelinde kaç ülke saydık İngiltere, Prusya-Almanya, İrlanda)

Maddeye dayanan idealizm peşinde koşan Feuerbach'ı dünyanın gözüne sokan Karl Marx'ın **Bavyera**'nın ve dahi Almanların ilk kralı Heinrich'in (876-936) (ve dahi Aziz II. Heinrich(973-1024) aynı zamanda **Bavyera** dükü) ismini ikinci isim olarak (Karl Heinrich Marx) almasındaki kültürel mesajı-manayı Alman İdeolojisi kitabında bihakkın yerine getirdiğini-ödediğini görüyoruz. Komünizm'i yaşanan dünya sistemine son verecek bir hareket olarak vasıflandıran Marx'ın (**Bavyera**'yı oluşturan sosyo-politik sistemle bağı doğrusaldır) *insanlar sevişiniz gerçek din sevginizdir* diyen Feuerbach'ı komplike ve çok kapsamlı kadim dünyayı iptal etmeye yönelik (paganist) eyleminde üstat olarak seçmesi unutulmamalı...

III

Friederich Barbarossa'nın Göksu nehrinde 1190'da boğulmasından tam 751 yıl sonra yani 22 Haziran 1941 yılında Alman genelkurmayı Kafkas petrollerine ulaşmak için tarihin en büyük işgal planını hazırladı. Adı: Barbarossa Harekâtı/ *Fall Barbarossa*. Bu ismin verilmesine neden elbette işgal edilecek yerin Türkiye toprakları olması idi. Bütün hazırlıklar buna göre yapıldı. Friederich Barbarossa'nun Türk topraklarında acınacak bir şekilde ölmesine yirminci yüzyılda cevap niteliği taşıyan planın önüne başka bir bilgi kondu daha sonra. Alman hafızasını yüzyıllar sonra rahatsız eden bilgi Türk tarihinin en büyük gerilla savaşını haçlılara karşı veren I. Kılıçarslan'ın başarısı idi. Alman genelkurmayında

ordunun önemli generalleri Hitler'in huzurunda işgal planını tartıştılar. (*What If, Robert Cowley*)

..... *Türkiye'yi rahatlıkla bir gün içerisinde işgal ederiz, Ankara'ya bir günde gireriz. Ama Ankara'dan sonra gerilla harbi yapacak (The Turks were stouthearted fighters) Türklerden dolayı ordunun yarısını kaybederiz.*

Anadolu topraklarına girmek için imparatorları Barbarossa'nın yarım kalan mirasını hatırlayan Almanların askeri olarak tarihin en güçlü oldukları döneminde hatırladıkları şey onların planlarını değiştirmelerini neden oldu. Çünkü Selçuklu Sultanı I. Kılıçarslan Dorileon Muharebesi'de (1097) yenilmesine rağmen Anadolu topraklarını haçlılara mezar yapan gerilla savaşı başlatmıştı. Öyle hararetli tartışmalar oldu ki Hitler harekâtın Türkiye boyutun iptal edip Moskova üzerine yöneldi. (Hedef Kafkaslar ve Ortadoğu idi.)

Tarihin en geniş çaplı askeri harekatı olarak savaş uzmanları tarafından adlandırılan Barbarossa harekatını hangi Alman generaller hazırlayıp yönetti peki: İşte cevabı..

1-Franz Halder, Würzburg/ Bavyera 'da doğdu, Oberbayern/ Bavyera'da öldü. 1902 yılında Münih'te Bavyera 3. Kraliyet Topçu Alayında daha sonra Alman ordularının bir numaralı asker yetiştirme merkezi Münih Bavyera kurmay Koleji'nde yetişti.

2-Wilhelm von Leeb, Oberbayern/ Bavyera'da doğdu, Füssen/ Schwaben/ Bavyera'da öldü, Nazi Almanyası'nın mareşal'i.1895 yılında Bavyera ordusuna katıldı.. Daha sonra Münih Bavyera Harp Akademisi'ni (1907-1909) bitirdi.

Bugün itibarı ile Bavyera İdeolojisi bize karşı batı psikolojini yönetmekte sosyo-politik kararlar almakta ekonomiden sanata, Avrupa Birliği gibi kurumlardan istihbarat

alışmalarına kadar hedefini Türkiye toprakları merkezinde canlı tutmaktadır.

IV

İdeoloji Vahyi hedef seçmiştir. Hedef seçtiğı millet Vahyin milletidir. Ama Vahyin milleti, akklı fel eden duman üreten (paganist hurafe) ideolojiyi bitirecektir.

KONU 4

Paramiliter edebiyatın kutsal kaos kitabı

AYDINLANMA'NIN İNCİLİ "TOPLUM SÖZLEŞMESİ"

I

Türkiye’de Aydınlanma’nın anlaşılmasında büyük bir dayatma olduğunu düşünüyorum. Sosyal bilim eğitimi veren kurumlar filoloji eğitimi veren hukuk ve düşünce tarihi okutan üniversite programlarında anlatılan 18.yüzyılın tam anlamı ile “beyin yıkama” formatında olduğunu u kabul etmek zorundayız. Jean-Jacques Rousseau, Voltaire, Montesquieu’nun metinlerini ve insanlık tarihine kazandırdıklarını ezberlemekle yükümlü filoloji talebeleri, hukuku Montesquieu ve Voltaire’in ünlü sözleri ve kitapları ile anlayan akademisyenler nasıl bir kara fırtına estirir üniversite koridorlarında bunu ancak yaşayan bilir. Hiç kimse kendisine ezberletilenin bir ötesine geçip bir akademisyende olması gereken gerçekten öyle mi olmuş araştırması yapmaz.

Bu, bu kadarla kalır mı ülkemizde; hayır sevgili okuyucularım ... Türkiye Cumhuriyeti’nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk’le Rousseau’nun fikirlerini karşılaştıran tez hazırlayan akademisyenler vardır bu ülkede... Dahası bir siyaset ve devlet adamının tarih ve güncel arasındaki duruşunu paganist+paramiliter yapının kavramlarıyla anlatan bu akademisyenlerin elbette duruşları bilimsel değil politiktir. Bu zevatın aklında Aydınlanma öyle bir şey ki muhakkak Türkiye’ye

de ulaşması lazım... O yüzden “Türk Aydınlanması” diye uydurdukları kavram etrafında o dönemi icraatlarını “din düşmanlığına, sosyalizme, tarih düşmanlığına” çekmeye çalışmışlardır. Hala da Atatürk devrimlerini tamamlama anlamında Aydınlanma’nın (izah ettiğimiz paramiliter yapısını) ülkemize “tam anlamı” ile oturtmak için caba sarf ederler.

II

Rousseau lobisi vardır ülkemizde, bu lobiden Rousseau’nun haberi yoktur ama(!) Öyle kutsal cümleler kullanırlar ki onun için okuyucu Rousseau cümlelerini-kitaplarını adeta kutsal bir kitap okur gibi huşu ile anlamak zorundadır.

Rousseau bir özgürlük filozofudur..

Rousseau’ya deli demek aptalca bir iftiradır.

Rousseau ansiklopedik bir kafadır.

Marx’ın önünü açan bir öncüdür.. vs

Bu cümleleri kuranların transfer etmeye çalıştıkları fikirlerden çok amaçları var olanı yıkmaya çalışmalarıdır.

III

(Konumuza gelelim) Toplum Sözleşmesi bir teklif bir akademik tez hatta bir isyan metni olarak anlatılmıştır. Sokrat’ın hakkında verilmiş kararı neden kabul ettiğine dair *Crito’da Platon tarafından kaleme alınan metinde verdiği cevaplara kadar iktidar-tanrı-insan sorunları götürülebilir.* Toplum sözleşmesinin evveliyatı var tabi Hobbes (*Leviathan*) ve Locke bu konuda görüşlerini hem yayınladı hem de konuyu 17.yüzyılın entelektüellerine açtı.

Kitabın içeriğine döneceğiz ama belirtmek zorundayız ki “Toplum Sözleşmesi” kitabının yazarı Paramiliter Edebiyat’a fiilen üye olmamıştır. Şu ana kadar Johann Adam Weishaupt ve ekibiyle doğrudan bir ilişkisi tespit edilmemiştir. Ama Rousseau’nun kitaplarının şuan ki dünyada Avrupa-Amerika-Asya kabul edilişi tarzı-entelektüel kabulünün şeklini Paramiliter Edebiyat (ve onun ardındaki yapı) sağlamıştır. Avrupa’da hem gizli hem de topluma rağmenci yapılanmanın oluşumunda Toplum Sözleşmesi’ni çoğaltan, dağıtan, savunanlar ve yerel devrim-isyan hareketlerini organize edenler Toplum Sözleşmesi’ni kendi ifadeleri ile “İncil” değerine yükseltmişlerdir. Saint Simon ve Robespierre -ki Fransız devriminin ve Jakabonizmin militan yazarları- Rousseau’nun fikirlerinin yayılması için bizzat çalışmışlardır. – Bu isimler Paramiliter yapının militanıdır- Kutsal Roma-Germen imparatorluğu, Prusya, İspanya, Portekiz, İngiltere’de mutlakiyetçi yönetimlere karşı başlatılan organizasyonlarda Rousseau’nun kitapları bizzat başrol oynamış-dağıtılmıştır.

Toplum Sözleşmesi’nin önemi tartıştırdığı şeylerden öte kitabı toplumun önüne koyan güçle alakalıdır. Yazarın duygu dili kullanması, sıradan biri olması, düşük gelir gruplarından birinin içinden gelmesi; bütün bunlar onun ve kitabının toplumun nezdinde ki işlerliğini artırmıştır; ama bunu Rousseau’nun kendisinin yaptığını iddia etmek mümkün değil... Zengin dulların verdikleri harçlıkla, onların evinde yaşayan Rousseau’nun toplumdaki genel güç çarpışmalarında taraf olacak bir duruşundan yaşadığı dönemde bahsedilemez. Hele devrimci bir kimlikten... Rousseau sıradan insanların yaptığında ayıplanacak birçok davranış ve kabulün temsilcisi -aylak bir insan olarak “yeni bir toplum” hazırlığındaki paramiliter edebiyatın merkezinde olmayı sadece saflığı ve kullanılabilirliği ile

kapmıştır. Voltaire gibi bir masonun ve Weishaupt'un ateşli bir öğrencisi olması bilgisinin ve dahi 1776 tarihli teşkilatın Weishaupt'un okuma zevkleriyle+stratejileriyle Rousseau Voltaire bağının sonuçlarını anlamamız açısından önemli bir bağ olduğunu burada kaydetmek gerekiyor.

IV

Dilbilim açısından *Social Contrat*'ın Türkçe'ye çeviriminin "Toplum Sözleşmesi" olarak kaydedilmesi sorunludur. *Contrat*'ta tarafların birbirlerinin karşılıklı taleplerinin ortak akılca kabul görmesi (uzlaşma) anlamı, savaşlar ve kavgalarla gelinmiş bir noktayı gölgede bırakır.

Contrat'ın, Türkçe'de mutabakat olduğunu *agreement/ anlaşma+act/sözleşme+legality/kanunilik* üçgenin de bir yeri olduğunu bunun Türkçeye aktarımında sözleşme kullanımının tarafların bu mücadeleyi tarihin serüveni içinde düşe kalka+kaos ve savaşlarla bir noktaya getirme serüvenini gizlediği belirtmemizde fayda var.

Yani Sözleşme yerine "mutabakat" tarafların onca kavganın ardından doğrularda ve yaşamı kendine tek hedef seçme noktasında bir karar verme olarak gördüklerini göstermesi açısından doğru bir kullanımdır.

V

Kadim toplumların *insan doğasına/state of nature* yüzyıllardan beri yaptığı kısıtlama ve zorbalıkları yeniden bütün toplum gruplarının katılımıyla net bir şekilde hukuki-taraf-ları bağlayıcı yalın bir sözleşmeye dahil etmek "*contrat'la*" anlatılır. Böylesine bir kavrayışta mümkündür.

Toplum Sözleşmesi'nde "hukuk" ile *nature law* anlatımları ve bugünkü dünyada anlaşılma sorunu devam ediyor. Doğa kanunu, Hukuk sistemi, Hukuk bilimi, Hukuk tarihi, ilahi toplum sözleşmesi; *where lawlessness reigns*/kanunsuzluğun hüküm sürdüğü insanın isteyip de yapabildiği her şey olarak ta anlaşılabilir mi? *Robinson Crosea* özgürlüğü yani.. Toplum devletin yerine geçecek hak ve sorumluluklarını ona toplum söyleyecek veya belirleyecek... Ama hak ve sorumluluklar sabitleşebilir mi? Herkesin ki aynı mı? Herkesin toplumdan aldığı güçle toplum için ifa edeceği şey (mana) aynı mı? Evet diyebilir miyiz buna?

Bu kavrama (*state of nature*) göre doğadaki tüm bireyler doğada eşit yaşarlar ve bu eşitlikten dolayı her şey hakkında her istedikleri hakkı iddia edebilirler. Bu durumun nedeni ise doğa durumunun yasalarla sınırlanmadığından, herkesin her şey üzerinde hakkı olduğu fakat bu durumun aynı zamanda bir savaşa neden olduğudur. Böyle bir savaş durumunda (doğa durumu) bireylerin ayrıcalıklardan, kişisel mülkiyet hakkından, ahlak ve adalet anlayışından söz edilemez.

VI

Rousseau'yu ihtilalcı gibi sunan onu Lenin'le veya Atatürk'le karşılaştıranların (Mahmut Esat Bozkurt) yaşadıkları çağın kabulleriyle olayı anlamaya çalışan batı'nın *Jesus*'tan sonraki serüvenini kavramış insanlardan oluşmadığı kesinlikle söyleyebiliriz. Ne acı ki ülkemizde hala bu anlayışta olan bu anlayışın yetiştirdiği bir nesil bürokraside ve edebiyat dünyasında varlığını devam ettiriyor.

Cumhuriyet rejimini Fransız ihtilali üzerinden okumaya meraklı bu nesilin yaptığı yanlışları ortaya yaydığı hataları

ülkemizdeki bütün düşünsel akımların içinde olanların paylaştığını ise üzümlere belirtmek gerekiyor.

Batılı “aydınlanmasını” bu Rousseau kitaplarıyla ve bu Aydınlanma yazarlarıyla yapmadı “aydınlatmayla” sömürmeye+yonetmeye çalıştığı toplumları bu söz konusu yazarlarla avladı. Kavram pazarladı, hiç kimse özgürlüğün 18. yüzyıl öncesini merak etmiyor, etse bile inanılmaz bir ön kabulle *zaten modern dönemin ötesinde özgürlük kavramı anlaşılmadı* diye müthiş bir motto ortaya sürüyor. Hâlbuki insanın özgürleşme tarihi aydınlanmanın gasp ettiği bir kavramdır ve kesinlikle vahiy bir temeli vardır.

Rousseau’nun özgürlüğü ve mülkiyeti yanlış anlayıp yanlış aktarması –ki bu bilerek paramiliter yapının özellikle öne çıkardığı bir şeydir- günümüze kadar gelen özgürleşme sorunlarının yaşanmasına neden olmuştur. Mesela özgürlükçü kuvvetler ayrılığı doktrini yerine Rousseau totaliter kuvvetler birliği doktrinini benimsemiş bu Türkiye Cumhuriyeti’nin ilk döneminin ağır bir tek parti sisteminin doğmasına neden olmuştur. Çünkü Rousseau’yu o dönemin devlet adamlarının nasıl anlayıp anlattıkları ortadadır.

Vahiy temelli bir özgürleşme sadece aydınlanmanın ardında ki derin yapının gönüllü kölesi olmakla açıklanabilir.

Pagan merkezi dünyasının, kıta hâkimiyeti fikirlerinin diğer ülkeleri kültürel +siyasi işgal saldırısının en meşru yüzleri bu yazarlardır.

Fransız devrimini (Cizvit merkezli entelektüalizmin kabalist zekâsı) bir avuç pagan militanı mı yaptı yoksa Voltaire ve Rousseau okuyan insanlar mı? Hiç merak ettiniz mi 18. yüzyılda Fransa’da okuma yazma oranını... Kim okumuştaki devrimci fikirler öğrenmiş bu yazarlardan... Türkiye’de modernistlerin,

Türkçülerin, İslamcıların ortak oldukları en temel sorunlardan birisi batı algısını masalsı bir yapıya bürümektir ki temel kabulü Fransız ihtilali ile başlar.

Hekimoğlu İsmail bir makalesinde 1950'lili yıllarda Nihal Atsız'a ne okuyalım diyen Türkçü gençlerin aldığı cevabın "batı klasikleri" olduğunu yazmıştı. Modernistleri veya batıcıları aynı konuda burada yazmaya bile gerek yok. Ne açıdır ki İslamcıların o dönemde ve daha sonra yazdıkları da birer efsane ve ortak+bildik kabullerden ibaret...

Milliyetçilik Fransız devrimi ürünüdür mesela... Veya Pascal iyi bir ruhçudur, spirtüalisttir. Durheim dualisttir: bitti... Arkası var mı hayır yok!

VII

Rousseau'nun bütün yazdıklarından (Müzik ve çocuk eğitimi dışında) bizim çıkardığımız üç ana kavram vardır. Diğerleri bunun etrafında şekillenir.

Nedir bunlar?

1-Mülkiyet+eşit(siz)lik+demokrasi

2-Doğa+llık+özgürlük

3-Eşitlik+kadın, (veya ilkel mutluluk)

Mülkiyet ona göre bütün kötülüklerin anasıdır. Eşitsizliğin kaynağıdır. İnsanın dünyanın bütün nimetlerinden yararlanmasına manidir. Bu kavram doğal insan veya ilkel insanda yoktu. İlkel mutluluğa geri dönmek istiyorsak mülkiyeti yok etmeliyiz...

Doğadan yararlanmaya getirilen kurallar bizi doğal davranışların yani varoluşumuzla (yaratılışımızla değil) bizde var olan talep ve güzelliğin yok olmasına neden olmuştur.

Bu iki kavramın birleştiği adeta özeti olan ise insan cinsinin diğeri olan (ikincisi) kadınla alakalıdır. *Kadın mülk haline getirilmiştir. Doğallığı bu nedenle bitmiştir. Kadının bir erkekle beraber olmaya itilmesi onun paylaşılması sorununu çıkarmış ve bu insanlığı mutsuz etmiştir. Bilinen bütün büyük+küçük savaş ve kavgaların nedeni kadın üzerinedir. Kadının yalnız bir erkeğin mülkü olmaktan çıkarmak insanlığı mutlu etmenin bir diğer yoludur.*

Paramiliter yapının vahye karşı tarihin en büyük saldırısında(komünizm) kullandığı bu anlayış sistematik bir ideoloji halini almıştır. İşte komünizmin kökeni pagan ideolojisinin 19.yüzyıl iddiaları özetle bunlardır; Rousseau bu fikirlerin etrafındaki şekillendiği kendi hayatını (İtirafı'nda) anlatırken aslında Marksizmin zeminini oluşturmuştur, farkında olmadan...

Sonrasını 19. yüzyılın komünistleri net bir şekilde ortaya koydu.

“Kadınların ortak kullanımı sadece burjuva toplumuna ait olan ve bugün fuhuşla gerçekleşen bir olgudur. Fakat fuhuş özel mülkiyete dayanır ve onunla birlikte kaybolur.”(Engels)

Kaldı ki, komünistlerce açıkça ve resmen uygulanacağını iddia ettikleri kadınlar üzerinde ortak hak sahibi olunmasına karşı burjuvaların duyduğu namuskârlıktan öfke kadar gü-lünç bir şey olamaz. Kadınlar üzerinde ortak haklara sahip olunmasını komünistlerin önermesinin hiç gereği yoktur; o zaten uzun zamandan beri var olmuştur.”(Engels-Marx)

Bu fikirlerin altında “Modern Zamanların ” ürettiği bütün sorunlar vardır. İlginçtir kapitalizm bile bu fikirleri kullanmıştır. Fuhuş toplumları sinema ve psikolojik marazlarla

yönetmek için sanat ve edebiyat kimliğine bürünmüş, insanlığı korkunç bir açmazın içine sürüklemiştir.

Bugünkü dünyada:

Fuğuş kötüdür diyen biri,

Rahatlıkla kadınların cinsel özgürlüğünden bahsedebilir.

Uyuşturucu korkunç diyen biri,

Özgürlük insanın bütün davranışlarını kapsar diye bilir.

Kadın her erkeğin kutsalıdır diyen biri,

Sinemadaki kadının seks kökenli varlığını çağdaşlıkla açıklayabilir.

İnsanlık tarihinde, kavramlar ve doğrular hiç bu kadar karışmamış hiç bu kadar merkezinden çıkarılmamıştı. Ve bu -tek kelimeyle- vahye karşı açılan savaş adına yapılmıştır.

Bu zemini Toplum Sözleşmesi'ni özgür insanın+ibrahimî dinlerin kutsal kitabı olarak sunanlar hazırlamıştır.

VII

Lenin Rousseau'yu devrimci öğretinin ve ilkel komünizmin ipuçları modern çağa taşınması açısından önemli bulur.

Lenin fikirlerini bizzat kendi hayatının zorluğundan ilhamla kaleme almış Rousseau'ya bu övgüyü kendi mücadelesinde onu kullanmada gösterdiği ehemmiyetten çıkarmak mümkündür. 18. yüzyılda Toplum Sözleşmesi'nin Avrupa'daki etkisiyle fikirler öne süren Lenin'e bu ilhamı veren elbette Saint Simon ve Robespierre'in Rousseau'nun ismini öne çıkararak Avrupa'da yaptıkları büyük propagandadır.

Rousseau'nun komünistler tarafından övgüye layık bulunması elbette Lenin'in devrimci öğretiyeye bağlı Fransız sosyalizmini doğrudan etkilemiştir sözü etkin olmuştur.

IX

Bu özetin altına *volonte generale, loi naturelle, droit naturelle* ne yazarsanız yazınız, toplum eğitimi, sosyal davranışlar, devletin temsil ettiği hukuk ve insan davranışları; bütün bu görüşler elbette Rousseau'nun sunduğu gibi değil de başka cümlelerle ve farklı düşünürlerin külliyetlerin da da paylaşılmıştır.

Toplumun sistematikleşmesi ortak aygıtlara sahip olması; kurallar ve kanunlarla yönetir olması pagan diyalektiği: (*Millet-i İbrahim'e karşı etnik ve kültürel (folklorik) varlık kavgasının bütün modern araçları*) ile Rousseau'nun eline sunulmuş bunu elbette kadim tarih bilgisi ile L'abbe Saint Pierre (1658-1743) yapmıştır. Nasıl Hugo bir Charles Nodier yetiştirmesi ise Rousseau'da L'abbe Saint Pierre yetiştirmesidir.

Mutlak haklar arası eşitlik, Avrupa Birliği, yirmi dört Avrupa ülkesinin Utrecht Parlamentosu'nda birlik oluşturması projelerinin sahibi L'abbe Saint Pierre'de Cizvit Eğitim Ordusu'nun elinde dünyayı anlamaya çalışmış biridir ve Rousseau'nun başöğretmenidir. Rousseau'ya aktardığı şeylerde bu Cizvit müktesebatından edindiği bilgilerdir. 16. yüzyıla ömrünü vermiş 18.yüzyıl filozofu kime karşı niye bir Avrupa Birliği peşinde koşar... Avrupa kimin hedefindedir o yıllarda? Elbette Osmanlı Türklerinin...

Voltaire'in gayet bilinçli kavga+nefret karışımı yönlendirmeleri ile Rousseau kendi külliyatına kavuşmuştur. Voltaire ve Rousseau polemigi aslında daha sonra paramiliter

düşüncenin kullanıma aldığı ve şimdiye kadar gayet ustalıklarla kullandığı bir ilişkiler zinciri üzerine oturur. Birbirleri ile atışan bu düşünürler aslında kurnaz olanın diğerini bazı şeyleri söylemeye ittiği bir arenaya dönmüştür.

X

Silah gibi kullanılan kaotik kavramlar bugünde tedavül-dedir. Bugün de insanlık hafızası bütün sosyal bilimler özgürlükleşmeyi, devlet+insan hakları kavramlarını, mülkiyet ve eşitlik kavramların tartışmaktadır.

Paramiliter edebiyat kendi ön kabullerini insanlığın zihnine kabul ettirdikten sonra gerisi kendiliğinden gelmiştir.

Egoizm, anti-family toplum ve asosyalizm cemiyete müthiş bir albeni diliyle sunulmuştur. Hollywood'un merkezi pagan dili bunun en güçlü kullanıldığı yer olagelmıştır.

Bir film repliğidir bu: *(Entrika, Nicholas Jarecki)*

-Babanı düşünme..

-Kendin önemlisin.. (Babanı iflas ettirecek işsaatın)

Bu bir ihanet değildir. Önemli olan sensin... (özet..)

XI

Paramiliter Edebiyatın mantığı “ düzen (order)” öngörmez; kaos peşinde koşar: Bu malzemeyi onlara en iyi şekilde Rousseau verir. Yazarın fikirleri bütünlük arzetmez, tadımlıktır, selektivisttir Rousseau... *(New World Order/Yeni Dünya Düzeni* 21. yüzyılda “düzen+asayiş” öngörmedi! Çünkü aynı sulbün çocukları tarafından planlandı!)

Kaos 1-Özgürlük: *Bu kavram “insanın yapmayı istediği şeye karşı her hangi bir engelle karşılaşmaması” olarak sunulsa da me-selenin felsefi, modernist, aydınlanmacı boyutundan, yaklaşanlar için kavram tam anlamıyla kaotik bir geçmiş ve gelecek olgusu üzerine bina edilir. Özellikle kaotik alanda tutulmaktadır bu kavram. Özgürlük tanımının değişkenliği+kaotik yapısı modern zamanlarda batının emperyal müdahalesine her zaman malzemedir.*

Rousseau’nun özgürlük tanımları ise yurttaşlık kavramı içinde yaşar; devlet karşıtı, ilkel insan özenimli bazen “devlet büyüdükçe özgürlük küçülür” diyen bazen “İnsanın özgürlüğü, istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda olmamasıdır” diyerek kamu güvencesi çağırtıran bir gelgit zeminindedir.

Kaos-2 Demokrasi: *a) Gerçek demokrasi hiçbir zaman var olmamıştır ve olmayacaktır da. b) Eğer insanlar Tanrı olsaydı, kendilerini demokratik olarak yönetebilirlerdi. İnsanlar Tanrı olmadıklarına göre, mükemmel bir devlet insanlara göre değildir. Kaos ve Anarşizim... Lenin’in tanımlamasıyla ilkel komünizmi ayaklandıran “mutlak eşitsizliğe” karşı bitimsiz kavga.. Rousseau’dur bunları söyleyen...*

Kaos-3 Doğa: *Tanrı seyretmiş doğa yaratmıştır. Doğa ve doğallık adına yazdığı şeyler modern çağın en kaotik tanımlamaları arasındadır. Paris’in merkezinde nudist grupların ormanda yaşama kampları sadece bir mutluluk arayışı değil “İlkel mutluluğu” Rousseau’nun satırlarında bırakmama gayretkeşliğidir. Bu grupların sponsorları kendi “absolutist order’ları” peşinde koşanlardır.*

XII

Rousseau’ya beş çocuğunu bırakıp kaçan bir zavallı demeyen iki asırdır insanlığın önünde onu tutan güçle bugün

üniversite kürsülerinde bu filozofun görüşlerini tartıştıranlar popülizmi paganizm adına yönetenlerdir. Sahici ve egemen bir iktidar gücü olarak vahiy karşıtı zeka ustalıkla bir şekilde insanlığı ibrahimî dinlerin özgürlük, doğa ve yönetim tanımlamalarından uzak tutmaktadır.

XIII

Vahyin bütün çağları kaosa itenlere karşı kullandığı dil açıktır:

“Şüphesiz biz ona doğru yolu gösterdik; ister şükreder, ister nankörlük eder”(İnsan/3) Allah’a. “İblis dedi ki: Beni azdırmama karşılık yemin ederim ki ben de onları saptırmak için mutlaka senin sırat-ı müstakimine pusu kurup oturacağım.” (A’raf, 16)

“Bana kulluk edin, doğru yol budur.” (Yasin, 61)

KONU 5

Paramiliter Edebiyatın En Popüler Şoveni: **ZAFERİN VİCTOR'U, HEZİMETİN HUGO'SU**

Aydınlanma Çağı paramiliter bir örgütlenmedir. Aydınlanma'nın paramiliter kalemşörleri Fransa kralını tahtından düşürdükten sonra kendi fikirlerini yayma ve teşkilatlanma anlamında bu ülkeyi üs haline getirdiler. Aydınlanma'nın Türkiye'ye getirilmesi de bu malum fikirlerin ve teşkilatın adamlarının üzerinden organize edilmiştir.

Osmanlı inhitat çağının başlangıcında bu örgütlenmeye mensup bazı yazarlar fasikül fasikül, defter defter tercüme edilmiş; tercüme edilirken de düşmanı dost, dostu düşman gösterme noktasında müthiş seciyesizlik ve hatta ihanetler işlenmiştir.

Bunun en bariz örneklerinden biri Victor Hugo'dur. "İslam medeniyetinin başat aktörü, İslam milletinin temsilcisi olduğu için Türk'ün" (*çünkü ona göre Türk, Muhammedî imanı Avrupa'ya yaymak için çabalıyordu*) düşmanı olan bu adam, Tanzimat edebiyatının son döneminde Osmanlıya, dolayısıyla Türkiye'ye aktarılmaya başlanmıştır. Hugo'nun Türk düşmanı fikirleri, şiirleri, cümleleri ülkemizde "Batı tesirinde Türk edebiyatı" adına görmezden gelinmiş, o dönemin vurdumduymazlığının bir sonucu olarak bu durum yeni nesillere yeteri kadar anlatılamamıştır.

II

Görünürde Güncel Nedensellik:

Avrupa Birleşik Devletleri talebinin kıtada nasıl doğduğunu düşünüyorsunuz? Avrupa’da 10.yüzyıldan sonraki bütün güç sahiplerinin hedefi kuşkusuz “Yeni Roma”yı kurmaktı. Ancak Hugo’nun çerçevesini çizdiği Avrupa fikri biraz daha farklıydı; kralın veya yeni bir imparatorluğun ardında olabilecek birlikten bahsetmiyordu. Devletlerin oldukları+bulundukları haliyle birlikten bahsediyordu.

Sırp Bilim ve Sanat akademisinin onur üyesi Victor Hugo, bu unvanı almaya Sırpların Osmanlıya karşı başlattıkları savaşta Avrupa’yı ayağa kaldırarak muvaffak oldu: *Bir millet (Sırplar) Avrupa’nın içinde Osmanlılar tarafından yok ediliyor, bu konuda ileri atılmak isteyen var mı*, diye soruyor ve buna cevap arıyordu. Avrupa Birleşik Devletleri fikri Muhammedî Osmanlı’yı durdurmak için gerekliydi yani.

Sırlara destek yeterli oldu mu Hugo için? Hayır, Nisan-Mayıs 1876’da o günün Osmanlı vilayeti Bulgaristan’daki isyanlarda Hugo Osmanlı’ya yine kin kustı. 1878’deki ayrılışa-özerkliğe kadar Fransa’da Osmanlı aleyhine demeçler verdi. Bulgarları kıskırtan “teşkilatın” diğer Avrupalı entelektüelleri kimlerdi peki? Charles Darwin, Oscar Wilde, Giuseppe Garibaldi...

22 Ağustos 1849’da Paris’te başkanlığını yaptığı Barış Kongresi’nde Hugo şunları söyler:

“ABD ve Avrupa Birleşik Devletleri bu iki muazzam gruplaşmanın karşılıklı yer alacakları ve denizlere rağmen birbirlerine el uzatarak ticaret, sanayi, sanat ve teknik, bilgi mübadelesine girecekleri, dünyayı aydınlatacakları, çölleri imar edecekleri

ve insanların kardeşliği gibi sonsuz bir kuvveti herkesin hayrına örgütlemeye çalışacakları gün gelecektir”.

Avrupa Birleşik Devletleri'nin varlık nedenini Osmanlı'nın Avrupa'daki varlığına karşı örgütlenmesi olarak açıklayan Hugo'nun Türkiyeli Aydınlanmacılar tarafından görmezden gelinen özellikleri arasında ne yazık ki mensubu olduğumuz milliyete olan derin kin ve düşmanlığı da saymalıyız.

III

Hugo'nun arka planı biraz da Charles Nodier'dir. *Biraz da* sözcüğü bu etkiyi küçültmek için kullanılmadı; bilakis “doğuştan dahi” lafzına rağmen Hugo, Charles Nodier'in edebî fikri çocuğudur; onun yetiştirmesidir. Charles Nodier kimdir peki? Birçok eseri olan Nodier'in ilgi alanı paganist dünyanın şeytanları, kötü ruhları, hortlakları ve vampirleridir. Ancak Charles Nodier adı, eserlerinden çok *Priory of Sion Grand Master/* Büyük Sion Tarikatı'nın en büyük üstadı olmasıyla tanınır. Hugo'yu on yedi yaşında yanına alan, onu cemiyete/edebiyat dünyasına dahi olarak sunan adam Charles Nodier'dir. 20 Temmuz 1956 tarihinde Fransa'da resmen kayıtlara geçen (söz konusu) tarikat, bahsettiğimiz teşkilatın en önemli ayaklarından biridir.

(Sevgili okuyucular, dahasını söyleyelim mi?) 1975 yılında Paris'te Ulusal Kütüphane'de bulunan gizli bir dosya-daki bilgilerden, tarikat kimlikleri ve numaraları ile birlikte *Victor Hugo, Sir Isaac Newton, Sandro Botticelli ve Leonarda Da Vinci'nin* bu tarikatın üyeleri olduğu anlaşılmıştır.

(İşte, bütün âleme şimdi ilan ediyoruz!) Victor Hugo, 1844'te ölen büyük üstat Charles Nodier'in mirasını üstlenerek 1849'taki Barış Konferansı'nda onun Avrupa Birleşik

Devletleri doktrinini ilan etmiştir. Çünkü tarikatın 1099'daki başlangıç noktası ve varlık nedeni "Gizli Avrupa Cemiyetini" kurmaktır. Kimle beraber kuruldu bu cemiyet? Paramiliter edebiyatın başlangıç metinlerinde izah etmeye çalıştığımız Tapınak Şövalyeleri ile birlikte elbette... (1188'de Sion tarikatı ile Tapınak Şövalyeleri tarikatı göreceli olarak birbirinden ayrıldı.)

IV

Victor Hugo'nun, beş perdelik piyesinden çok, yazdığı ön-sözle ünlenen bir eseri vardır. Adı: *Cromwell*... Klasisizmi bitiren, romantizmi başlatan önsöz metni ile ünlüdür kitap. (Klasisizmi başlatan da kapatan da onlardır aslında; Romantizm yeni bir anlatı teorisi anlamında eskinin yerine getirilmiştir.) Romantizm manifestosu bizzat Nodier'in fikirlerinden oluşur.

Cromwell'de bir edebiyat metni, bir teori ortaya koyacak cürete Hugo 1819 yılında Charles Nodier'in rahle-i tedrisinden geçerek başladı. 1821'de Nodier tarafından kurulan *La Quotidienne* dergisi, Aristo, Cervantes, Dante, Walter Scott, Rabelais, Marot, Lamartine, Byron, Victor Hugo üzerine çalışmıştır. (Charles Nodier, *Eunice Morgan Schener Paris, 1914*) Shakespearin *supernatural* olayları oyunlarında anlatması, kendi dönemlerinde gerekli olan tarihi tanıklıklarında onlara büyük kolaylık sağlamıştır. Bu yazarların dünya edebiyatına nasıl kazanılacağı, kazandırılacağı, anlatılacağı üzerine emek sarf eden dergi amacına ulaşmıştır. Victor Hugo *was still under the spell of nodier's light handed guidance/ Hugo hâlâ Nodier'in yol gösterici büyüğü altındadır. (C.Nodier, E. M. Schener: syf: 164)*

Gnostisizmi: (*Antik Mısır ve Yunan esoterizmini, İbrani geleneklerini, Zerdüşçülüğü, doğu dinlerini, Hristiyanlığı eklektik bir tutumla sentezlemeyi gaye edinen, Batı'da birçok tarikatın benimsediği mistik felsefeye verilen addır.*) **Hermetisizmi:** (*Eso-terik eski Mısır bilgisi*) ve **Gotik edebiyatını:** (*Aristokrat veya büyük burjuva nitelikli akım*) Hugo'ya öğreten Nodier'dir. (*Charles Nodier, Pilot of fromantism; Richard Oliver*)

V

Victor Hugo'nun düşmanı halkların düşmanıdır demiş Nazım Hikmet; kimin halkların düşmanı olduğu, kimin olmadığı tartışılabilir ama Hugo'nun Türk düşmanı olduğu kesindir. Türk Solu orijin bağının temessülü ile elbette paramiliter edebiyatın öncülerini kutsamıştır+kutsayacaktır. Çünkü *Türk Solu'nun temeli Bavyeralıdır, yani teşkilattandır, kökeni tarihidir ve (İslam'a bakışı) haçlıdır ve dahi bin yıllık bir sürecin içinden gelen gayet sabırlı ve ısrarcı, kendi güvenliğini-varlık nede-nini sağlama almayı hedefleyen bir idealizmi (bütün alanlarda) amaçlar... Operasyoneldir, savaş sonrası kazanan tarafın mağ-lup tarafa uyguladığı kuralları hedefler.* Hugo'da bu amaç için çalışmıştır; müntesipleri de...

Deha diye bir şey var mıdır? Varsa o dehalardandır da Hugo... Bu türden kitap önsözleriyle girilen bilgilerle büyüdü üç-dört nesil ülkemizde. İdeoloji ve Osmanlının düşürülmesi adına idi her şey... Marksist Türk solunun işlevi bazen yan kavramlarla (sosyal demokrasi, sosyalizm, sosyal liberalizm) kendini izah etmeye yeltense de hep aynı kaldı. Bu araştırmada sunduğumuz Hugo'nun ünlü "Çocuk" şiirinde "*Türkler geçti buradan, her şey yıkılmış matem içinde*" dizesinde ifade edilen anlamı o derece pişkince tevil eden, Hugo adına bizden özür dileyen,

Hugo adına 'görmeyelim bunları' karartmasıyla o zihniyeti perdeleyen uygarlık savaşı (!) prof(lar) var ki ülkemizde, anlatılması bile kalbi yorar; bu yazar prof(lar) Hugo için yazdıkları kitaplarda büyük bir masumiyetle müthiş sorular sorar ve Hugo adına cevaplar verirler:

Türk düşmanı mıydı gerçekten Hugo? (Bakın ibretlik cevaba!)

...Türkleri yeterince tanımamış olmasını, daha doğrusu Avrupa geleneğine uymuş olmasını hesaba katmalı. Byron'un Türk düşmanlığının etkisinde kaldığı da düşünülebilir... Ancak bütün bunların ağırlığı ne olursa olsun, Hugo'yu sıradan bir Türk düşmanı olarak damgalamak yanlışır. (sıradan Türk düşmanlığı gibi bir kavram da varmış (!) demek ki...) Çağının aydını olarak Hugo'dan Yunanlıları değil de Osmanlıları tutması beklene mezdi... (Çağdaşımız V.Hugo; Server Tanilli syf: 73)

Nasıl ama! Hugo bile kültür emperyalizmi adına verilen bu cevabı mükemmel bulmuştur (!).

VI

(Başka Bir İbretlik Levha)

Jersey Adasında Hugo'nun isprizma merakı üstüne olanlar unutulmaz. 1853 Eylül'de ünlü bir edebiyatçı Delpine de Girardin adlı bir kadın adaya gelir; orada, Hugo ve çevresini uçayaklı bir masa çerçevesinde toplar, geçmişin ünlü kişilerinin ruhları çağrılır ve sorguya çekilir. Kimler yoktur ki aralarında? Racine, Marat, Rousseau, Napoleon, Andre Chenier, Dante, Machiavelli, Shakespeare, Aiskhulos, Moliere, İsa, Platon... (aynı eser; s. 159)

Burada "teşkilatın yazarları" kadim bilgeliğin eskimeyen metoduyla sorgulanıyor cümlesi kullanılmıyor sadece...

(İşte can alıcı cümle) *Biz Türkler için apayrı bir yeri var onun. Edebiyatımızın biçim ve içerik olarak yenileşmeye başladığı XIX. yüzyılda, Batı'dan ilk çevrilen birkaç büyük yazar arasında o da vardır.*

Hugo bizde hiç eskimemiştir. ... Bütün uygar insanlığın anısı önünde eğildiği (Hugo)...

Fransız edebiyatının bütün doruk yazarları birer özgürlük savaşçısıdır. Hugo da onlar arasında "davaya bağlı aydın" kimliğiyle belirir. (aynı eser: s. 247)

(Meselenin Türk solunu ilgilendiren tarafına gelinir sonra...)

Sosyalist oldu mu Hugo? ... Liberaldir ama henüz "soysal" değildir.

Peygamber arayışı başlar dahası... ... Yazar kendini bir yol gösterici, bir peygamber, bir müneccim misyonuyla donanmış hisseder. (aynı eser, s. 88)

VII

Paramiliter edebiyatın müntesipleri "dünya egemenliği" adına teşkilatlanmış dünya tarihinin en tehlikeli teşkilatının sahnedeki yüzleridir. Bunun en tanınmış isimlerinden birisi romanları, şiirleri, aşkları, acıları, eylemleri ile Victor Hugo'dur. Ününü, dehasını, popüleritesini teşkilatına borçludur. Bizim için edebiyatta yeni biçimler ve tarzlar için "mutlak üstat" görülen Hugo, Avrupa için '*Europsm*'in en büyük savaşçısıdır; Fransa için (yine bizdeki Aydınlanmacıların ifadesiyle) Bastille baskınından sonra peygamber arayanların yeni peygamberidir; "teşkilat için" ise görevini hakkıyla yapmış, bu yüzden de Panthéon'a gömülmeyi hak etmiş bir militandır.

VIII

“Hiçbir kilisenin benim için ayin yapmasını istemiyorum” diyen Victor Hugo’nun hezimetlerinin en büyüğü nedir?” sorusuna verilecek en net cevap, öldüğü 1885 yılında hayalini kurduğu *“... (Avrupa ülkelerinin) katil imparatorluktan (Osmanlı) hâlâ yakasını kurtaramamış olmasıdır”* denilebilir.

METİN ÇÖZÜMLEMELERİ:

NAVARİN - I

Background to text

Olayı hatırlayalım: Ekim 1827 tarihinde İngiltere, Fransa, Rusya kendi aralarında anlaşarak Yunanistan'a bağımsızlık verilmesi konusunda Osmanlı Devletine çağrıda bulundu. Bu çağrı II. Mahmut tarafından reddedildi. Rus donanması İngiltere ve Fransa ile birleşerek Akdeniz'de Osmanlı devleti ile savaşa tutuştular. Bağımsız bir ülkenin toprağı 19. yüzyılda üç ülke tarafından askeri baskı ile tehdit ediliyor ve toprakları işgal edilmek isteniyor. Durumun özeti bu... Peki, Victor Hugo'nun Navarin I, II, III, IV, V, VI, VII (yedi bölüm) şiirlerinde anlattığı+gösterdiği+yansıttığı durum bu mudur? Hayır, Hugo zulüm ve zorbalık altındaki bir ülkeden ve o toplumun içindeki bir çocuktan bahseder. İlginçtir, tasvir ettiği çocuk sarışın, mavi gözlüdür. Yunanlıların sarışın ve mavi gözlü olup olmadıkları bir tarafa, bağımsız bir ülkenin topraklarını işgal ederken edebiyatçının en azından *nötr* olması gerekir; değil mi? Edebiyatçı yani Hugo, emperyalizmin üçlü ayağını (İngiliz+Fransız+Rus) şiirinde öyle bir kamufle eder ki, yüz yıl sonra bu şiiri okuyan bir Türk *sarışın mavi gözlü Yunanlı çocuğun* hüznünü duyar (!).

Yunanistan'ın bağımsızlığı Avrupa'yı niye ilgilendirir? Bu sorunun o dönemle ilgili cevabının ansiklopedik bilgileri vardır elbette. Ama Avrupa'dan Türklerin çıkarılması, Avrupa kültürünün temellerinden olan Yunanistan'ın Osmanlı egemenliğinde olması, dahası Viyana'dan sonraki sürecin hâlâ

Batı edebiyatında süren bir kan davası gibi devam etmesi, Navarin'de Mora'da Batılı edebiyat adamlarının bütün varlıkları ile savaşa dâhil olmalarını gerektirmiştir. **Chateaubriand** da bunlardan biridir mesela... Navarin için kalem oynatanlardan biri olarak "Düşman Türklerin" tasvirini yapmaktan geri durmamıştır. En önemli nokta, bu savaşta Fransa adına bir vatanseverlik yoktur mesela... Fransız topraklarını ilgilendiren *de facto*'dan da bahsedilemez. Byron'u Mora'da öldüren şey neyse, Hugo'yu Navarin'i tasvir etmeye iten sebep de odur; bu iki yazarda da ortaklaşa görülen düşman algısı, öteki anlayışı, (şiirde de bihakkın görüldüğü gibi) müthiş bir şovenizmle işlenmiştir.

NAVARİN-I

Kanaryalar.. kanaryalar.. ağla yüzlerce gemi
Nerede denizin şeytanı ayakta dimdik ağla
Senin yumruğunun cesareti nerede

Osmanlıyı öldürmek mümkün mü? Sen olmadan
Ağla savaşmaktan men edilen Crillon (x) gibi
(Ki) sen felaketi gösteriyorsun

Senin denizlerinin dalgası buraya kadar gelir
Ansızın cehennemlerin gölleri gibi homurdanan
Derin ve devasa parıltısıyla

Şayet birkaç gemi gözlerini umutsuzluğa uğratırsa
Ansızın ışığın sorguçlarından kendine bir taç yap
Dalgalar içinde savrulan bir volkan gibi

Şayet kavisli kılıç, bıçak (Türk'ün) sarığına dolanırsa
Düşen gemi direkleri çoğalır çadırlar ve yelkenler
Ordu ve donanma ölümsüzleşir

Denizcilerin miğferleri vezirlerin kaftanları
Dalgalar ve alevlerle yanmış kalıntılar
Kül olmuş karalar ve köpüğün beyazı

Ioclos ve Egin adası kıyılarında bırakılırsa
Korkunç seslerin yankıları, patlama sesi
Ve yeryüzünün en uzağında duyulan

Doğunun kızılığına yönünü çevirir Avrupa
Ve tebessüm eden denizin kahramanları, selamete ulaşan
Şunları söyledi " ey kanarya hadi geç"

Ateşli dalgalar göğsünde kavrulduğu zamana kadar
Kaptan paşaların silahlarıyla
Yok edilmiş gölgesinde onların donanmalarının...

Bu korkunç oyunu tanıyacaksın sen..
Ateşler içindeki bütün gemileri gözleyen zavallılığa
Senin meşalen (ki) zaferi ateşledi

Fakat ağla bugün ağla sensiz bu kavga
Niçin kanarya bu donamalar sensiz niçin
Savaşı ve fırtınaları sırtlamak

Tanrının biriciği Helle (x)'nin kollarında mısınız?
Orada bizi beklemek zorundasın tastamam böyle değil mi?
Bütün bayramları (orada) yaşayacağız....

Contest to text

I

Savaş ve kanarya... Avrupa'nın en büyük donanmaları toplanmış, sırt sırta vermiş, bir ülkenin egemenliği ve sınırları ile ilgili bir dayatma+zorlama içerisinde; ama şair oraya kanaryalar ile yani barış adına gelmiş. Bugün de öyle değil mi? Milyonlarca insanı öldürenler barış ve demokrasi adına demiyorlar mı? Victor Hugo'dan mı öğrenmiş Avrupa siyasette bu söylem cambazlığını? Yoksa Hugo, Roma'dan mı ezberlemiş hem savaş ilan edip hem de masumu temsil etme rolü oynamayı? Kanarya ile başlayan mısra "*senin elinin+yumruğunun cesareti nerede?*" ile biter.

II

"Sen olmadan" Osmanlıyı öldürmek mümkün mü? (Kanaryaya öldürme teklifi) Metafor cambazlığı... Vahşi hayvanlar değil, kanarya. Sen bize katıl, Osmanlıyı öldürelim! Kim kime katılıyor peki? Kanarya donanmaya katılıyor ve Osmanlıyı bertiliyor (!). Yetmiyor, Fransa'nın Akdeniz'deki gayri resmi korsan generali *Crillon* çağırılıyor bu savaşa; tarihin içinden *Crillon* hatırlatılıyor. (Şiir dünya edebiyatına kalır ama o dönemdeki hedefi Fransız kamuoyudur.)

III

Ümitsiz olma! Osmanlı gemileri seni korkutmasın, (bizimkilerin oraya tarihin en büyük donanması ile geldiğine de bakma!) ışığın sorguçlarından kendine bir zafer tacı yap! Bunu dalgaların arasından gelen bir volkan gibi yap! Türkün

sarığı, kılıcı var ama bizimle bütün tanrılar, bizimle... Bütün tanrılar; kaç tane tanrı?

IV

Ve sonuç Avrupa bu korkunç istilaya rağmen sana yüzünü döner. (AB de bugün kıvranan Yunanistan'ın yüzünü tasvir eder adeta...) Sana Avrupa yüzünü döner ve seni selamete ulaştırır.

V

Kanarya sonunda geçer; kaptan paşaların donanmaları yok edilir ve kanarya geçer. Kanarya kaptan paşaların donanmalarını mı yok eder? Ne müthiş kanarya değil mi? Hem kanarya hem cengâver!

VI

Hugo koynunda olduğu paramiliter yapının tanrılarını konuşturur. Yunanistan anlatılır da paganist geçmiş hatırlanmaz mı? Helle; mitolojinin Yunanlı kahramanı tanrılarının karakterli çocuğu bayramlar yaşayacak ve bayramları yaşatacak konuma ülkesini kavuşturur şiirin sonunda.

NAVARİN -III

Şimdi bu Navarin, renkli evlerin kenti
Ve altın kubbelerin şehri beyaz Navarin
Meşelerin arasındaki tepenin üzerinde
Ateşle sarılan güzel körfezin nasıl hırpalanır?
İki filonun hırlayan küstah bakışları...

İkisi de orada işte: deniz onlarla dolu
Onların kanlarını içmeye hazırlan,
onların ateşini yok etmeye azmet
Savaşın saflarında görünen onların tanrısının her biri
Uzun dalgalar üstüne oturan biri
Büyüyen merhamet ve gergin kollarını açan diğeri
İşte Avrupa, şimdi Avrupa senin zincirlerini kırar

Bir bu yani özgürlük, savaşı Avrupa
Kuleler gibi devasa büyük yelkenli gemilerle
Orada Türklerin Mısır'ı bu Afrikalının Asya'sı
Duquesne* tarafından ortadan kaldırılan
uzun ömürlü korsanlar
Akbabaların yuvasına ne müthiş el koyar

* Abraham Duquesne (1610- 1688) Fransız Amiral

YÜZYILLARIN EFSANESİ

“Çalımlı bir aslanı takip eden
Yeşil (haç) ve (Fransız) altın-ın-dan
Muhteşem bir şövalye gördüm
Konstantinople önünde, (ki) Türkler:

Surların önünde Muhammed II. (Fatih);

Ona haykırıyordu:

Kimsin sen?

Muhteşem şövalye dedi ki: Ben ölmüş biri değilim

Ve sen kendini sadece bir hiç olarak an

Benim adım güneşle parlayan, Fransa’dır

Işığın içinden geri döneceğim

Kurtuluşunu sağlayacağım (buranın)

(Bizans’ı) özgürlüğüne kavuşturacağım....”

Background to text

İnsan söylemeden edemiyor *La legende des siecles/Asırların efsanesi* içinden çeviriler yapan Cemil Meriç neden bu şiiri çevirmedi? Hugo’nun felsefi derinliğine (!) şahitlik yapacak çeviriler yapıp sağ-sol herkesin hayranlığına dahi yazar sunulurken “Türkiye merkezli” bir eleştiri veya dikkatin Hugo üzerine toplanmasına/odaklanmasına niçin müsaade edilmedi? Bunun samimi bir açıklaması olmalıdır. Bunun nedeni mesela sol dayanışma ola bilir mi? Veya Hugo’nun bu şiirlerinin Türkiye merkezli solun önünü tıkamaması gayreti? Peki, onca Fransızca geçmişine rağmen Türkiye merkezli aydınların yukarıdaki şiire tek bir sözü olmak zorunda değil miydi?

Düşmanlık büyütmemek, dehayı sadece dahi özellikle riyle “boğaziçine” getirmek ne ilginç bir savunma mesleğidir!

Paramiliter yazar varlık nedenini, edebiyatın gündemini neredeyse Türkler deyip açacak, Türkler deyip kapatacak ve sen de diyeceksin ki “aman canım, bu Avrupalı yazarların önemsenmemesi gereken tipik bir özelliğidir!” Gerçekten böyle açıklıyorlar bu şiirleri bazıları. Ne yaman bir entelektüel duruştur bu! Tamam, bunlar vardır ama fazla üzerinde durmamak gerekiyor, değil mi uygarlık tarihçisi Server Tanilli?

Sevgili okuyucular, bu savunmayı Hugo adına yapanlar aynı zamanda Türk aydınlanması, Türk aydınlanmacısı, Türk ulusu, Türk yurdu gibi kavramları öylesine bolca kullanıyorlar ki inanamazsınız! Bu nasıl bir duruştur! Türk düşmanlığı yapanı, Türk aydınlanmasıyla karşılama... Bu isimlerin tamamının Marksist, sosyalist, sosyal demokrat olması tesadüf müdür? İslam kavramını fanatizm ve fundamentalizmle karşılama ve Hugo’nun nefretini haklı çıkarır yumuşatmalara tabi tutma...

Dememiz o ki ey hümanizm oyununa yatan (luciferian sign’lı) Hugo (ve senin müntesiplerin) sen bir şovensin! Yani ırkını öne çıkarıp kin ve düşmanlık peşinde koşan bir fanatiksin! Fransız ırkçısısin! Ha, evet, *Luciferian sign* uluslararası bir işarettir. Hugo’nun paramiliter edebiyatın bütünüyle üyesi olduğunun delilidir. Hele onun “L’homme qui rit” adlı romanı tamamen paramiliter teşkilatın üyesi olduğunun göstergesidir. Ya bunları ülkemizde kitaplar dolusu makalelerle savunan ve gençliğe okutanlar? Onlara ne demeli?

Luciferian sign: Birçok anlamı var ama edebiyatta İbrahimî dinlerin tarif ettiği tanrıya inanmayanların ortak işareti...

*Contest to texte***I**

“Zulüm 1453’de başladı” diyenler bu şiirin çocuğudur. Kavuşturacak+Sağlayacak+Geri dönecek olanların Bizans’ı, bu şiir kadar hain bir damarın, şovenist bir rövanşın, vandal bir “İstanbul” düşmanlığının esiridir. (Ebediyen esir kalmaya devam edecekler!)

II

Mehmet’in kimliği Mehmetlerin hakikati bugün de “kim-sin sen?” demeye devam ediyor onlara. Şiirin bu hakikati mısralarına taşınması kaderî bir cilve.

III

Bu şiir kültürel bir ret psikolojisi. Anarşist bir hezeyandır. Marazi bir küçüklük/eziklik kompleksinin ürünüdür. Ve biz aydınlanmacı Türklerin (!) dahîsi (!) bu yazar, bir *Turcophobia* manyağıdır.

IV

Avrupa’da ırkçılık neden arttı sorusu aslında entelektüellerinin hafızası ile ilgilidir. Kütüphanelerindeki kitapların bütününde İslam ve Türk imajı Fatih Sultan Mehmet’e meydan okuyan “muhteşem şövalye” gibidir.

V

Constaninople’ü özgürlüğüne kavuşturma demek ki sadece Helenistik bir rüya değilmiş! Megola İdea’nın paganistik

temellerinin Avrupa kültür iklimine sunduğu bir şiirdir aynı zamanda. Sahip çıkanlar, Yunan ve Roma'nın pagan geçmişini Ortodoks haçlı yeşili (sinople)+yeşil haçla anmasını Hugo'dan öğrenmiş olmalıdır bu şiirde; ve elbette imparatorluk dönemi Fransız altın parası (ecu) (*Kaç Ekü'lük Adam*, *Hikayeler II- Voltaire*) nasıl bir altın taç olarak girdiyse şiire, şairin ilham dünyasını da öylece Türklerden intikam alır.

VI

Fransa özgürlükler ülkesi, AB'nin fikir babası, yirminci yüzyılda baş aktörü, Fransızca öğrenmeye ve böylece rüş-tünü ispat etmeye çabalayan modernist, aşağılık kompleksli Türkiye vatandaşları, şimdi karşılarında öldüremedikleri bir mukaddes geleneğin ayak seslerini duydukça “kadavra-lar arasında” Hugo'nun telaffuzuyla bu şiiri terennüm ediyorlardır, eminim:

ÇOCUK

Her şey harabeye döndü ve mateme; Türkler geçti buradan
Sakız adası şarapların adası karanlık bir kaya parçası artık
Sakız adası çitlerle göllenirdi
Sakız adası ahşapların yansırdı dalgalara
Tepelerin, sarayların ve gece bazen de
Genç aşüftelerden dans eden bir koro

Her şey çöle dönmüş ve dahi yıkılmış duvarlar içinde
Mavi gözlü bir çocuk bir Yunanlı yeni yetme oturmuş
Başını aşağılara eğiyor sığınmak ve yardım bulmak zorunda
Bir çiçek bir alıç tanesi onun gibi

Kimsenin gözünün görmediği perişanlığına
Ah! Bıçak gibi kayaların üzerindeki zavallı çocuk
Ne yazık ki mavi gözlerindeki yaşı silmek için
Dalgalar ve gökyüzü gibi
Fırtınalı gözyaşların denizin renkleri içinde
Oyunların, sevinçlerin canlanır göz alıcı parıltılarla
Senin sarışın saçlarını yakalamak için

Ne istiyorsun güzel çocuk sana ne vermek gerekiyor
Neşeyi yakalaman neşeye gark olman için
Senin Beyza omuzların üstünde kıvırcıkların
Bu saçların demirden hakaretleri hak etmedi
Ve güzel cehren etrafında darmadağın ağlayan
Söğüt dallarını andıran
Senin açların dindirilebilir
Senin mavi gözlerin gibi mavi; bu zambağın sahibi mi?
İran bu gölgeli sevecenliğin sınırları
Veya bu ağaç ne kadar büyükse, genişse meyveler
Dörtnala at her zaman koşar hedefi bulur
Onun gölgesinden çıkar yüzyıllar

Dallar güzel bir kışın ötmesini istemiştir
Çok tatlı bir şarkı söylüyor obua..
Zil ısıltıları daha parlak
Ne istiyorsun çiçek, güzel meyve, harika bir kuş
Arkadaş! Yunanlı bir çocuk mavi gözlü bir çocuk..
Mermi istiyorum dedi ve de barut....

Contest to text

I

Bu şiir Türk kimliğinin Batı'daki tarihi stereotype/farklılık gözetmeden yapılan önyargılara en çarpıcı bir örnektir. Victor Hugo'dan mirastır bütün Batılı Türk düşmanlarına bu cümle: "Buradan Türkler geçti." Bütün Ermeni propaganda kitap ve görsel kayıtları bu cümle ile başlar. Hugo böylesine bir düşmanlığın yazınsal atasıdır. Her şeyi harabeye ve mateme çevirdi Türkler; varlık nedenleri insanlığa düşman canavarlar... Türkler buradan geçti ve her şeyi yok ettiler!

II

"İran bu gölgeli sevecenliğin sınırları"... Bu şiirin en can alıcı noktalarından biri bu mısradır. Tastamam Hugo, Yunanistan'ın sınırlarının İran olduğunu ilan ederek Anadolu'yu Yunanistan'ın kollarına bırakır. Şimdi Avrupa entelektüelleri o dönemde imparatorluklara karşı ve özgürlük savaşlarının yanındaydı diye bu olayları açıklayan Marksist Türk aydınlanmacıları ülkelelerini yok sayan bu satırları kendi içlerindeki ideolojik "ihanet" yüzünden yıllardır yok saydılar, hâlâ yok sayıyorlar. Hugo'suz Türk aydınlanması olur mu, değil mi?

II

Sakız adası ne güzel bir yerdi ama Türklerden önce... Türkler Sakız adasını yüzyıllarca yöneterek bugünkü güzelliğini kazandırdı. Hayır, iki bin yıl evvel ahşap evleri vardı Yunanlıların orada ve elbette sarayları... Ahşap konaklar ve saraylar Türklerin mimarisidir ve oradaki varlık nedenleri budur. Hayır... Hugo hayır diyor.

III

“Avrupa senin zincirlerini kırar”. Mısraya bakar mısınız? Avrupa bütün esir ülkeler için özgürlük anlamına gelir. Zincirlerini kıracak senin Avrupa! (Yunanistan için hikaye yüz elli yıldır aynen devam ediyor) Ama “sen onların kanlarını içmeye azmet!” İşte, kan içmeye davet eden bir şöven olarak bizim gündemimize oturan bir paramiliter yazarın iç yüzü!

IV

Yine bir Fransız korsanını unutmaz burada Hugo: Abraham Duquesne. Türkleri onlar adına yok edecek bir kahraman bulur kendine, o da Fransız. Mısır'ı yöneten Türklere özgürlük adına saldırarak. (Bu mısraları bugünün dünyasında biri yazsa hangi sıfatı alır?) Akbaba yani Türklerin yuvasına el koyar bu müthiş Fransız amiral, korsan Hugo sayesinde...

SULTANIN GÖZDESİ

Senin için değil miyim ben güzel Yahudi (gözde)
Benim sarayım sahipsiz mi kaldı?
Yaşayan acıların izleri sonunda
Bir keskin baltaya kendini teslim etmelidir
Senin her darbende ezilmelidir
Cevap ver bana genç gözde
Beni takip eden sürü sayesinde yap
Ben seni sultan ve prenses kılacağım
Her gece ölümlerini dilemek için, kalır
Senin arkadaşların barış içinde orada

Sen bu fikirde olduğun sürece
Benim yanıma daha candan gelirsin
Senin bakışların daha tatlı hale geldiğinde
En güzel günlerimde daima seni hatırlayacağım

Ah! Kıskançlar arasında kıskanç
Bu çelikten kalple ne kadar güzelsin
Benim diğer eşlerimi affet
Biz terütaze çimlemiş güllere bakalım mı?
Kan kırmızısının yanında ölmek için

Ben sana ait değil miyim? Ne olursa olsun
Kollarım üzerine kapandığında
Ateşlenir yüzlerce kadının yansımasıyla
Kapında boşu boşuna bekleyen
Ateşli nefesler gibi iç geçirir (mi)?

Onları büyük yalnızlığında
Bırak hepsini daima analım
Uçan dalgalar gibi bakmak onlara
Bırak onları hayata: keyif benim için
Benim ömrüm senin için ve tahtım sana

Sizin için tüm insanlar ne kadar hassas
Sen ki İstanbul'da bir gemide
Binlerce oklarla donanan
Denizin kollarında ninniler ve
Bir donanmanın çapası ki uyuyor görünen

Sen rakibim değilsin asla
Kırmızı başlıklı sipahiyim
Ki uzaklarda izlerken seni
Kısraklar üstünde kıvrımlarla uçan
Seyyareler üstündeki kürekçilerle

Sana Basra, Trabzon
Eski adların kazındığı yerde Kıbrıs
Altın tozunun olduğu yerdeki Fas
Dünyanın ortasındaki Musul
Bitimsiz yolları ile Erzurum

Senin müthiş evlerin ve sana İzmir
Hicranı mazurlaştıran akışın orada
Yüzsüz dul Ganj
Beş şehirle çevrili Tuna
Darmadağın denize eğilen

Yunanistan'ın kızları senden korkuyor mu söyle
Damanhur'un* solgun zambağı
Veya zencilerin ateşli gözü
Nerede genç dişi kaplan misali
Aşkın kükreyen sıçramaları
Ne benim için önemli tapılası bir Yahudi
Yakuttan bir çehre, abanozdan bir meme
Sen ne parlaksın ne de bakır
Ama altın gibi görünüyorsun
Güneşin haleleri gibi

* Damanhur Mısır'da antik şehir

Büyük fırtınalarla çağırma beni
Mütevazı çiçekler misali prenses
Barışı karşılamanın keyfini sürün
Ve bunun niçin bir zekâyâ ihtiyacı yoktur
(çünkü) Senin gözyaşından oluşur her biri

Müthiş gerçekler hayal edin
Hint sümbülü ve amberle yıkanın
Türlü renklerin olduğu körfezde
Akikli hançerlerin içinden
Sultanların sultanı hükmedir

Contest to texte

I

*Anton Hinkel,** Hürrem Sultan'ın eline bir musiki çalgısı verip yanında Sultan Süleyman'ı resmetmesinin edebiyattaki misali Hugo'nun bu şiiridir. Harem, esoterik sırların paylaşılması gibi söyleyeni marazi bir iklime çeken, okuyanı halüsi-nasyona davet eden bir kafa...

II

Medeniyet itibari ile bizden olmayanın izahı diyor bu Samuel Huntington... Yabancı'nın tasviri aslında onu kötülemek için başlanılan mısraların bir anda kendi içtepileri ile çatışma+çatıştırma haline gelmesi. Kelime ve kavramların ilk anda anlaşılan anlamları sana sunma gayretinin şiiri. Türk'ün sarayındaki Yahudi gözde... Sultanın bütün arzularının esiri

* Anton Hinkel- Alman ressam

olmak... Sınırsız ten talebinin antik çağı anarak yükselen harareti...

III

Bütün iklimler Osmanlı iklimi; hayaller Osmanlı üzerine; adeta Montesquieu'nun Acem mektuplarındaki şehirlerin hayali burada serdedilir... Kendi varlık nedeni, **Civilization Egypt**'i yani Osmanlı'nın elinde görme melali; tipik bir ırk severliğe bürünmüş iç geçirmeler... Firavunların zencileri, Yunanistan'ın kızları...

IV

Burada zikredilen bütün Osmanlı şehirlerinin ve İslam toplumunun önemli bir parçası Hindistan'ın daha sonraki yıllarda işgal edildiğini biliyor musunuz? Kolonizatörlere bir harita gibi şiir. Erzurum'un 1915'e kadar çektiği büyük sıkıntı ve tabii İzmir, Basra, Tuna vilayetleri, Musul, Kıbrıs...

V

Tapılası bir Yahudi gözde, Osmanlı sarayında gözde, sultanın yanında... Bütün sultanların kanında yaşayan, sonsuz ülkenin kanı; yönetici kan; orada da var; Yahudi...

KONU 6

Paramiliter edebiyatın “anlam” savaşları SOL İDEOLOJİ’NİN TÜRKİYE BOYUTU

I

Bahar müthiş bir çağrışımdır. Yazı ve kışı birbirine bağlar. Argo anlatılamayan şeylerin imdadına yetişir. Büyük filmle-
rin mesajlarında argo kullanma aleniyeti vardır. Sloganın et-
kisi daha derindir. “*E pluribus unum*’a [birlikten kuvvet doğar]”
deyip Amerikan sisteminin ilk sloganını oluşturanlar, fikrin,
felsefi derinliğin Tanrı’nın yarattığı her kafa için uygun ol-
madığını biliyorlardı. Kitlelerin psikolojisi heyecanlıdır, kan-
dırılmaya açıktır ve dahası duygusaldır. Slogan üreten akıl
ise aklını metodik kullanamayanlara çok önemli bir “akıldır”.
Kutsal metin şifrelerinin Latince, İbranice, Aramice sosyal-si-
yasal hayatın içindeki yapısı; pagan imparatorların başkent-
lerindeki sembollerin kiliselere desen desen işlenmesi, kut-
sal kitapların *exgesesis*’leri/*kutsal dipnot-tekrarlar* Talmud’un
bamidbar’ı/*sayılar*(ın sırrı) kitabı ve *devarim*’in/(sırlı)kelime-
ler müntesipleri yeni bir çağ tesis etme andıyla çıktıkları bu
yolda aynı özelliklerini kullanır. Kitlelerin üzerine, sloganlar,
çağrışımlı sıfatlar, argolar ne güzel de oturdu yüzyıllarca!

Fransız Devriminin sloganı vardı. Türk devrimine o slo-
ganları transfer ettik: *Hürriyet Eşitlik, Kardeşlik...* Dünya’nın
bütün işçilerini birleştirme vaadinin, istihbarat çalışmaları-
nın ürünü bir uluslararası savaş taktiğinin bir milleti savaşın

dışına itme gayretinin sonucu olduğu öğrenmemiz için epey zaman gerekecekti. Ama *dünyanın bütün işçileri birleşin* denildiğinde işçiler değil başka şeyler birleşecekti.

Bütün bu tartışmaların odağına bir ideoloji oturtuldu: Sol hareket... Fransız Devriminde parlamentoda sol tarafa oturmuşlar ya, ondan almış bu adı. Adlarını nereden aldıklarından daha önemlisi, kabiliyetlerini nereden aldıkları... Onu daha derin bir yapıdan aldıklarını, hatta Fransız Devriminin gerçek kurgulayıcılarının bu derin yapı olduğunu bugünkü bilgilerimizle gayet rahat iddia edebiliyoruz.

Onca tanrıdışılık iddiasına rağmen – ki bu temel bir stratejidir- Sol, kabiliyetini Talmud’dan, görünüş ve görüntüsünü Hristiyanlıktan, akıl ve hedeflerini paganizmden alan uluslararası yapının ürettiği bir ideolojidir. Sol, “Tanrıacı, Kralcı” kadim dünyanın önüne “İnsancı” kavramıyla çıkmasına rağmen, (Batılı) Tanrıacı ve Kralcıların öz malıdır ve onların “tek dünya” merkezli hükümlerliliğinin Truva atıdır.

Sol kendini nasıl tanımlar? Sol, sosyal eşitsizliği kaldırmak ister; adaleti önemser, maddi kaynakların eşit dağıtımı için mücadele eder. Bu tanımlar çerçevesinde sol adına varlık kavgası veren şu kavramlara bir bakınız: *Marksizm, sosyalizm, sosyal demokrasi, sosyal liberalizm, sendikacılık, ilerlemecilik, otonomculuk ve anarşizm*.

Dünya tarihi böylesine bir kavram bombardımanına savaşa değil, barış iddialarını ve insan merkezli düşüncüyü merkezine alarak ulaştı. Sonuç ise şu yönde gelişti: Kıta Avrupa’sının egemenliğinde bir dünya ve 19. yüzyılda ABD’ye taşınan güç paylaşımı... Kadim dünyanın kutsal yerlerine sahip olma mücadelesi ve düşman medeniyetlerin bu kavramlarla yönetilmesi...

Bir Türkiyeli enternasyonalist, Almanya, İngiltere, Fransa ve ABD'nin siyasi erkinin fevkalade kısa bir dönemde dahi, sahiden ve samimiyetle enternasyonalizmi benimsediğini ve sosyoekonomik politikalarına uyarladığını iddia edebilir mi? Batı'nın enternasyonalizmden beklentisi sarıh midir (insan merkezli midir)? Peki, enternasyonalist sol ideoloji sınırların/savaşların olmadığı –*Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine*- fikrini kendi iç kavgaları dâhil, ne zaman ciddiye aldı?

Sol ideoloji, dün olduğu gibi bu gün de “Tanrı öldü” derken insanlığa vahiy gönderen *God/Eloha*’nın unutturulup yerine pagan tanrılarının tedavüle konulduğunu akıldan, gözden ustalıkla gizledi.

Tanrıyı öldüren bu felsefi akımın Türkiye’de yetiştirdiği; metafiziği yok sayan, ahlaki değerlere inanmayan, mevcut sosyal düzene karşı çıkan, hiçbir iradeye boğun eğmeyen nihilist kimlikli sokak temsilcileri, Anadolu insanının kendini devletiyle benzeştirme/aynileştirme iradesine karşı koymaya sadece kendi masum/çocuksu iradeleriyle mi revan oldular? Buna inanmamızı mı bekliyorlar?

II

Amerikan Merkez Bankası sisteminin kurucusu Warburg ailesi ve Başkan Roosevelt’in ekonomi danışmanı James Paul Warburg, Alman İmparatorluğunda doğan kadim Yahudi geleneğinin bir üyesi olarak, yetiştiği ülkenin İkinci Dünya Savaşını kaybetmesi için yukarda saydığım sol ideolojilerin tartışmalı gerekçeleri ile anti-müdahaleciliğe karşı çıktı. Bu, II. Dünya Savaşı sonrasında Amerikan gücünün Kore’de, Vietnam’da, Lübnan’da, Afganistan’da, Irak’ta ve Somali’deki

askeri operasyonlarının ve dünyanın değişik yerlerindeki askeri üs ve varlığının yegâne dayanak noktası oldu. Müdahalecilik, 18. yüzyılda öne çıkan ekonomik ve siyasi olarak dünyayı “tek merkezli” yönetme fikrinin çağdaş dönemde yeni bir versiyonu olarak uygulama alanına konuldu.

III

Topyekûn başka bir ülkeyle varlık-yokluk savaşına tuşmuş bir milletin bölünme ve parçalanma hikâyesi olarak Sol’un Bavyera’nın dünya egemenliği peşinde koşan imparator ve generalleri tarafından nasıl kullanıldığının en önemli örneği Birinci Dünya Savaşı’nda yaşandı.

İsviçreli komünist Fritz Platten, I. Dünya Savaşının destekçisi II. Enternasyonal’den –sosyal demokrat solcular ulusal çıkarları söz konusu olunca sol ideolojinin paramiliter yapısını ispatlarcasına kendi ülkelerinin savaş kararlarını destekleme kararı aldılar- ayrılırken büyük bir Alman ajanı olarak Almanya adına çalıştığını ispatlayacaktı. Lenin’e katıldı ama bunu komünist idealler adına değil, Alman imparatorluğunun istihbarat ajanı olarak yaptı. Neticede Almanya, Çarlık Rusya’sını bitirmek için Lenin’le masaya oturdu. Kim vasıtası ile? Elbette Fritz Platten vasıtası ile...

Alman İmparatoru II. Wilhelm, Rusya’nın durumunun kaos ortamına itilmesi için komünistlerin “savaş olmasın” fikirlerini kullandı. Doğu cephesinin kapanmasıyla ezeli düşmanları Fransa ve İngiltere’yle daha iyi savaşıcağını hesap eden Alman imparatorluğu, Lenin’in elçileri Aleksandr Parvus, Karl Radek- *ki asıl adı Karol Sobelsohn*; Avusturya-Macaristan İmparatorluğu’nda doğan bir Yahudi; Talat Paşa’yla Devlet-i Aliye’yi bitiren savaş sırasında gizli görüşmeler yapan

adam- ve Yakov Ganetski -*ki asıl adı Jakub Fürstenberg* gibi komünistlerle temas kurdu.

Alman istihbaratının en etkin diplomatı Kurt Riezler ise Lenin'in Rusya'ya gönderilmesini savundu ve bunu yerine getirdi. Müzakereleri ve maddi desteği bizzat Almanya adına yürüttü. Proletarya İmparatorluğunu derin karizması ve tükenmez enerjisi ile kurduğu iddia edilen yoldaş Vladimir İlyiç Lenin, Çarlık Rusya'sını siperde yenemeyen Almanya'nın müthiş bir operasyonu ile Rusya'ya gönderildi.

Bugünkü bilgilerimizle şunu gayet net ortaya koyabiliyoruz ki, Bolşeviklere mali yardım yapan Alexander Parvus'un -*ki gerçek adı İsrail Lazareviç Gelfand'dır*- Alman İmparatorluğu'nun en etkin ajanı olarak savaşta açıkça rol almıştır.

IV

1908'de İkinci Meşrutiyetin hemen ardından Bulgaristan'dan Selanik'e gelen Yahudi sosyalist Abraham Benaroya'nın bir grup arkadaşı ile birlikte kurduğu ve bir süre sonra Selanik Sosyalist Amele Heyet-i Müttehidesi (Selanik Sosyalist İşçi Federasyonu) adını alacak olan Selanik Amele Cemiyeti, Osmanlı İmparatorluğu'nda kurulmuş olan ilk önemli sol örgüttür. Çıkardıkları Amele mecmuası, dört dilde (Türkçe, Yunanca, Bulgarca ve Ladino/Yahudi İspanyolcası) yayımlanan bir gazetedir.

Selanik Sosyalist İşçi Federasyonu ile 1908 Jön Türk Devrimi'nin, işçi hareketi için olduğu kadar, sosyalist hareket için de bir dönüm noktası olduğu söylenir.

Selanik Amele Cemiyeti tarafından düzenlenen bahçe eğlencesinde (Beş Çınar Bahçesi) İtalyan, Apollon, Esasyon mızıkaları Enternasyonal'i çalmışlardır.

Beş çınar biletlerini satan kişi ve kurumlar şunlardır: Kazancılar içinde Taşçı İsak Levy Efendi, Alliance İsrailite Mektebi mezunini; bilumum sendika merkezlerinde, Tahtakale’de kâin Banker Hasid Modiano Efendi, Yıldız Hanı’nda Kahveci Hayim Bennamyas.

Benaroya da Beşçınar Bahçesi’nde düzenlenen ve Ermeni milletvekili (Murad lakaplı) Boyacıyan’ın da katıldığı “Büyük Yeşil Bayram”dan elde edilen 100 altın Türk Lirası ile Federasyon’un Selanik’te ilk sosyalist gazeteyi yayımladığını duyurur. www.academie.edu-Arda-O

V

“Kahrolsun şeriat” sloganını –kitaplarında bunu derin bir şekilde işler- kendinden sonra geleceklere hediye eden Moiz Kohen ise -diğer adıyla Munis Tekinalp- Selanik’te *Alliance İsrailite Universelle* ve hahamlık-rabbical ordination eğitimleri almıştı. Moiz Kohen “İ’lâ-yi Kelimetullah”ı yani şeriatı korumak ve yaşatmak olan bir siyasal düzende, İslam karşıtlığını ulusalcılık adına yapmıştı. Sosyalizm ve ulusalcılık, Fransız Devrimi pay-an-dasında birleşiyordu.

VI

Ulusal Devrimcilik, Milli Sosyalizm, Ortanın solu, Demokratik Solculuk ve laisizm kavramları Türkiye’de iktidar mücadelesi yapan ve Malazgirt’ten sonra Anadolu kıtasındaki kimliğini Müslüman-Türk olarak tanımlayan toplumu ciddi bir algı karmaşasına soktu. Modernizm/eski yaşamın terk edilip yeni bir hayat tesisi ve Modernite –ki Marksist felsefeye dayanır, bireysel, toplumsal ve politik yaşam alanlarının

bütünöyle dönüşümünü içerir- belleğimizde Batılı hayatın ni-metlerini yaşama adına, sıradan vatandaşın aklına hınç dolu bir ihtiras olarak işlendi. Öte yandan iktidar sahipleri Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk döneminde "sol bir duruşun" çerçevesini çizmekte zorlandı, çünkü inkılâbı ancak sol yapabiliirdi. Ama hangi sol? Bir süre de bunun kavgası yapıldı. Fransız Devrimi öylesine olumlu cümlelerle transfer edildi ki, Türk münev-veri karşı bir görüş sarf edecek cesareti kendinde bulamadı. Kadro Dergisi'nin Marksist kavramları hem Türk inkılâbını savundu hem de devletçi bir faşizmi.

VII

"Laisizm alkolsüz olamaz" sözü, televizyonlarda yorum ya-pan Marksist bir Türkiyeli yazara ait... Türkiye'de kadın-er-kek ilişkileri, flört, evlilik dış beraberlik, eşcinsellik, eğlence hayatı, alkol kullanımı, sigara içilmesi gibi konular, moder-nizm ve modernite arasına sıkışmış aykırı/anarşist cümle-lerle anlatılıyor. Sözü edilen yazar da bunlardan sadece biri ve yaptıklarını solculuk yani insanın özgürlüğü adına yapı-yor. Ekolojistler -yani *Yeşiller Partisi temelde sol bir partidir ve 1982'lerden sonra Avrupa'da üçüncü sol olarak tanımlanan bir organizasyondur-* bakın ne istiyor: Federal bir Avrupa -yani bir tür Avrupa siyasal birliği- ve çevreci bir siyasal planlama... Federal Avrupa kime karşı daha güçlü olma ihtiyacı içinde? Bunu tartışmak gerekmiyor mu? Flört, eşcinsellik, kürtaj ko-nularında kültür farkları neden solun sosyal eleştiri ve kara-lama alanında hedef hanesinde her zaman?

Biz, feminizm, kürtaj özgürlüğü gibi konularda öteki kül-tür olarak görülen ölkelerin sosyal hayatlarına doğrudan mü-dahale eden-eleştiren bu yapının Batı'nın kapitalist yüzünün

“kültür hegemonyası” veya kültür egemenliği tarafını oluşturduğunu iddia ediyoruz. Emperyalizmin siyasal ve ekonomik olarak sömürü gücünü bugün farklı, anlaşılabilir ama mutlaka sol kavramlarla ifade etmeye devam etmesi müthiş bir göz boyamacılıktır.

Sanayi toplumlarının endüstri problemlerini-atıklarını Afrika’ya yığan yüzünün Avrupa’da temiz- ama tertemiz- durmaya çabalaması inanılmaz ikiyüzlülüktür.

Türkiye ölçeğinde nüfusu korumak, sağlıklı bir nesil için alkol ve sigaraya karşı kampanya yürütmek, ya da yeni şehirleşme planları yapmak gibi sosyal icraatların bireysel ve kamusal özgürlük alanlarının daraltılması olarak fişlenmesi, isyan ve başkaldırı vesilesi yapılması, Büyük Türkiye hamlesinin sahiplerini sol ideolojinin menşeiini hatırlayarak daha kapsamlı bir halk/kamu çalışması yapmaya itmelidir. Sol ideoloji taraftarları “yeşil ve yaşanabilir alan” veya “daha fazla ağaç” gibi masum görünümlü protest sesler yükselttiğinde dindar/muhafazakâr çevrelerin de aynı şeyleri söylüyor olması, onlar için yeterli olmamaktadır. Çünkü onlarda isyan etmeye neden olacak tartışmalı alanlar gayet fazladır; bugün yeşil alan, yarın değil... Aynı şeyi kürtaj konusunda veya daha başka konularda da yapabilirler. Hükümetlerin toplumun nüfus gücünü vatandaşıyla birlikte koruma hedefi, sol zihniyetin “kendilerince” tarif ettiği birey özgürlüğü alanına girmesi, Türkiye’nin ileride yaşlı bir nüfusla baş başa kalmasının ve sahip olduğu stratejik demografik gücün tükenişinin dünya muvacehesinde kimin ellerini ovuşturmasına yol açacağını bir düşünün bakalım!

Uluslararası güçler, aynı anda farklı amaçlara hizmet etmek üzere, işbirliği yapacak marjinal gruplar bulmakta hiçbir

zaman zorlanmadı, bundan sonra da zorlanmayacaktır. Her türlü isyanı otoriterliğe karşı bir halk hareketi olarak görenlerin masum görünümlü sol hareketlerin enternasyonal hedefler maskesi altında Batı kültürünün dışındaki ülkelerde ne amaçla beslendiğini iyi anlamaları gerekiyor. Milli sosyalizm, ulusal devrimcilik gibi tanımlar eğer sol ideolojiye “millilik” özelliği kazandırabiliyor olsaydı, bunu şimdiye kadar çoktan ispatlamış olurdu. Burjuvazinin Fransız Devrimi merkezli para yönetimi nasıl milli olamadı ise, sol da gerek kökeni ve siyasal kimliği, gerekse sosyal bağlantıları itibarı ile milli olamadı, olamayacak.

“Sosyal Güvenlik Kurumu’nun heryıl alkolik vatandaşlar için harcadığı ilaç parasından bana ne!” diyen bir düşünce şeklinin -keyfilik ve hedonizm tarafı bir yana- hizmet ettiği alan milli çıkarlarımızın alanı değildir.

İnsanlar milli olmak zorunda mıdır? Anarşistim deme özgürlükleri yok mu? Meseleyi ille de iç güçler, dış güçler bağlamında komplot teorileri ile anlamak, açıklamak zorunda mıyız? Eğer durum böyleyse, özgürleşme bağlamında “Keyif ehli”nin Türk soluyla girdiği kavram beraberliği, umarım *“ah, ne yaptık biz!”* nedameti ile bitmez.

Uluslararası ilişkiler, ülkelerin kendi aralarındaki mücadeleler, strateji ve ekonomik güç dengeleri ile sürdüğü sürece, Türkiye’nin milli hükümetleri de bu alandaki marjlarını kontrol ve yükseltme inisiyatifi elde tutmaya çaba göstereceklerdir. Ancak milli hükümetlerin bunu gerçekleştirebilme gücü, *“bana ne!”* veya *“sana ne?”* ifadelerini kolayca kullanabilen kalabalıkların büyümesi, büyütülmesi, manipüle edilmesi ile zayıflatılabilir, hatta yok edilebilir. Yukarıdan beri anlattığımız gibi, bu da ülkelerin kendi çıkarlarını (ekonomik,

siyasi, sosyal, istihbarat çalışmaları ile) hassasiyetle kollamasını gerektirir. Aksi takdirde uluslararası güçler ve yerli işbirlikçileri, ajan provokatörlerle, dahası, yönetilebilir haz ve zevk ehli [hedonistler] ile bu gücü berhava etmeye yeltenirler.

KONU 7

Paramiliter Edebiyat'ın üreme ocağı:

CİZVİT EĞİTİM ORDUSU DİNİ

İLK SÖZ: ABD'de Meksikalı işçilerin gelip gittiği *store*'da Hristiyanlar şu konuya nasıl bakar gibi bir soruya Meksikalı işçilerin –ki hem kendi ülkelerinde hem de ABD'de sosyal sınıfların en altını temsil ediyordu- “ben Katoliğim, Hristiyan değilim” cevabını unutamıyorum. Bu sıradan insanların bile sahip olduğu hassasiyetin temelini araştırmaya çalıştığımda ise “Cizvit iman” deklarasyonunu veya başka bir ifade ile İspanya'nın tamamına kendi rengini veren daha sonra da sömürgecilik döneminde Latin Amerika'nın bütününe yansıyan ‘katolik-cizvit amentü’ gücünü; Kuzey Amerika'daki Hispanik tabanı tarihsel olarak yöneten Katolik sect'in (Cizvitlerin) imzasının olduğunu gördüm.

Cizvitleri Katolik mezhebinin yani bir sect'in *congregation/dinsel örgütü* olarak anlatan ansiklopedilerin aslında Vatikan'ın 1773'de Cizvitleri kapatma nedenini perdelediği aşıkardır. Cizvitler Vatikan'ı eleyerek Katolikliğin merkezi olmayı planlamış hem bir *sect/mezhep* hem de *congregation/tarikat*'dır. Ayrıca şu ayrıtlar önemlidir: Cizvitler İspanya merkezli bir örgüttür ve tarikatı kuran Ignatius of Loyola İspanya soylusudur.

I

Şimdi dikkatli olun: Cizvitlerin kurucusu Ignatius of Loyola bir İspanyolcu olarak -yani 1776 yılında **Weishaupt** tarafından modern dönemi başlatan teşkilatı kurulmadan önce - 1491'de (bir tarihe göre 1492) kurulan *Los Alumbrados*/Aydınlanma örgütüne üye olduğunu Cizvitleri 1534'de kurarken bu teşkilatı taklit ettiğini bütün bilgilenme ve yetişme serüvenini buradan aldığını söylersek anlatacağımız (ve bir seri yazı içinde anlatmaya çalıştığımız) bilgilerin omurgası ortaya çıkar.

İşte olayın sözlük arkaplanı:

(*Los Alumbrados/ illuminatus/ Enlightened -Age-*)= *Aydınlanma*

İspanyolca/Latine/İngilizce

İspanyol tarihçi Marcelino Menéndez y Pelayo (1856-1912)'ya göre *Los Alumbrados* örgütü Gnostic/Yunan paganizmi merkezli bir örgüttür.

Tapınakçıların tarihsel mirası ve siyasi öngörülerini pagan merkezli, Hristiyan görünümlü, Talmud mistizmi barındırıyordu; Müslümanlarla yaptıkları (elbette Tapınakçılardan miras kalan bilgilerle) savaşlarda -*ki Montgisard Muharebesi (25 Kasım 1177) ve Hittin Muharebesi (4 Temmuz 1187)*- edindikleri tecrübeler Germen ve Aragon (İspanya) krallıklarında kin ve intikam temelinde yaşatılıyordu. Haçlı savaşları sonrasında Müslümanlarla yeniden hesaplaşma taleplerinin Avrupa'daki temeli bu krallıklar idi. Dahası bu savaşlarda krallığını kaybeden Bavyera otoritesinin (Friedrich **Barbarossa**) gizli örgütlenme temelli intikamcı duruşu ve Tapınakçıların

nesebinden gelen Aragon Krallığı'nın Avrupa'nın Müslümanlardan temizlenmesi üzerine geliştirdiği askeri planlama Katolik dünyada değerliydi.

Başka bir bilgi de şudur: 14. ve 15. yüzyılda Aragon ve Bavreya otoriteleri Vatikan'ın Tapınakçıların en büyük üstadı Jacques de Molay'a ihanetini unutmadan (Fransa kralı IV Philippe ve Papa V. Clement'in ortak ittifakları ile öldürülmüştü) yeni bir Katolik otorite tesisleşmesi amacıyla Ignatius of Loyola'nın yolunu açtılar. (Vatikan bu hedefi 1773'de görecek ve Cizvitleri kapatacaktı.)

II

Bavyera'nın nasıl bir kültür iklimi olduğuna dair yazımızı daha önce yayınlamıştık. Bavyera'daki bu kültür iklimini kim doğurdu sorusuna bu metinde cevap arayacağız. Ortak kanaatten öte eldeki bütün bilgilerle şunu söyleyebiliriz ki Bavyera'yı bahsettiğimiz şekilde organize eden ve geliştiren yüzlerce yıl sürecek teşkilatlanmayı yapanlar Cizvitlerdir. Weishaupt'u Bavyera'da yeni bir dünya kurulması konusunda yetiştiren de Cizvit eğitim müktesabatıdır.

Bir Hristiyan tarikatı –veya kendilerini sundukları biçimiyle Din'in- neden görünürde Jesus'tan önceki kadim kültürlerin uzantıları gibi duran Akdeniz paganizminin simgelerini kullandığını anlamak zorundayız.

Çünkü *Contrat*'ın imzalandığı MS 313'ten beri hedef Tevdit'i bertaraf edip pagan dünyanın zaferini ilan etmektir.

III

1491 ve 1492 peşpeşe tarihler değil mi? Bu tarihler Müslümanların İspanya'da yok edilmesi ve *Los Alumbados teşkilatının*

kurulma tarihidir. Bu örgütün doğuş tarihi paganizmin Katolisizmin üzerinden dünya hâkimiyeti fikrinin (devralındığı) doğduğu tarihtir. Jacques de Molay şuan Fransız toprakları olan bir bölgede doğması hasebiyle Fransız kabul edilse de o dönemde Kutsal Roma Germen İmparatorluğu'nun toprağında doğmuştur. Aidiyeti Germenlik üzerinedir, yani Bavyeralıdır. (Zâten Almanlar ve Fransızlar 9. ve 10. yüzyıla kadar ortak tarihe sahip uluslardır.)

Şimdi metinler arasında oluşturduğumuz silsile anlaşılabilir mi acaba?

Cizvitler ve Akdeniz paganizmi,

Cizvitler ve Tapınak şövalyeleri ve ardılları,

Cizvitler ve Bavyera,

Cizvitler ve Aydınlanma (Felsefesi ve Edebiyatı),

Cizvitler ve 19. yüzyıl toplumsal isyanları ve 20.yüzyıldaki dünya savaşları..

IV

Ignatius of Loyola'nın Kudüs'te bulunduğu orada Haşhaşîlerin örgütsel yapısını incelediğini ve bir çok tarihçinin *Aragon Tempelarizm'i* olarak vasıflandırdığı Cizvitleri 1534'te hem batıdaki eski gizli örgüt örnekleri hem de doğudaki diğer benzer örgütlerin özellikleri ile kurduğunu söylersek günümüzün bazı sorularına ve siyasal tartışmalara da cevap vermiş oluruz. Pers-İran'ı **Weishaupt** 'un nasıl önemseydiğini kendi kültür tarihleri açısından İran tarihini niye kendi nezdinde gördüğünü tarihi şahsiyetlerin özel bilgileri ile sizinle daha önce paylaştık..

Jakobenizmin temeli olan Bavyeralı Johann Adam **Weis-**
haupt'un kurduğu örgütün İran-Pers merakı ve kendi gizli
takvimlerini Yezdigred III'ün İslam orduları tarafından 636'ta
ortadan kaldırılışı ile başlattıklarını hiç unutmamak gereki-
yor. Şimdi burada zikrettiğimiz ikinci nokta ise Loyola'nın
Haşhaşın merakıdır ve Aragon Tapınakçılarını (Aragon Temp-
lars-yani Cizvitleri) bu tarihi ziyaretlerinin ardından Aragon
ve Bavyera temellinde kurmuş olmasıdır.

V

1534'ten 1773 yılına kadar Katolisizim altında bütün dün-
yada okullar, yurtlar, kiliseler açan temsil ettiği paganist, din-
sel, ve talmudî silsileyi dünya hakimiyet için kullanan örgüt,
yıkıldı ve bitti denildiği dönemde kendini yeni bir kalıba ko-
yarak dünya siyasi tarihinin en önemli olayını planlamıştır.
Bu olay elbetteki Fransız ihtilalidir. Hümanist ve akıl çağı ola-
rak düşünce tarihine sunulan dönem bugünkü dünyada hala
canlıdır ve her alanda düşünsel olarak mantık ve akli doğru-
ları temsil etmektedir.

Soru: Aydınlanma Çağını veya Akıl Çağını başlattığı ifade
edilen bütün yazar ve filozofların Cizvit okullarından mezun
olması tesadüf olabilir mi? Bu mümkün mü? Hayır, Cizvitler
dünyayı dönüştürme adına paganizmin kadim kavramları
ile modern çağı okumayı başardılar. Kabul etmemiz lazım...

18. yüzyılın edebiyat ürünleri ve düşünürlerini adeta *se-*
küler bir vahiy uslubüyle kabul eden dünyanın (özellikle Batı
dışındaki kültürlerin) onyıllarca sürececek ideolojik kavgalara
ve tarihin en büyük savaşlarına neden olacak ekonomi poli-
tiğin (political economy) içine düşmeleri örgütün olaganüstü
hedefleri adına bizzat planlanmış ve organize edilmiştir.

Bu görüşümüze en iyi örnekleri bizim ülkemizden seçebiliriz:

Bütün veliler gibi tanınmadan yaşadı, küçümsendi ve ölünce ı ışık oldu” bu tanımlama Cemil Meriç tarafından Paramiliter yapının en önemli isimlerinden Saint Simon için yazıldı. Bilim tarihi araştırmacısı William A. Borst’un kaleme aldığı *The Scorpion and the Frog, A Natural Conspiracy* adlı kitapta Saint Simon, Auguste Comte, Danton, Robespierre’in Weishaupt’un ahlaki ve sosyal devriminin ürünü olduğu yazıyor.(syf.83)

Şimdi bu tanımlama ile Cemil Meriç tarafından zihnimize kazılan Saint Simon’u karşılaştırmak veya Marx ve Engels’in doğum iklimini fikirleriyle besleyen “teşkilattan” Saint Simon’un onca olağanüstü tanımlama ile nasıl aşılmaz bir isim-kimlik haline getirildiği siz takdir edin.

VI

1583 yılında İstanbul’da gelen Cizvitler bugünde faaliyette olan St. Benoit adlı okulu kurdular. Bununla yetindiler mi? Hayır. Cizvit (Capusins’ler) rahiplerden Joseph de Leonessa’nın Topkapı Sarayı’na giderek Sultan III. Murad’a Hristiyan olma çağrısında bulundu. Kellesini zor kurtardı. Cüret ve küstahlıkta sınır tanımayan Cizvitler bugünkü dünyada ısrarlı çalışmaları sonunda 2013 yılında Papa I. Franciscus’u kendi aralarından seçmişlerdir. ‘Dünyada kazandıklarını kendilerine değil tarikatlarına bırakan, evlenmeyen, Filistin’e hicret etme amacı güden ve papaya mutlak itaat öngörüsü ile Vatikan’ın tarihsel dikkatini kırmayı amaçlayan Cizvitlerin, “Eğitim Dini” olma ve insanlığın zihni dünyasını hedef almaları teşkilatlarını ‘sorun’ olarak daimi kılmaktadır.

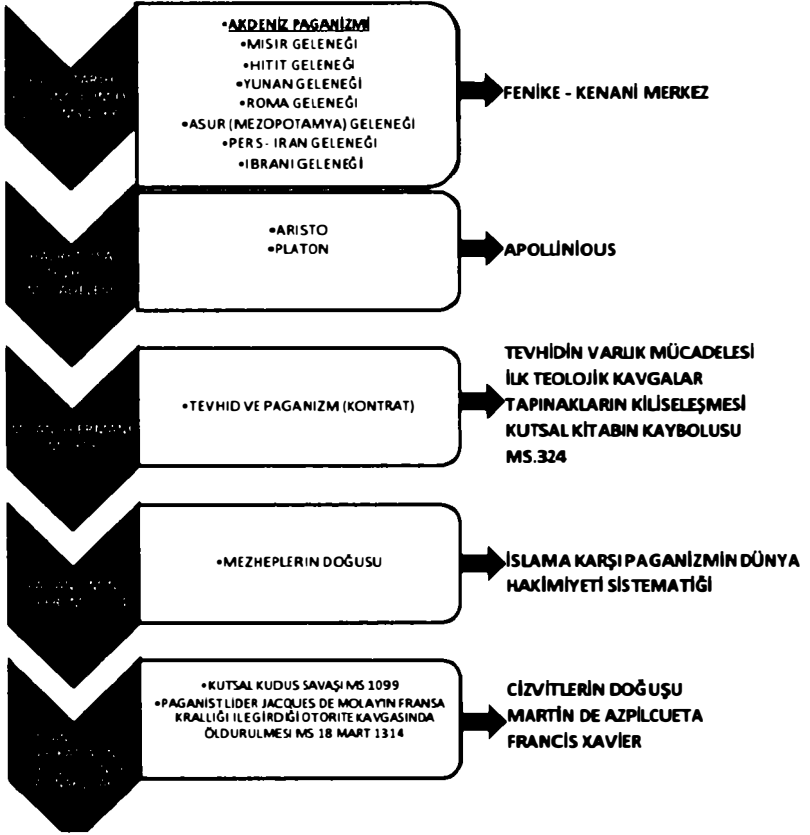
VII

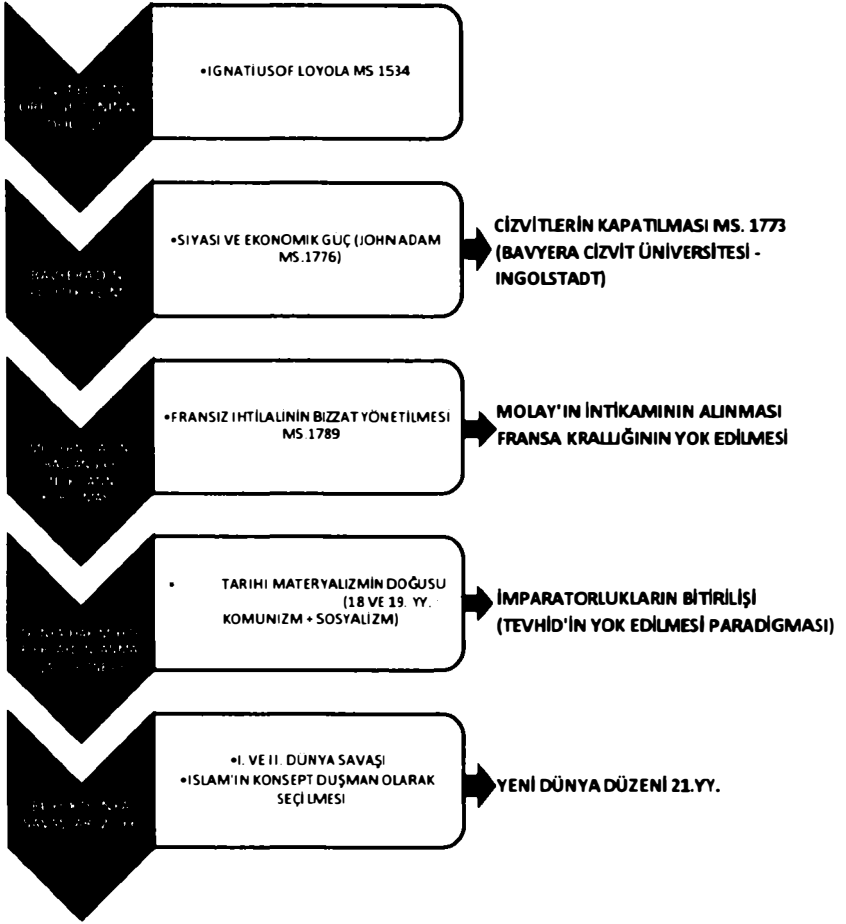
Ben Kayseri Lisesi mezunuyum. İç Anadolu'nun tarihi okuludur bu lise. *Üçgen alınlıklı giriş revağı, akantüs bezemeli sütun başlıkları, konsol çerçevesli pencereleri ve muhtemelen tuğra kabartmasıyla 19.yüzyıl mimari üslûbunun çizgilerini yansıtır. Belgelerden anlaşıldığına göre kent varoşunda boş araziler olmasına rağmen, Cizvit papazları, kendi mekteplerini, anıtsal Mer yem Ana Ermeni kilisesinin olduğu kent merkezinde satın alınan bir araziye inşa etmişler; gayrimüslimlerle birlikte yaşama isteğinden kaynaklanıyor bu durum. (Seyfullah Efendi Konağı'ndan İdadiye: Kayseri Lisesi/Y.Özbek)* dahası, kentin Müslüman olmayan nüfusu içinde yaşama amaçları bugün bile gözlenebilen bir gerçektir.

VIII

"Eğitim Ordusu Dini" tevhid'e karşı Türkiye'de ve dünyada hala kendine yeni "pagan ülkeler" kurma amacındadır.

PARAMİLİTER EDEBİYATIN SÜREÇ ÇİZELGESİ

KONU 8

KAPİTALİZM VE EDEBİYAT

Önde yiş: Kapitalizmle ilgili üzerinde durulacak alanlarından biri yeryüzü dinlerinin (onu) değerlendirme biçimidir. Semavi ve dünyevi dinlerin konuyla ilgili binlerce tanımlama yazısı elimizdedir. Bunlara ilaveten kapitalizmle ilgili diğer konu ise kapitalizmin kendinden önceki feodal üretim tarzı veya ekonomik yapının içinden bizzat sıyrılarak bunlardan yararlanarak hatta o dönemdeki dinamikleri kullanarak bugüne gelmesidir. İdeolojisiz bir kavramın her şeyi yönetir bir noktaya gelmesi veya büyük bir yanılsama ile her şeyi yönettiğine hükmedilmesi onun teoriden mahrum “yaşanan anı” yönetmesinden kaynaklanıyor şüphesiz.

Yahudiliğin, Katolik ve Protestan din öğretilerinin eski kökenlerini Thomascı (Gerçek değer varsayımı= üretim için gerekli emek miktarı + satış harcamaları+ satıcının yaşaması için gerekli para) imanda odaklandığını söyleyebiliriz. En önemli nokta şudur: Eski Ahit bilginleri Katolik ve Protestan din adamları zenginliğe karşı olmadıkları gibi mistik metinlerde de bu konuda görüşler farklı değildir.

Tavır ve duruş: İslam'ın bir din olarak kendini Hıristiyan ve Yahudilerden uzak tutma çabası (Allah katında tek din İslam'dır-*inneddine indallahil İslam*) vardır. Ayrıca İslam kapitalizmi üreten 16. ve 19 yüzyıl arasındaki bütün gelişmelere

eleştirel bakar ve bunun tarih ve toplumları etkileyen olaylar zincirinde ne kendini sorumlu görür ne de görmek ister.

Öyleyse kapitalizmle ilgili tarihi sürece bakmak için Yahudi ve Hıristiyan toplumlara bakmak gerekiyor.

Yahudilerin iki bin yıldan fazla bir süre 'sorunlu bir kavim' olarak görülerek askeri organizasyonlardan uzak tutulmasının getirdiği sonucun tüccar bir sınıf-kavim olarak sivrilmelerine yardım ettiği bir gerçektir.

Bu gerçek modern çağı etkileyen sonuçlar doğurmuştur.

Yahudilerin tüccar kavim olarak öne çıkmaları ortaçağ İslam coğrafyasını 19.yüzyıldan sonra parça parça etme yolunun açılmasını sağlamış dolayısıyla Müslümanları doğrudan etkilemiştir.

Ekmel (eksiği olmayan) bir din olarak tanımlanan İslam'ın, Thomascı etik ve Ortaçağ skolâstiğinin zenginleşme konusundaki görüşlerini merak ettiğini zannetmiyoruz.

Ama bütün bunlara rağmen kapitalizm yaşadığımız atom sonrası veya postmodernizm ötesi süreci etkileyen bir geçmiş barındırdığından dolayı ve dahası bütün üretim mekanizmalarını ve dünya ekonomik sistemini oluşturan kurum ve kuralları modern iletişim sistemi kullanarak zatına bağladığından dolayı bizim de etkisi altında olduğumuz bir sistemdir.

Bilginin, teknolojinin batı kaynaklı olmasından daha önemli bir yargıyla İslam'ın veya İslami kuralların ya bu sisteme uyarlanması ya da tamamen kendi sistemi üzerinden bir siyasi oluşuma gitmesinden başka yolu yoktu. Şu anki açıklığıyla Müslüman toplumlar kapitalizmin ıslah edilebilir, uyarlanabilir unsurlarla uygulanabilirliğine onay vermiş görünüyor. Kapitalizm aygıtını Müslüman, müslümanca yönetebilir

mi sorusunu sormak ve cevaplamaya çalışmak anlamsızdır. Üretim sistemlerinin tekelleştiği, pazarın tek fiyat uyguladığı, sermayenin batı merkezli yönetildiği bir düzende yöneten-egemen olmak bir hayalden ibarettir.

Algıda yanılığ olmaması açısından hemen söyleyelim ki İslam'ın zenginlik ve zenginleşme konusunda duruşu olumludur. Bu noktada iki temel üst başlık öne çıkar. Bir: kapitalizmin girişimci insan tipi; İki: zekâyı kullanma tarzları Hristiyanlar ve Yahudilerle İslam arasındaki teolojik problemler, Judeo-Christian dünyanın neden olduğu yenedünya hâkimiyeti formunun (*New World Order*) Müslümanlara biçtiği rol (*Extremism-fundamentalism*) kapitalizmin Amerikan Merkez Bankası, IMF ve Group Eight'in (G-8) çizdiği siyasi ve ekonomik olarak dünyayı yönetme cephesi -Müslümanların batı dünyası ile- temel sorununun ana çizgileridir.

Bu sorunun edebiyattaki yansımaları anlaşılmalıdır. Sanat ambalajı içinde sunulan sermaye dağılımı ve kullanımını düşmanlık ettiği ülkelere karşı kullanan yapı -çok daha tehlikeli bir boyutta- Müslüman dünyayı yönetir-yönlendirir konumdadır.

Kapitalizmin en temel saldırı noktası Müslüman toplumların kültürel özelliklerini kendi belirlediği ölçülere göre ya çağdışı bulması ya da tehdit olarak algılamasıdır.

Kapitalizm modernizmi bir medeniyet formu olarak anlamaya ve diğer medeniyet formlarını düşman cephe olarak yerel kültürler değersizliğine itmeye çalışmaktır.

Bu konuda elinin güçlü olmasının nedeni yerel kültürlerin popülerlik gücünün olmaması ve kapitalizmin kendini dünya sisteminin merkezi görmesindendir. Yerel kültürlerle saldırıda ise yok etme stratejisi takip etmektedir. Bunu kendi

hanesine yazdığı marjinal gruplarla elini hiç ateşe dokundurmadan comprodor'lar vasıtası ile becermektedir. Savunmaya çekilen yerel kültürlerin yerini de anında kendisi yönetmeye kalkmaktadır.

Bu noktada bütün ülkelerde işbirliğine gideceği yerel gruplar-birlikler oluşturmuş, beş bin yıllık insanlık tarihinin temel tartışma alanlarını demokrasi ve özgürlükle çözme vaadiyle kargaşa ve yerel otoriteleri yok etme yoluna girmiş bulunmaktadır. Edebiyatın ise eli bu konuda tamamen bağlanmaya çalışılmaktadır. -Kullanacakları alan yazarlara bizzat gösterilmiş insan hayatını düzenleyecek dinsel metinler-kültlerin nasıl kullanılacağı belirlenmiştir.-

Popülerlik ve kazanç kapısının önüne getirilen yazar ve düşünürlerin sorgulama ve eleştirme araçları onlara bu imkânı sağlayanları (yani kapitalistleri) kapsamamaktadır.

Muhalif olmak-alternatif düzen savunmakla kapitalizmin (reklamla çok satma) nimetlerinden yararlanmayı belki kullanabilirsin ama bu senin ters takla olmamana, bir uyumsuz, bir uygunsuz olarak anlatılmana mani değildir. Gazetesinde seni muhalif kimliğiyle lanse eden, bu noktada sorular soran güç, kurduğu cümlelerle seni insanlığın itildiği "eşitsizlik idealinin" bir parçası haline getirmede hiç bir zorluk yaşamaz.

Bunu yaparken kullandığı argümanlar -ki bu feminizm, demokrasi, globalizm, özel hayat kavramı, kadın cinayetleri, barış ve savaş karşıtlığı olabilir- müthiş bir eleştiri kırıcı olarak sana bumerang olarak geri dönebilir.

Bu konuda başka bir boyut da yazar veya şairin kapitalizmi ayakta tutan erotizm, seks, uyuşturucu kartellerinin yönettikleri anamal sistemini (değer oluşturabilmek için gereken

mal ve para) hem kalemiyle desteklemesi hem de onun müşterisi olmasıdır.

Anlatmaya çalıştığımız, insanın zaaflarını korkusuzca yaşaması için ona verilen özgürlükleri savunarak kapitalizm kavramını kürsülerde temsil eden iyi niyetli profesörler(in görüşleri) değil sistemin faiz-sermaye-mal değişimini her türden transferle yöneten (faceless)elleridir.

İyi kapitalizm, vahşi kapitalizm ayrımını burada çok manidar ve anlamlı bulduğumuzu ifade etmeliyiz. Virtue value olarak kendisinden korkulan edebiyat cinsel içerik ve biyografik metinlerle meşgul edilmektedir.

Dahası Edebiyat, kapitalizm eleştirisini sahici metotlarla yapacak ve sonuca ulaştıracak ana erdem ve eşitlik savunucusu olacakken bugün işgal altındadır.

Grubu egemen ve mutlu kılma: Zamanımızın edebiyat anlayışı kadim tarihin bilgi birikimi ile önemli ayrımlar içermektedir. İnsanların, AB gibi siyasal ekonomik organizasyonların etki alanında olduğu toplumlardaki temel anlayış; Yahudiler veya Romalılar gibi "grubu egemen ve mutlu kılma"dır.

Refah toplumu -Ludwing Erhart- teorileri Avrupa kıtasının (özelde Almanya) kudretini, siyasal erkini yükseltme adına planlanmıştır ki son tahlilde dinlerin bütün toplumları mutlu kılma amaçları ile bağdaşmamaktadır. İslam'ın insanlığın adil bir gelecek adına birleşmesi ideali kapitalizmin paylaştığı bir amaç değildir. – Çok açık bir şekilde dünyanın bir kısmı bugün gayet müreffeh yaşarken diğer yarısı açlıktan kırılmaktadır- Tanrının çocukları olan hepimiz anlayışını İsa'nın dilinden alan tekelleşmenin ürünü sistem seçtiği-tasarladığı yazarları okutmak için çalışmakta, bu konuda hiçbir engel tanımamaktadır.

Bu anlayış İsa'nın retoriği ile sonsuza kadar çatışacaktır. Küresel marka olan yayın evlerinin anamal esaslı Yahudi ve Romalı grupçu anlayışa paganist bir sos olarak açılan Yunan mitolojisi destekli yazarlardan müteşekkil yapısı sadece kendilerinin okunması ve çok satmasını amaçlar ve evrensel merhamet ve şefkat duygusunun yeryüzünde ırk ve renk ayırımı yapılmadan herkese ulaştırılmasına mani olur.

*"Toda forma artística exige entrega, renuncia por parte del público. Como dice mi esposa, es como el sexo: si no te relajas, no disfrutas"** Sanat aslında kendini adanmışlık ve özveri istiyor. Eşimin söylediği gibi her türlü sanat seks gibidir eğer rahatlamazsan zevk alamazsın. Edebiyatı seks tanımlamaları ile açıklayan ve ardından *que les lleva a pensar que el dinero es el summum de la ficción, un sistema sustentado en la fe./* paranın ve maddiyatçı ekonomik sistemin temelini inancın oluşturduğu cümlesini kuran yazarın anlatmaya çalıştığımız meseleye bir numaralı örnek olduğunu belirtmek zorundayız.

İslam'ın edebiyat ve sanat anlayışı ise vahyi bir planla, Roma ve Yunan merkezli günümüz pazarının çok ötesinde, "bütün insanlık için bütün insanlık adına" kahramanlığını hatırlatmaya ısrarla devam etmektedir. İslam'ın extremist ve fundamantelist kavramlarıyla hedef alınmasının altında da bu ısrarı vardır.

Zaafıları yönetmek; kötüye talebi fiyatlandırma: İslam, soylu duygular, düşünceler ve beklentileri önceliğine alır; marazi bir melankoli ile şehveti kolektif şuura yükleyen yazım sahasını kendi belirlediği ahlaki umdeleri öne sürerek reddeder. Sanat çalışmalarını insanlığın ahlakını bozmakla suçlayıp toptan yasaklanması taraftarı Platon gibi Marksistlerin

* El Pais. Paul Auster, *Toda forma artística es como el sexo* 2 DIC 2012

köylü ve zengin ayrımı ile toplumsal yapıyı kışkırtmaya yönelik söylemlerinin önünü açmak doğru değildir. İnsanın her nefes alışında onunla olan meşru talep ve tensel doyum arayışını zihnen de sağlama anlamında cinselliğin meşruiyeti tartışılmaz. Ama aynı zamanda kadim kültürler gibi İslam'da cinselliğin varlığını, teşhir ve sapkınlığa (yoğun cinsel dürtüler, ...sonrasında üzüntü veren fanteziler) karşı önemli uyarılar yaparak meşru görmüştür.

Dünyada satış rekorları kıran macera polisiye, mitoloji, cinsellik, savaş içerikli romanları kapitalizmin mülke, servete, ticarete özenen kazanç etiği ile açıklamak mümkünken (kapitalizmin) toplumları öznel, tarafsız, kendi kültür normları, değer yargısı ile ayakta durmaktan men eden medyatik gücünün din (persuasion) haline geldiğini belirtmek zorundayız.

Edebiyattan beklenen, insan hafızasına-aklına derin duygular yüklemesidir. Dinlerin tanrı kavramına ve ontolojik sorulara verdikleri cevapların bir yansıması olarak edebiyatın şiddet, zulüm ve şehveti bir yazın sahası şeklinde kullanmasında bir sorun olamaz ama çeyrek yüzyıl ötesine göre hayli değişmiş dünyayı sanal âlemle seksin bencil ve bedihi boyutuna kilitleyen, cinsel tercihler konusunda özgürlükleri hiçbir kültürel ve farklı anlayışla karşılaştırmadan kendi kabul ettiği şekliyle propaganda eden, fuhuş, sarhoşluk, zevk veren maddeleri esoterik ve egzotik bir dayanılmazlıkla insanlığa sunan çağımız edebiyatının 'kitle' oluşturma yerine 'kütle' yaratmaya çalıştığını ve bunu da pratik olarak insani zaafılara hitap ederek becerdiğini belirtmek zorundayız.

Sermaye ve emeği insani ihtiyaçların tatmini için vesile göreceği yerde bu kavramları medyanın müthiş desteğiyle görsel tatmine servis edilen marketing saha olarak kodlayan (beden teşhiri, canlı şovlar, kösnül tatmin) ruh ve beden

tanımlamalarına felsefe tarihi içindeki gerçekliğe yanaşmadan haksız ve adaletsiz insan ilişkilerini canlandıran, aldatan ve aldatılan arasında habire cereyan eden diyaloglarla kaba-hati varoluştaki iyi ve kötü dengesizliğine bulup hiçliğe ve intihara yönlendiren kapitalizm ve edebiyat ilişkisinden bugün rahatlıkla bahsedebiliriz.

Kapitalizm ile edebiyat arasında kökendeki onca ayrışmaya rağmen bugünkü uyum ortaklığı interest bir doğrusallıktır. Kapitalizmi yöneten de sosyal ve siyasal ihtiyaçlara göre şekillendiren de insandır-sermaye gruplarıdır. Hakeza edebiyatın malzemesi de onu ortaya koyan da insan ve onun dünyasıdır.

İnsanı kullanışı, eşya algısı ne kadar farklı olsa da bir rejim-anlayış olarak kapitalizm ile edebiyatın olayları, hayalleri dil aracılığıyla ifade etme kapasitesi arasında bugün tasvip edilemez bir kartezyen eşleşme söz konusudur.

Kapitalizmin dünya ekonomisinin şimdiye kadarki gelişmesinin tek kaynağı eşitsizliği teşvik ve bizzat yönetmesidir ki buna tavır alması gereken insan merkezli edebiyatın bu duruma en ufak bir değer teorisi (insanın geçimini sağlayabileceği ve neslini sürdürebileceği ücret düzeyi) hatırlatmasına gitmemesi önemli bir sorundur. İnsanın trajedisine veya dramlarına kapak konusu hazırlayan edebiyat kapitalistleştirilmiş bir kartel (private cartels; public cartels) olarak semirdikçe semiriyor.

İnsanın iyi ve kötü arasındaki mücadelesinde edebiyatın yönetmesi gereken merkezi değer (Divine command theory-Mukaddes emir nazariyesi) bütünüyle insani trajedi ve onun dramını üreten ana merkez olmalıdır. Esefle söyleyelim ki intihar, tecavüz, uyuşturucu, baba katili, kalleş savaşı, akraba cinselliği gibi erotik edebiyatın *Soppho* ve *Catullus* metinlerini

aratır mahiyette cesetle cinsel ilişki, condom kullanımı gibi konuları şeytan ve tanrı arasındaki insanlığın temel ontolojik tercihlerini zorlayan kötülüğü reklam ve propaganda eden yapısı günümüzde patlama noktasındadır. Edebiyat hayatın aynasıdır; bu saydıklarımızı edebiyatçı işlememeli, konu etmemeli midir? "Hatta kapitalizmin öncesinde bu tarz konular yazarların ilgi alanında değil miydi?" sorusunu soracaklara Theodor Adorno'nun ünlü sözünü hatırlatmak isteriz: "Bugünkü sanatın tek amacı düzenin içine kaosu davet etmektir".

-*Bad sex awards*-En Kötü Seks Ödülü- yarışmaları ve edebiyatın buradaki varlığını kapitalizm adına değerlendiren ve alkışlayanların 'acaba iyi satmayacak mı?' korkuları yanlış yolda olduklarının ispatıdır. Octavio Paz'ın, "*Çok satanlar, edebî eserler değil, ticarî eşyalardır*"* açıklamasını kapitalizmi edebiyatla köpürtmeye çalışanlara hatırlatmak gerekiyor.

İçerden itiraz: Avrupa ırklarının kapitalizme uygun özellikler taşıyan burjuvaziyi oluştururken hiç de zorlanmadığı kabul gören bir görüştür. İrlanda meselesi, Kızılderililerin yok edilmesi, kölelik gibi tek bir çatı altında toplanamayacak meselelerinin sahibi ABD'nin 'ırkların mozaigi' toplumunun şairi olarak ortaya çıkan Allen Ginsberg'in aslında ırkların tüccar özelliklerini öyküleyen genel tanımlamalarını, aykırı duruşu özetleyen şiir dünyasını, 'kapitalizmin insan unsurunu kabul edişindeki sorunu' habire gözümüzün içine sokmasını hemen fark ediyorsunuz. Ruh doktoru ihtiyacı, atom bombası, meteliksiz insanların ziyaret ettiği devasa marketler, sömürülen her türden işçi gibi başlıklandıracağımız konularda Ginsberg, Amerikan çağına yani kapitalizmin yeni liederine şair reddiyeleri söyler.

* Hilmi Yavuz

Sonuç: Kapitalist sistemin doğurduğu burjuvazi ve girişimci tipinin İslam'ın izin verdiği insan tipleriyle çatışmasıdır temeldeki sorun. Bunu burada ifade etmeden yaşadığımız sürecin edebiyattaki sorunları veya edebiyat merkezli problemlerin ayırımını-başlangıcını tespit etmede güçlük çekeriz.

Dünyayı iyi tanıma, hataları, zaafıları, eksikleri açıklama ve tespit etmede kapitalizmin insan unsuruna kattığı kaotik yapı bir Müslüman'da olmaması gereken yapıdır. Yahudi ve Roma kökenli Yunan destekli "grubu egemen ve mutlu kılma" amaçlı kapitalist dürtü insanlığın topyekûn mutluluğuna hiçbir şey vaat etmemektedir. Bütün zenginlik kaynaklarını kendi nezdinde toplayan ve bunun için siyasetle birlikte edebiyatı da kullanan kapitalist zekanın insanlık adına üreteceği İsa'nın söz konusu merhameti değil satış merkezli anamal (mitolojik hayal, erotik gerçeklik, seksi eşya)'dır

B Ö L Ü M 2

“COUP” RİSALESİ

Coup d'oeil:

Bir bakışta aşk, ebedi sürecekle ıstırap. Zaferin ağını örecekle feraset.

Bir darbe vurdu bakışlara, ayıltana aşk olsun.

Gözlerin demiyorum anlıyorsun değil mi? Gözün diyor. Nazarını dev gölgelerle çoğaltıp da üzerime yürüyüşünü andıkça, gözlerin geliyor aklıma ve ardından oradan kaçmak istiyorum.

Bir bakışta olayları kavrama yeteneği, müzakerelerde kullanılması gereken o müthiş özellik; devletleri bitiren, orduları yok eden, kıtaları sömüren o müthiş özellik...

Hâlbuki ilm-i siyaset bu, arkasına düşölmez; böyle söyler öylece geçeriz. Bir göz darbesiyle elindeki dosyaları bitirmek. Politikacı, işini bu darbeye halleder, çözer; sadece bir göz darbesiyle olur karanlıklar aydınlık. İktidar olmak, muktedir kalmak.

Önsezi, ötesini kestirme, bir adım ilerinin hesabını çıkarma; darbelerin, vuruşun ne kastettiğini, neyi hedeflediğini bilmekle olur. Diplomasi dersi almış mıdır sevgili? Zaman ve

mekânı göz ardı etmeden süratli ve akılcı kararlar vermek, o kararlar can yakıcı olsa da. O kararlar bencilliğin ruhuyla hareket etse de.

Devletimizin diplomasi tarihini, defterinin en başına kaydeden parmakların, sevgili olmaya neden bu kadar itiraz ettiğini yine o meşum gözünün sana (haince) hedeflenen darbelerinden anlarsın. Hainden sevgili olur mu? O bir sevgili midir? Yoksa senin zaafına oynayan biri mi? Dahası bir rakip mi, dost veya yaren mi? Sevgili vardır sevgilim dersin, senindir, Sevgili vardır; gözlerini senden uzak tutmak için çabalar. O sevgili midir? Bizim sevgilimiz ise ikisine de benzemez: yüreklendiricidir; meydan okumayı, dağların, taşların, denizlerin, çiçeklerin dilini öğretir sana.

En doğru kararı vermek için karşı tarafın en isabetli zayıf noktasını kollamak, pusuya yatmak, bir göz darbesiyle ortalığın hafif karanlık ortamında etrafı sahne sahne kolaçan etmekle ulaşılan akıl ve mantık; bu sevgiyle dolaşık telaşı, bu ihanetle kavgalı aşkı izah eder. Zafer böylesi bir noktadan çıkar. Taktik. Strateji bilgisidir söz konusu olan. Politika, en doğru noktada en isabetli kararın rakibin eksiklerinin olduğu noktaların espionajı üzerinden verileceğini söylemez mi? Sevgilinin zaafalarını bulmak kalpsizliktir, (böyle mi düşünüyorsun) değil midir peki? Onu göz hapsine almak! Bunu kalp istiyorsa, başarı ona kavuşmak ise yine başarı ülkenin kaynakların en mükemmel şekilde yönetmek için lahzaların üzerinde sabahlara kadar ne yapmalı bilgisini pişirmekse evet işte onun için dosyalardaki bilgiler sevgilinin arkasında gecenin en derin gölgesine ayak sürümekle aynıdır. Sevgilinin fethedilecek kaleleri oldukça bizde derin dehlizlere salacağımız gözler mücadeleye devam edecektir.

Fransevi deyimine anlam bulma işimiz sevgiliye göz darbeleriyle yaklaşmak kadar yüreğimizin oyun bahçesine çeker bizi; siyaseti, o ağır bilgileri kalın yüzleri politik pusuları atlamak kadar milletimiz adına milli kimliğimize türbedar yapar.

Anlaşma imzalayan, protokol sırasında bekleyen, uçağın kanatlarıyla çıktığı yeryüzü seyrini ülkesinin kanatlarına takarak uçurmaya çalışan lacivert ceketlerin yaşayamadığı ama yüzüne her sevgiliyi görüşünde düşen sabah çiyleri gözlerini uyandıran kalbi ölümsüzlüğe ikna eden (işte o) darbedir. Bu darbe bir göz atışla başlar.

Prusyalı general ve savaş taktiği uzmanı Carl von Clausewitz savaşın kritiğini yaparken bir kumandanda bulunması gereken yegâne özellik olarak onu gösterir. Bir anda bakma ve yalın bir şekilde olacağı görme: kartal gibi görme ve üzerine çullanma: *coup d'oeil*. Büyük bir generalin doğuştan kazandığı bir yetenek olarak gösterir Napolyon ise onu, hatıralarında...

1728 yılında ziyaret ettiği Venedik'i anlatan Montesquieu bir bakışta vurulmaya "*Le premier coup d'oeil de Venise est charmant*" cümlesiyle kapı aralar. Gözlerim gözlerine değer değmezdir bunu anlamı.

Rousseau ünlü İtiraf'ında *d'un coup d'œil un homme embrasse la moitié de son horizon* /bir insanın etrafı süzüşü onun ufkunun yarısını kapsar. Etrafa bakmak; ufku kucaklamak ve zaferi ilan etmenin en temel şartıdır. Boş da bakarsın mağlup iken de bakarsın, anlamsız da bakarsın ama; o zaman *coup d'œil*'le bakmazsın... Belki o zaman *Les yeux* sadece görevini yapar.

Beden ve onun bitmez ihtiyaçları.. Bizi saldırganlık ortamı...

Sevgili eğer bizimleyse –ki bunu anlamak yine coup d’œil’le mümkündür- biz savaşların darbelerini diplomasinin hilesini *coup d’œil*’le altederiz. O bizden uzakta ise bütün bunlar bizimle olsun neye yarar ?. Bize bir zaferin ateşini göndermeyecekse mükafatımızı parmaklarında kayan bir alevi bakışla üzerimize koymayacaksa, donatmayacaksa vücudumuzu bir ürperiş bize ne bütün bunlardan...

Şair Les Murray aynalardan medet umar, şiire bir çağrı gönderir, onun mısralarında bir imdat bakışı yine coup d’œil’le başlar. *C’est le même miroir: mobiles, jetant/ un coup d’œil, nous l’appelons poésie*

Sıra belki ötedeki (ama kesinlikle en baştaki) ve bütün bu sözlerin tek müsebbine gelmiştir. Tanrı bizi metrolarda yalnız bırakırken, aç insanları çoğaltırken, kendini hep gizlerken, hiç ama hiç şu gözümüze gözükmeyen, bizi önünde yalvarmaya çağırmazken ümitlerimiz tam tükenmiş acaba biz niye buradayız sorusu zaferler yaşamış nice siyaset teorisini sistemleştirmiş kafamızda uçuşurken sevgiliyi bulmak için habire şairlerin peşine düşen ayaklar dermansızlıktan oracıkta yığılmışken *un coup d’œil du côté du Coran/ Hidayete çağırının* kıyısına ulaşma vakti gelmiştir.

Bunları insana yapan ebedi gözeten ve esirgeyen olamaz; öyleyse biz imanımızı Tanrılardan alıp, *Âlemi külli şey’e* verdik. Savaşın galibi, siyasetin aleni söylemi içinde bir göz darbesiyle gerçekleştirdik bunları.

Çünkü Allah kötülüğü emretmez- *ne command point la turpitude/Araf-28*

Sevgili ise her zaman gözümüzün en mahrem ucundadır.

COUP D'ECLAT

İlksöz: Can tatlıdır. Kim bu âlemde canından vazgeçmeyi göze alır?. Yiğitlik candan vazgeçmek değildir; cesaret ölüme koşma kesinlikle değildir. Kahramanlık ruhu, milletlerin var olma gayesine hizmet eder ve her kültür için bu kutsaldır.

(Kahramanlar tanrının oyun bahçesinde büyür. Ve oynayacakları tanrıları vardır onların)

*-Tanrılar onlarla oynar.** Yarı tanrı Achille, Enée

Cizvit uzmanı Philippe Sellier'e göre kahramanlar asosyaldır aynı zamanda.

Öyleyse ruhun cesaretidir, zihnin ürettiğidir kahramanlık *coup d'éclat* nezdinde, ama bu sonradan öğrenilmez yaratılıştaki var olan şeydir. Batının kollarına dört koldan yürüyen bir milletin batının kollarından 18.yüzyıldan sonra ölüme terk edilışin başlamasıyla içine girdiği *defacto*'yu özetleyen geçmiş şimdilerde Türk'ün ruh köküne o denli mütenasip bir diriliş temsil eder ki *coup d'éclat* bile bundan habersizdir. Yüzyılları alan müzakerelerin ardından kalktığımız masalar bizi yürekli bir son oturuşa hazırladı. Galibiyetlerimiz bir an geldi ki kayboldu, mağlup olduğumuzu düşündüğümüz âdete yok oluşumuza attırılan imzalardan sonra da varlığımız *coup d'éclat*'ı yüklenmiş kutlu yürüyüşümüzden bir yankı olarak bize geri döndü. Bu ruh içindeki muzaffer bir milli beklenti uzun süredir gündemimizi oluşturmaktadır.

* *Illiade-L'heroisme analytique*

Gündemi hatırlatma: 1967 sınırlarına İsrail'in çekilmesi gerektiğini açıklayan Başkan Obama'nın tarihi ve hakkaniyeti yüreklendiren *coup d'eclat* çıkışının nasıl bir siyasi tehdit ile ikinci başkanlık dönemine kadar sürecek bir yıkıma dönüştüğünü bütün dünya izledi: Öyleyse *coup d'eclat*'ı anlatırken anlık hak teslimiyetleri ile birlikte sürekli bir oluştan, sürekli bir ısrardan bahsetmemiz de gerekiyor. Obama'nın ikinci başkanlık seçimi için daha itiyatlı davranarak 1967 Arap-İsrail savaşı sırasında işgal edilmiş topraklardan Tel Aviv yönetiminin ayrılması gerektiğini lobi-sermaye-kamuoyu gücünü elinde bulunduranlara karşı şimdi yeniden söylemesi gerçek bir *coup d'eclat*'ın başlangıcı olabileceğini söylememiz içimizdeki beklentiyi karşılar.

Cesaretin özel tarihi: 11 Kasım 1943'te Lyon'da le Nouveliste gazetesinin önündeki -kiosque'de- Fransız direnişçilerinin Nazi işgaline karşı yaptıkları eylem ne derece *coup d'eclat* ise 29 Ekim'in Türk'ün hafızasındaki 1923 yılını temsil eden yeni devlet, yeni cumhuriyet fikri o derece bir *coup d'eclat* idi. Fransız direnişçiler (*Nous allons frapper un grand coup*) büyük darbeyi vurmaya geliyoruz diye haykırırken Türk milleti yeni bir devlete sahibi olma bilincinin yürekli bir temsilcisi haline geldi.

Jean-Paul Sartre Mayıs 1955 yılında *Temps Modernes*'te "L'Algérie n'est pas la France" Cezayir Fransa değil derken anti kolonyalist tavrını ülkesine karşı haykırıyor ve Fransız aydınlarını tarih önünde *coup d'eclat*'lık bir harekete çağırıyordu. Aynı milletin unsurlarının biri kendi milleti için *coup d'eclat*'a kalkışırken diğeri bir başka ulus için aynı değeri paylaşan bir süreci başlatıyordu. Sömürülen sömüren pozisyonuna geçtiğinde, *coup d'eclat* mazlumun elindeki bayraktı.

Uluslararası anlaşmalara imza atmak, paktlara girmek siyasi cesaret ister. Türkiye'nin 1963 Ankara Anlaşması akabinde yaşanan süreçte aynı hedefin bir sonraki ayağıdır. Yani daha büyük, daha güçlü, başarılı bir Türkiye için Avrupa Birliği fikri güçlü müzakereci bir kimliğin öne çıkartılmasını gerektirir.

Müzakerecede zekâ cesareti olması mutlak bir özelliktir. Türkiye AB müzakerelerinde Anadolu kıtasının başarı açlığını tatmin edecek müzakereciler, şüphelerin, tereddütlerin adamı değil dersine çok iyi çalışmış gözü pek insanlar olmalıdır. Vasat bir zekâ bahsedilen kararlılığı sağlamaz. Aldığımız sonuçtur ki müzakereleri yapan grubun zekâ cesaretini değerlendirme fırsatı verir.

Mantık ve dikkat saldırısı: Türkiye neden diğer ülkeler gibi sadece bir aday değildir. -hâlbuki Avrupalılar hiçbir önyargı olmaksızın Türkiye'nin diğer üyeler gibi adaylardan biri olduğu iddiasını yineler dururlar- Avrupa Birliği'nin Birinci Dünya Savaşı'nda darmadağın olan İkinci Dünya Şavaşı'nda biz kendimizi yok ediyoruz galiba anlayışına kapı açılması Brüksel'in kendi geleceği açısından bir *coup d'eclat*'tır. Bu yüzden bugün yıkılan politik sağduyusunun ürünü AB kendini savunma ve koruma aracı olarak gördüğü birliğini farkındalık unsuru barındıran Türkiye'yi kendi üzerinde bir *coup d'eclat* denemeye yeltenmekle itham etmektedir. (Bu itham resmi bir kelamı içermese de savaşlar ve yok olan kapitalizm araçlarını yeniden tesis için omurgaya oturtulan AB'nin Türkiye üzerindeki kendi *coup d'eclat*'ına karşı bir *coup d'eclat* barındırdığı inancı yıllar içinde pekişerek günümüze kadar geldi.

Bu nedenle Türkiye Avrupa ilişkilerine *coup d'eclat* penceresinden bakıp bu durumu kim ilk önce büyük patlamayı yapacak yarış olarak değerlendirebiliriz. Türkiye'nin barındırdığı alternatif *coup d'eclat* olma pozisyonu durumunu

gün geçtikçe güçlendirirken Avrupa'nın daha çok sermaye ve üçüncü kol faaliyetleri ile kendi *coup d'éclat*'ını korumaya çalıştığını belirtmek Türkiye-AB ilişkilerini gözlemenin en dramatik yanı olsa gerek.

Oyalamanın öldürme mekanizması: Bütün ülkelerde terör yasaktır ve kınanır, lanetlenir. Terörü lanetleyenler, terörü destekleyen devletler terörist örgütler listesi yayınlar her yıl. Kendilerinin bu listeyi hazırlarken, terörle bağlantıları psikolojik olarak sorgulanır mı? Evrensel değerlerin entelektüel sorgunun bu listenin sahiplerini sorgulamasının önüne geçilmesi aynı zamanda bir suçluluk psikolojisidir. Zanlıyı başka yerde ara bakışı kendini koruma ve kendi üzerinden bakışları uzaklaştırma çabasıdır bu.

Bütün teröristlerin elinde terörü kınayan devletlerin ürettikleri silahlar vardır. *Coup d'éclat*'ına dokundurmama çalışması olarak bu satışları ve düşman gördüğü yapıları organik bağ kurmadan yok etme stratejisi izlemeyi başarı gören Avrupa'nın AB gibi uluslararası *discourse* sahibi organizasyonlarında dahi durum değişmemektedir. Terörle, Türkiye kontrol edilebilir ve dahi savunma hattında tutulabilir. AB'ye her an müdahale edebilir sansı veren Türklerin her konudaki zafiyeti tedavi olmamalıdır. Türkiye "Avrupa erki" vasıtasıyla sanık sandalyesinde tutulabilir.

Edebiyatın içinde zekâ ve ruhun yürüyüşü: *Flâneur* unvanlı *Baudelaire*'nin bağımsız ruhu ile *Le Dandysme* arasındaki ince çizgiyi şahıslar üzerinden değil de kelimelerle ifade edersek kahramanlık girer araya. -ortak kavramları paylaşırsalar da kendi aralarında, asosyallik gibi.- *Zekâ yalnızdır, ruh sükûtu özler.* Edebiyatçının çığır acısı olma hedefi bütün bu süreçlerden geçer. Asosyal bir zekâ cümleleriyle konuşan bir dildir, yani yazarın, şairin, entelektüelin dilidir o. Zekâ ve tutku

bileşimi cümleleri Hegel *Raison dans la histoire*'da bir bütün olarak destekler. Ve *tutku ahlakî bir zaafı barındırmaz* der.

İslâm düşmanlığını fanatik Hıristiyanlığını oryantalizmin temel bakışı haline getirmiş olanların önemli isimlerinden Chateaubriand 1792-1800 yılları arasında bahsettiğimiz fırsatı buldu, kendini tutku ve zekâyla tamamladı. Ve Atala'ya hazırlık yaptı o kitabı yazdıktan sonra 1802'de *Génie du Christianisme*'nin başarısı peşi sıra geldi. Birinin müthiş başarısı ardından diğerini yazma amacı gerçekleşti. Chateaubriand *coup d'eclat* için nasıl bir örnektir sorusu elbette evrensel değerlerin taşıyıcısı bir tanımlama ile karşılanamaz. Onun amacı fanatizm adına *coup declat*'ı kullanmaktan ibaretti. Ama aynı fanatik başkaldırının bugünkü mensupları Chateaubriand'ı *coup d'eclat*'ın parçası saymaya devam ederler.

Başarıya hedeflenip yüreklendirici bir vuruş yapanların edebiyatta, siyasette, sosyal hayattaki örnekleri bize şunu gösterir ki *coup declat*'ın inkılâpçı bir yanı vardır. Haksızlığa, zulme, atalet ve sömürüye karşı bir duruştur *coup d'eclat*'ın önümüze gelmesiyle zihnimizde çağrıştırdığı. -Chateaubriand bu noktada kaybeder zaten-

İnsan bedeninin hassasiyetleri, zora karşı talepsizliği barındırdığı, taşıdığı canın onun her şeyi olmasıyla açıklanabilir. Tanrıların acı hissetmezliği ile kahramanların ölümsüzlüğü arasında kendine nefeslenecek bir yer arayan insanlık edebi, siyasi, sosyal bir sınav içindedir. İnsan tanrı değildir, yarı tanrılar destanlarda yaşar. Bu iki ayrımı pekiştirdikten sonra üzerimize alacağımız kahramanlık ruhunu bütün alanlarda *coup d'eclat*'la taşıyabilme yükümlülüğümüz değerini artırarak devam etmektedir.

Coup d'Etat

Devlet neden bu kadar sevimsizleşti, kuran bizdik onu? Devlet emniyet ve adalet demekti. Kanun olsun ve canımız kaslarına yüklediği vahşeti üzerimize indirenlerden emin olsun diye bunu yaptık. Nişangâhımızda ve onu gözleyen gözlerimizde bir art niyet yoktu. Ta ki devletimizle darbenin sinsi gözleri ortak bir kalıpta birleşti, özgürlüğümüz elimizden alındı, *Coup'un* ne yaptığını anladık *Etat'ya*.

Ölümleri, katliamları durdurmanın yolu olarak herkesin elinin içinde bulunduğu bir yapıya devlet dediğimizde adaletin en pamuk şekliyle bize görünmesini bekledik. Adına devlet dedik bu mekanizmanın, adil olmasını alınının en görülebilen yerine yazdık.

Devlet bizim devletimiz, sizin devletiniz, onun devleti, bizlerin devleti...

Öyle bir kurmaca iyilikle rahatladık ki...

Yer altı şehirleri kurmaktan, dağ başlarında yaşamaktan, ırmakların koyu gölgelerine yaslanmaktan bıkan insanoğlu bütün mızrakları, kılıçları topladı ve artık *devletim mızrak, kanunum kılıç olsun* dedi. Rahatladık. Oh çektik geniş ovalara serile serile kentler kurduk. Gökyüzünü yeniden tanıdık, damlarda uyur olduk yıldızları sayarken...

Ama sonra *Coup* yapacağını yaptı; o yeni bir hain kavram icat etmeden önce içimiz rahattı. *Coup* kötülüğe, şeytana olan derin bağlılığını ilk anlamıyla önceliğine aldı, biz de ise başarıya derin bir sızlanışla sırtını vermektir adı, ama o yine gitti

karşı tarafa; verdiği sözleri unuttu. *Coup d'Etat*'yı iktidar olmanın, muktedir kalmanın içinden çekti çıkardı. Ölümü, mahalle kavgasının, klan mücadelesinin içinden en modern si-lahlarla yeniden doğurdu.

Kadınlar bizim verimli tarlalarımız dedi meçhul ozan. Kıs-kanmaya kışkırtma kattığımızda iki biberin en na hoş tatta birleşmesi gibi tenimizi ırgalayan o meşum yük (*coup-sinsi* vuruş) genzimize yerleştğinde veya nefret terk edilmiş ku-yulardan yeniden namertçe çekilmeye başlandığında sevdalı vuruş olarak gelinliklerle süslediğimiz kalbimizin en mah-rem noktaları parçalandı; aklın çevresini dolanıp yolu uzat-madan bizzat içine dalarak sevgiliyi koklamak isteyen (*coup* ise) o kutlu hareket bizi rıza-yı bâri'ye yükselttiğinde anla-dık onun kaderi bizimle idi, bizimki de onunla.

Fransızca ne denli kanlı bir savaş verse de İngilizceyle onun için, kendi tarih örgüsünün (Fransız İhtilali) ürettikleri karşısında Londra lengüistiğinin sesinin çıkmamasını bir şe-kilde temin etti. Ortak ata Latinus baba, *colpus*, *colaphus* dese de ben de buradayım diyen Yunanca sayfa sayfa gerekçesini sunup *kólaphos* diye öne atılsa da Paris, *coup d'Etat*'yı kendi malı haline getirdiğini modern terminolojiyi ve Fransız aka-demisini de peşine takarak herkese kabul ettirdi. *Coup d'Etat* için buna değer miydi? 1350 yılından başlayarak İngiliz me-tinlerinde görülen *coup*'un 1640 yılında *bu sözcüğe* uyanan Fransa'ya elinin bu kadar boş durmasının altında çok fazla sebep aramamak gerek. Erken serpilen vücut hatlarıyla ken-dini Fransız mahallesine açan *Coup*'un İngilizler adına üzgün olduğunu da zannetmiyoruz. *Etat*, *state*'le hiçbir etimolojik an-laşmaya girmeden köken birliğini bile inkâr noktasına gelip aradaki ipi öylesine ihtiraslı çekti ki dil tarihçilerinin elinde

Etat ve *state* Latince'den müteşekkildir tanımı yalın bir bilgi olarak kaldı. Yahudilerin *Christian* dünyanın en ince noktalarını bilme üstünlüklerinin önemli isimlerinden olan Hannah Arendt'in ifadesiyle Latince, *status rei publicae*'ın üzerine abanarak *coup d'Etat*'yı doğurdu.

Aslında Bastille baskını ve ardından Kral 16.Lui'nin giyotinde kanını akıtan irade "Grand master" *Jacques de Molay*'ın 1314'te ateş ateş yakılışını unutmadan ve modern çağa taşın yüzünü bize aleni hatırlatarak *üstat intikamın şimdi alındı* diye inlediğinde icra edilen o şey *coup d'Etat*'nın Fransızcayla Avrupa'ya ilan edilmesi idi. Bunu yapan Bavreya'nın insan kanını kendi damarlarından ibaret gören insan olmayı kendi sulbünden inmekle eşdeğer bilen korkunç mantığı idi. *Coup d'Etat* intikam adına öldürmek için; *coup d'Etat* iktidar adına bütün kıtaları yönetmek için tarih sahnesine çıktı.

Maurice Joly, Montesquieu ile Machiavelli'yi çarpıştırdığı ünlü *Dialogue aux enfers* eserinde Montesquieu'ye onlarca soru sordurur Machiavelli karşısında; meseleye giriş sorusu şudur: *It's the day after your coup d'Etat. What are you going to do now?* Darbeyi yaptıktan sonraki gün ne yapacaksın? Bütün darbecilerin bu noktadaki kafası aynıdır, Machiavelli'ninki de, *Society is threatened; it is in a state of legitimate self defens*. Toplum tehdit edildiğinde meşru devlet! kendini (savunur.) Ve ardından gelen savunma yine tanıdık. *The army, that great judge of the States*/devletlerin büyük adalet dağıtıcısı Ordu devreye girer.

Bu hep böyle olmuştur. Tarihte de böyleydi şimdi de.1878'de sıcak 14 Temmuz günü Paris'te Voltaire Apartmanı'nda ölü bulunmadan önce Maurice Joly kendi eserinde böyle konuşuyor

tarihi iki şahsiyeti Kanunların Ruhu ve Prens kitaplarındaki görüşlerini temel alarak.

Coup d'Etat insanlığın sonsuza kadar mahkûmiyeti ve “seçilmiş karanlıkların” biteviye sürecek yeryüzü krallıkları için tescillendi, lügatlere girdi, kışlaları selamladı, silahları ve bombaları icat etti, can taşıma liyakati üzerine kurulu kutsal metinler canilerin elinde devlet haline büründü.

Coup d'Etat bir icattır, (mekanik buhar kazanlı bir icat değil ama rönesansı hazırlayan kumanda masasının en temel icadıdır. Modern anlamda uygulama sahası olarak Bastille’i kullanmıştır.) Roma’da işlem görmüştür. Yunan’da *Timarchus MÖ 163-160* iktidarı çalarken onu kullan(mış)dı ama onun *moyen age* ve yeniçağda ünlü siyasi laboratuvarlardan geçirenler başkalarıydı -ki fonksiyonu günümüzde borsa rakamlarıyla ölçülür-. Borsa savaşa ve cepheye lüzum görmeden savaşanların insanlığı donsuz ve gömleksiz bırakma adına çok kazanma tutkusunu fişekleyip yeryüzünü nüfusunu yönetmeyi sistemleştirme arenası olarak işlevini 19.yüzyılda *coup d'Etat*la doruğa taşıdı. Kâh askeri müdahale ve ihtilal olarak aniden geldi, kâh ordunun silahlı isyanı, halk kurtuluş savaşı olarak devlet sistemini oluşturan yöneticilerin üzerine çullandı.

Hani biz devleti kurarken, devlet fikrini sistemleştirirken, devlete inanıp yeraltı şehirlerden çıkarken, dağ başlarında yaşamaya son verirken ortak bir adaleti (Divine command theory) istemiştik ya o adalet talebine haklı bir gerekçe bulma adına *coup d'Etat*’yı öne sürenler kendileri aç değilken açları bahane ettiler, kendileri semire semire yaşarken ölenleri dile getirdiler, özgürlük isterken insanlığı prangaladılar.

Coup;

X'i yapmak yanlışdır,

X'i yapmak tanrı buyruklarına aykırıdır diyen teorileri, Kant'ın kutsal metinleriyle uyumlu *etic'*ini, bir gecede (politik mühendislikle) her ülkenin sınırlarını bir mezarlık haline getirmekten çekinmedi.

Coup d'Etat bir araçtır. Evet insanlığı yeryüzü krallığı kurallarıyla yönetmek isteyen, anayasalarını bilmediğimiz, kutsal kanunlarını dışa vurmayan, kendi evrenlerinde başkentlerinin neresi olduğunu tahmin edemediğimiz, gizlilikleriyle soğuk havalarda ayak izlerini takip ettiklerimizdir onlar. İnsan türünün ötesinde-gerisinde farklı canlılar tarafından icat edilmiş ve kıtalara salınmış *comprodor* ücretlilerle varlığını sürdüren *coup d'Etat*'ın mucitleri bugün de yeryüzünün bütün başkentlerinde koşma ve yürüme halindedir; yaşıyor en yakınımızda; özgürlük adına kavramlar ve kanunlar adına ortaya çıkarken bizi tarihin önünde gayrimeşru göreceği nedenlerle yok etme işleminden geçir(ecek)en bu vahşi erk yaşıyor. -Elbette bu bir ilkel erktir.- (Bu erk,) *İktidar, kuvvet, meşruiyet yetkisini* kullanırken hiçbir zaman ilkelik özelliğinden ödün vermedi.

Din adamı olarak, banker olarak, asker olarak general olarak, modanın en güzel takım elbiselerini giymiş olarak, hatta yanında gözünüzü alamadığınız sarışınları barındırırken sizin elinizi sıkın bir yakınlıkta *coup d'Etat* içimizdedir.

Milletin yönetimine el koyma mesleğini lugatlerinde gerine gerine kullanan Fransızlara neseb-i muğlak bu kavramı iade etmek yeterli olacak mı? Dünya savaşlarında yok edilen

İsa'nın çocukları aç bırakılıp seyrine bakılan Muhammed (sv) ümmeti bu kavramın hesabını sormalıdır.

Kavramın İngiliz mi Fransız mı olduğu kavgasını sanki bir haltmış gibi yaptıranların kukla oynatıcı meşhur ve maharetli parmaklarını anlamak için *Latinus* veya *Graeciae* babalarını çağırımları yeterlidir. Çünkü köken bilgisi fuhşi birliktelikle rin nedenini Fransızlar ve İngilizlere sarıh olarak anlatabilir.

Coup d'Etat'yı tarih sahnesinden silecek olan Etat'nın *etic'e* teslim olmasıyla doğacak bir *coup*'tur.

B Ö L Ü M 3

SHAKESPEARE'NİN KIBRIS DAVASI OTHELLO'NUN POLİTİK MİRASI

Tarih içinde milletimizin saf tuttuğu savaşlarda bizde oradayızdır. Yüzlerce yıl öncesinde yaşanmış bir zaferin sevinçinde veya bir mağlubiyetinin üzüntüsünde kendimizi bulduğumuzda sosyolojik ve psikolojik bir tamamlanma için de duygularımızı şaha kaldırmamız aleniyete dökülmüş bir mensubiyet duruşudur aslında. Müsterek tarih, milli hedef bizi o an orada milletimizle sarmaş dolaş hale getirir. Mensubu olduğumuz milletin adının geçtiği edebi metinler bizi dikkate çağırır; taraf olduğumuz savaşlarda bize kahırla bakan yazarlar öfkemizi kabartır.

İşte tam da bu noktada William Shakespeare'in trajedi türünde yazdığı Othello'daki ayrıntılar Türklüğün yorumlanma biçimini ele verdiği için önemlidir. Düşmanca bir bakış açısı, ötekinin yok edilmesi hedefi vardır bu metinde. Metnin yazarının Shakespeare olması ise olayı daha dikkat çekici hale getirmektedir. Batı edebiyatının barış ve hümanizm adına hareket ettiğini düşünen, özellikle 18. yüzyıl sonrasını Aydınlanma kavramı çevresinde anlayamaya meyilli Türkiyeli aydın okuyuşu; milletimizin taraf olduğu Kıbrıs'la ilgili edebi bir metni değerlendirirken yazarı eleştirmemize yıllarca mani olmuştur.

Europeanism-Avrupacılık hem siyasetin hem de edebiyatın bir sorunudur bugün. Temelleri Roma merkezli bir yeniden dirilmeyi amaçlayan görüş bütün gücünü bizlere karşı kullanmaktan tarihte de çekinmedi şimdi de çekinmiyor. Köroğlu'nun yiğitlik içeren mısralarını bir çırpıda mahkûm edenler ve dahası savaş severliğinden dolayı onu "hergele" ilan eden Türk edebiyatının üstadları* savaştıkları Türkleri denizin dibine gönderen Shakespeare'e "höyt bre" dememiştir. İşte bu nokta bir milletin kendini duyması ve bilmesi noktasıdır.

Shakespeare'in 1604 yılında yazdığı *Othello*'da İngiltere'nin daha sonraki yıllarda gerçekleştireceği Güneş Batmayan İmparatorluğu'nun -siyasi- tohumları vardır ve bunlar Avrupalılık adına edebiyat sahasına girer. İtalyan dramatist Giraldi Cinthio'nun 1565'de yayımlanan *Hecatommithi* eserinden ilham alınan** veya onun adaptasyonu olduğu ileri sürülen *Othello* içine "Türk olarak" girdiğinizde rahatsız olursunuz. Çünkü sen düşman bir ülkenin kahredilmesi gereken bir üyesisindir o metni okurken.

Diğer nokta ise günümüz Türkiyesinde ki bazı tartışmalara cevap olacak niteliktedir. Osmanlının Türk olmadığı veya Türklüğü temsil etme amacının olmadığı gibi tarih ilminin aynı topraklarda medeniyet ve kültür devamlılığı olarak açıkladığı içeriği inkâr eden Türkiyeli yazar ve gazetecilere çarpıcı bir ders verir Shakspeare; ve Kıbrıs'taki Osmanlı donanması ve askerlerini Türkler olarak vasıflandırır. Yani "Osmanlı eşittir Türk" netliğinde cümle kurar. Ama Shakspeare'in adının kendisinden yüzyıllar sonra böyle bir tartışmaya katılması onun tartışılmaz metin ustalığı üzerine kalem oynatan zevatın nedense gözünden kaçır.

* Attila İlhan..

** Mina Urgan, Shakespeare ve Hamlet, Altın Kitaplar Yayınevi, İstanbul 1984

Vatansever bir Türk açısından ise bu metnin değeri batılı bir istilacının bakışı ile kaleme alınmış olmasıdır. Dönemin Avrupa tarihi ile ilgili akademik araştırma yapanlar ise içten içe planlanan bir istila hedefini dile getirirler.

*...çağın o döneminde, Napoliler, Venedikliler, İspanyollar Bab-ı Ali hakkında düşman devletlerle temaslardan bilgi edinmişlerdir. Türklerle ilgili İspanyol arşivlerinde henüz incelenmemiş birçok el yazımı belge mevcuttur. "Türk Kroniği" veya "Türklerin Kroniği" başlıklı belgelerin birçoğunda, Osmanlılar hakkında bilgilere, Osmanlı tahtının kuruluşundan Kanuni'ye kadar olan dönemin ayrıntılı analizlerine ve büyük miktarda askeri plan ile karadan Yunan kara birlikleri ve Marmara denizinden donanma göndermek suretiyle İstanbul'un fethedileceğini ileri süren nutuklara rastlanmaktadır.**

Görüldüğü gibi o tarihte Osmanlıdan intikam almak üzerine Avrupa'nın çalışmaları vardır. Sadece İngiliz edebiyatı ürünlerinde değil siyasi hatırat-belgelerde de Avrupa ülkeleri bir hazırlık safhasındadır.

Othello'da Shakespeare DUKE'ü şöyle konuşturur:

Against the general enemy Ottoman:

Bütün Hristiyanların azılı düşmanı Osmanlı..

The General'in buradaki anlamı: against all christendom

*(Hristiyanlığın baş düşmanı Osmanlılara karşı Ö.N)***

Şuuraltını yöneten psikolojiden çıkmış cümlelerdir bunlar.

* Miguel de Bunes Ibarra, Centro de Estudios Historicos CSIC.

** Othello; Shakespeare, Battom Books 1988... Othello; Çeviren Özdemir Nutku, Remzi Kitabevi.15.Baskı. 2010

Osmanlılar ve Türkler ayrımını bugün Türkiye’de maksatlı-enternasyonal nedenle yapanlara karşı Shakespeare’nin metinleri Avrupa’ya savaş ilan ettirir Türk yurdu için.

Günümüzde “Osmanlı Türk müdür?” tartışması açanların niyetleri Türkiye Cumhuriyeti’nin Türk çizgisini ibra veya tasdik etmek değil, Osmanlı’nın tarihimizdeki bizi temsil etme değerini yok etmek üzerine kuruludur ve milli hafızaya yönelik bir saldırı barındırır.

1604 yılında yazılmış bir operada *A turkish fleet, and bearing up to Cyprus* cümlesi kullanılıyorsa yirmi birinci yüzyılda ulusal kimlik üzerinden Osmanlıyı vurmaya çalışanlara ciddi bir cevap vardır demektir aslında orada.

Osmanlılar Türk’tür; Türkler Osmanlıdır yargısına “Osmanlılar ne kadar Türk’tü veya Türk müydü? gibi müstehzi edalarda kalem oynatanların Türkiye Cumhuriyeti sürecine kendi açılarından farklı anlamlar yükledikleri malumdur. Cumhuriyeti, Malazgirt ruhuyla hesaplaşma olarak değerlendiren, kulluktan vatandaşlığa terfi etmekle meseleyi açıklayan, teokratik devlet düzeninden laik devlet sistemine geçiş olarak olayı anlatanlardan sadır olan yegâne şey “Anadolu’nun Türkler tarafından işgali cümlesidir” ve bu yadırgatıcı da değildir.

1071 tarihini yeni bir süreçte Türkmen Orta Asya’nın ayağa kalkması olarak düşünlerle 18. ve 19. yüzyıl Avrupa düşünce tarihi okumuş içimizdeki grupların hafıza bilgileri dünden çatışma halinde idi bugün de çatışma halindedir.

Türkler diyor sizin anlayacağınız Shakespeare Osmanlılara... Hem de Othello’daki kahramanı DUKE vasıtası ile bütün Hıristiyanların baş düşmanı olarak ilan ediyor. Kıbrıs elden gidiyor, gitti diyor. 1571’den (Kıbrıs’ın fethi) 1604’e otuz

üç sene sonra bunu söyleme veya söyletme ihtiyacı hissediyor Shakespeare..

Kıskançlık ve ırkçılık üzerine bir metin olduğu değerlendirilmesi yapılan Othello'nun tarihe bakışı ve tarihi olayları kullanışı ve kişileri değerlendirmesinde kendini ele veren şuuraltı gerekçesi elbette milli hafızamızı beslemesi gereken düşmanca veriler barındırıyor. Çünkü milli hafıza ve milli şuurumuz bizim millet olarak var olma azmimizi ifade eder.

Osmanlı gemileri (bizim elimizi vurmamıza bile gerek yok tanrı halleder bu işi, çünkü Tanrının düşmanıdır onlar) *fırtınada batar*. Edebi metinler tarihi metin değildir. Yazar onu anlatmak istediği konuya malzeme yapar. Tarihsel olayı baştan sona kadar anlatmak veya tarihi bir olayı ebedi metne dökmek edebiyatçının tercihidir. Ama Shakespeare burada sanatını konuşturarak İngilizlerin milli hafızasına bir şey bırakır: Kıbrıs ve onu fethetme niyetli düşman Türkler.

Dikkat.....! Mağripli zenci bir komutan Venedik şehir devleti emrinde ki Kıbrıs adasını Türklere karşı savunmak için adaya gönderilir. Bunda muvaffak olur mu olmaz mı bilinmez ama Türklerin gemileri fırtınada yok olur gider.

Esultate! L'örgoglio musulmano sepolto è in mar

"Sevinin! Müslüman'ın gurur kaynağı denize gömüldü."

İşte (bizdekilerin de, dışarıdakilerin de) şuuraltı kayıtları ve Othello'nun politik meselesi bu cümledir.

SHAKESPEARE'E RAĞMEN OTHELLO TERCÜMELERİ

Türkiye'de Batılaşma hamlesi batılı müttefik yazarlar bulmak zorundaydı. Bu gönüllü olmasa da egemen iradenin emriyle yapıldı. İyi ama Shakespeare gibi kimsenin gözünden saklayamayacağınız yazarların İslam düşmanlığını bizleri tasvir ederken kullandıkları "öteki" ifadesini nasıl gizleyecektik. Batılılaşma hamlesinin büyükleri buna çok net bir çözüm buldu. Metinlerin bizi ilgilendiren ırkçı-düşman ifadeleri üzerinde operasyon yaparak bunu gerçekleştirecektik. Bu gerçekleşti ve yıllardır böyle devam ediyor, artık o kadar kanıksandı ki "doğrusu bu tercüme" diyenler yadırganıyor.

Türk okuyucusunun Osmanlı düşmanı bu yazarlarla nasıl bir duygusal beraberlik kuracağı büyük sorundu. Soylu(!) yalanlar atılmalıydı ama nasıl. Tercümeler -bazen insiyaki bazen bilerek- metne bağlı kalarak tercüme edilmedi. Shakespeare, Voltaire, Hugo, Rousseau'yu Müslümanlar ve özelde Türklere karşı söylemlerinden temizleyip(!) Türk okuyucusuna sunmak bir uygarlaşma bir devrim hareketi idi. Batı'nın Osmanlı'ya karşı savaşlarından ürettiği beyin fırtınası hem kiliseyi sarsmış hem de kralı ama Batı siyasetinde reform ve rönesans hareketlerinin doğmasına neden olmuş bir millet, yirminci yüzyılda büyük bir milli mücadele verdikten sonra o nedeni oluşturan alana dâhil olmak için çalışacaktı.

Shakespeare okumadan batı nasıl sevilirdi.

Voltaire'i okumadan nasıl solcu olunurdu.

Hugo'yu okumadan 'aydın' almak mümkün mü idi?

Bu caba öyle düzeltilemez yanlışların üzerine kuruldu ki Türkiye'de İslamcılık, Türkçülük, Batıcılık akımlarının yazarları, üstatları ağız birliği etmiş gibi bu İslam düşmanı isimlere "benzer" noktalardan gıpta ile bakıyordu.

Bu yazarların İslam medeniyeti düşmanı olması İslam peygamberine hakaret etmesi (Voltaire) ilk önce yok öyle bir şey diyerek karşı konuldu daha sonra ilk önce onların sanatlarına odaklanmalıyız gibi profesyonelce(!) karşı koymalarla "sonraki mesele" olarak addedildi.

Türk tiyatro oyuncularının en fazla sahneledikleri oyunlar o yüzden Shakespeare oyunlarıdır. Antikite ve aydınlanma silsilesinin müdavimi sol görüşlü Türk okuyucusu o yüzden İngiliz edebiyatı ve Fransız edebiyatının 18. ve 19. yüzyıl yazarlarını sektirmez. O yüzden yıllardır Türkçe'nin "yaratma" fiili Türk solcusunun elinde "tanrıya rağmen veya tanrı gibi" yaratan tamlamasıyla materyalizm kavgası verme adına savunulur-kullanılır- bayraklaştırılır. Bu tarz politik kavgaları sol adına yapan saftirik solun nasıl bir uluslararası politikanın- *Bavarian* politikanın kuklası-paramiliter filozofların müridi olduklarını bizi okuyanlara anlatmaya devam edeceğiz. İnş...

İkinci mesele ise (daha vahim) bu temel üzerine oturtulan Türk okuyucusu kitlesinin yanlışlar adına kandırılmasıdır. Kim şimdi Shakespeare budur diyerek yüz binlerce nüshasını sattığın Shakespeare oyunlarından para kazanmaktan vazgeçecek söyler misiniz? Bütün yayınevleri harıl harıl yazarına telif ücreti ödemediği klasik eserler peşinde..

Bu yayınevlerinin (İslam-Türk merkezli) olumsuzluklara karşı tercih ettikleri usul ise;

-metni yumuşatma

-metni tamamen deęiřtirme

-metni yok farz etme

-metni tehlikesiz hale getirme....

Kim adına yapıyor bunu yayınevleri;

(Elbette bunu mütercimlerin yaptığını ileri süremem. Kitabı tercüme ettikten sonra bir an önce parasını alma derdindeki mütercim yayın evi musahhihlerinin katmerli bilgelikleri ile savaşmaktan vazgeçeli çok oldu.)

Okuyucu adına mı?

Kendi adına mı?

Shakespeare adına mı?

Okuyucu adına yapıyor; çünkü Türkiye’de kültür değişimlerinin en önemli ayağı yıllarca çeviriler üzerinden yürütülmüştür. Batı hayranı bir okuyucu kitlesi temini için birkaç satırdan vazgeçmek mümkündür.

Kendi adına yapıyor bunu; çünkü yazarına maddi bedel ödemedi okuyucunun karşısına çıkan bu kitapların devamlı “piyasası” vardır. Bu piyasayı ne muhafazakâr kitapevleri ne seküler kitapevleri öldürmek istemiyor.

Shakespeare adına yapıyor; çünkü shakespeare kültür emperyalizminin en sağlam ayaklarından biridir. İngiliz’dir, tiyatrocudur ve dahası eserlerinin felsefi temelini öğrenmek için farklı okumalar yapmak zorundadır okuyucu. İngilizce öğrenmeye çalışan talebenin önüne konan Shakespeare aynı zamanda Büyük Britanya’nın kültür ve egemenlik mimarıdır. (Türkiye’nin milli haber ajansı haber metinlerinde yıllarca İngiltere’ye Büyük Britanya demek için nasıl bir kavga verdi erbabı bilir. Bunu yapanlar İngiltere ile Büyük Britanya’nın farkını iyi bellemiş çocuklardı.)

Soru: Sahi biz Milli Mücadele'yi Yunanistan'a karşı mı yoksa Büyük Britanya'ya karşı mı yaptık, İstanbul'u ve bütün Osmanlı yurdunu hamuduyla götürmeye niyetli olanlar kimlerdi? Olan biteni unutmaya adına Shakespeare metinleri karartıldı mı?

(Konumuza dönelim) Şimdi milli ve dini nedenlerden dolayı Shakespeare'e bakışımızı değiştirirsek bu kimin işine gelir. Kimsenin işine gelmez. Hem hayata olumlu bakmak hayat-tan, edebiyattan zevk almak adına yapılmalıdır bazı şeyler(!)

Öyleyse orijinal metinden taviz verilebilir. Ve nitekim verilmiştir de.

Shakespeare hayranları ve hayranlığı hastalıklı bir ruh halidir Türkiye'de. İngiliz Dili Edebiyatı bölümlerinin öğrencilerini okuldan-hayattan tart etme vesilesi Shakespeare'dir (to be or not to be değil mi?); Fransız Dili Edebiyatı bölümlerinin her cümlesi insanlık için insanlık adına Voltaire merkezli sınavları ve bu konuları tapınç mevzu haline getiren muhteşem prof'ları Türk eğitim hayatının değişmeyen şeddeli sorunudur. Neydi mevzu **Baudelaire** "Korkunç Yahudi Kadını" kime yazdı değil mi? Ya da kimi tasvir eder Shakespear "fakat değil mi ki o bir genelev köpeği" ile (othello)...

Bunca lafı biz Shakespeare düşmanı olarak mı yaptık. Kesinlikle hayır. Olan biteninin anlaşılması adına bir yazar namuskârlığı ile yaptık bunu.

Ey okuyucu Shakespeare'i sevebilir veya nefret edebilirsin ama bunu yaparken bilinçli yap, mesajımız-niyetimiz budur bizim...

Ve ayrıca, ortadaki siyasi, kültürel ve ekonomik "dümenin" farkında ol.

İşte kanıtlarımız:

Duke (Orijinal metin)

valiant othello we must straight emloy you

Agaist the general enemy ottoman

(to Brabantino) I did not see you; welcome gentle signor

We lacked your counsel and your help tonight

Yayınlayan: Bantam Classic-Newyork

General=against all christendom

Dük (metne bağlı tercüme)

Yiğit Othello!

Bütün hristiyanların azılı düşmanı Osmanlı'ya karşı

derhal hareket geçeceksiniz

(Brabantino'ya)

Sizi birden göremedim hoş geldiniz asil sinyor

Bu gece çok aradık öğütlerinizi ve yardımınızı

Tercüme 1

Dük

Yiğit Othello!

Düşman kuvvetleriyle mücadele adına

Seni görevlendiriyorum bir kumandan vasfıyla

Ah! Hoş geldiniz sinyor Brabantino

Sizi görmeyince toplantı odasında

Müteessir olmuştum, buyurunuz aramıza

Bilgi ve görgünüzden yoksun kaldık bu gece

Yayınevi: Antik Batı Klasikleri- İstanbul

Tercüme 2

Dük

Yiğit Othello! Hemen hareket geçeceksiniz

Hıristiyanlığın baş düşmanı Osmanlılara karşı

(Brabantino'ya)

Sizi birden göremedim hoş geldiniz soylu sinyor

Bu gece çok aradık öğütlerinizi ve yardımınızı

Yayınevi: Türkiye İş Bankası... Remzi Yayınları...

Tercüme 3

Dük

Yiğit Othello ! Derhal baş düşmanız Osmanlı'ya karşı

Orduları komuta etmelisin

(Brabantino'ya)

Sizi görmedim, hoş geldiniz nazik sinyor

Bu gece tavsiyelerinizden ve yardımınızdan yoksun kaldık

Yayınevi: Paraf yayınları

Tercüme 4

Dük

Othello, sizi Osmanlılara karşı kullanmamız lazım geliyor

(Brabantino'ya) Sizi görmedim, hoş geldiniz sinyor

Bu gece sizin yokluğunuzu hissettik

Yayınevi: Kitap zamanı yayınları

Tercüme 5

Dük

Yiğit othello!

Sizi hemen baş düşmanımız

Osmanlıya karşı çıkarmamız gerekiyor

(Brabantino'ya)

Sizi görmedik hoş geldiniz, sayın sinyor

Öğüdünüzden, yardımınızdan yoksun kaldık bu gece

Yayınevi: İz yayınları

Tercüme 6

Yiğit othello, sizi hemen baş düşman Osmanlılara karşı kullanmamız lazım geliyor. (Brabantio'ya) sizi görmedim safa geldiniz asil sinyor. Bu gece sizin mütalaanızın ve yardımınızın yokluğunu hissettik.

Yayınevi: M.E.B yayınları

(Tercümelerdeki yumuşatmaları, görülmeyen sıfat tamlamalarını, hoş ve makul gösterme çabalarını hatta Shakespeare'in söylediklerini yeniden yazma hayretlerini dikkatinize sunarız.)

Shakespeare'in Osmanlı düşmanlığını (Agaist the general enemy ottoman) Türkiye merkezli yayınevleri niçin göstermek istemez. Hatta Shakespeare dilinin uzmanlarının *general* kelimesi *all christendom*'u kapsar demesine rağmen **bütün Hristiyanların** vurgusu es geçilir. Seküler yayınevleri Shakespeare'in olanca sanatkârlığının böylesi bir kaza(!)

cümleye kurban gitmesini istemeyebilir mi? bu mümkün mü? Belki. Shakespeare'i okumadan nasıl Avrupa Birliği gibi siyasi birliklere gireceğiz; neden bu mu? Ya peki diğerleri; metni tersyüz eden muhafazakâr yayınevleri onların derdi sadece "suya sabuna dokunmayan" othello tercümeleri "satmak" olarak yalınlaştırılabilir mi? Gerçekten bu kadar masum mu bu yayınlar..

Ya siz..... Shakespeare bunları zinhar yazmaz diyenler. Shakespeare'in gerçeği ile hayal ettiği Shaskespeare'in bir türlü bağdaşmadığını göremeyen muhteremler. Uyanma vakti gelmedi mi?

(Hadi garip bir soru soralım)

Ey tercümeler sizin derdiniz nedir?

ÇİRKİN FRANSA ÂŞIK FRANSIZ

Flaubert, Aşk ve nefret psikolojisi üzerine kafa yorarken (*Education Sentimentale*) eğitiminin Fransa'dan başka bir yerde olabileceğine inanmayı yargılar. *Chartreuse de Parme*'de Stendal aynı şeyi yapar. Fransa aşk fırtınasının estiği yegâne bir ülkedir onlar için. "Ülkelerini çok sevdikleri için bir hüsnü zan içinde midirler bu yazarlar, yoksa gerçekten başka ülkelerde aşk denemeleri yaptılar da başarılı olamadılar mı?" sorusu akla gelir. Âşık Fransızlar *Faire l'Amour*/cinsel aşk ile *Aimer d'amour*/aşkla sevişi tarih boyu karıştırmışlardır. Dante'de yıldızlar ve aşk arasında bir mesafe tasavvuru kuran âşık, Romeo ve Juliette'de şiirin derin gücünü keşfedebilir. Ama "âşık Fransız" için bütün bunlar ilahiyatla hayat arasında bazen sağa bazen sola kayan kutsal tahterevallidir.

Niye mi? Çünkü Fransa "*Kutsalın ilk kızıdır*". *Orleans bakiresi* (Jeanne d'Arc) kilisenin azizesi olarak Hristiyanlığı haçlı seferine hazırlamıştır. *Racine*, o yüzden aşk derken *Fransız* "*bizim aşkımız bu*" dedirtir. Efsaneleri olmayan ama kutsala gözleriyle adanmışlık güdüsünün sahibi Fransız "Bu gücü veren kim? sorusunu yöneltirseniz bütün Fransa "Charlemagne" der. Roma imparatorluğunu bir Hristiyan imparatorluk haline yeniden getirmek isteyen Charlemagne'in, *canonisation*/azizler arasına konmasıyla büyük Fransızlık gururu tesis edilir. Ama bütün gurur ve aşkın merkezi olma anlayışına- modern Fransa dahil- bir şey cevap veremez. Milli kimliklerinin babası gördükleri adanmışlığın temsilcisi Charlemagne

bir Germen lehçesi konuşan Alman'dır. Dahası Charlemagne kendi hayatında bu dili herkesin konuşması için çırpınmıştır.

Gözlerini dünyaya Charlamegne'la açan Fransa'nın aşkı, yüzlerce yıl çirkinleşme seviyesinde nefreti canlı tutan bir kültüre sahip oldu. *Jongleur* ve *troubadour*'lar/Fransız halk ozanları/ bütün hikâye ve şiirlerini '*sarrasins*/Endülüs Müslümanları üzerine tesis etti. Kahramanlık üzerinden yapılan bütün savaş ve kan çağrıları '*Âşık Fransız'ın*' tarihi çelişkisi olarak günümüze kadar geldi.

Fransa'da modern Katolisizm'in babası sayılan Papaz *Jean-Baptiste Henri Lacordaire*, o yüzden âşık Fransız'ın eline üç düşman adresi tutuşturur: Ezeli ve ebedi düşmanımız *İslamizm*, yeni düşmanımız *Lutherisizm*, üçüncüsü ise -dikkat buyurun- 1802-1861 yılları arasında yaşamış bu papaz, *Ar-yan ırkını* da yani Almanları düşman olarak ilan eder. Tarih ince şakaları satır aralarında okuma mesleği değildir ama anlattığım olay bi-hakkın böyledir dostlar...

Naziler tarih sahnesine henüz çıkmamıştır. Dünyayı kendine düşman ilan etmemiştir henüz ama Papaz Locardaire Alman kanı taşıyan Fransız ruhunun derunundaki kahramanı Charlemagne ideallerin şad etmek için Alman ırkını düşman görülmesini ister.

Locardaire göre, kilise sevgisi ile vatan sevgisi aynı şeydir. 'Dinsel milliyetçilik' kavramı işte bu noktada devreye girer. Papa 10. *Pie* işte tam da bu devrede Fransa'nın, devrimden (1789 Fransız devrimi) nasibini almamış Katoliklerini memnun edecek bir cümle sarf eder."Manevi hayat yeryüzünün her yerinde var ama özellikle Fransa'da yaşanmaktadır" *Georges Goyau* gururla kaydeder bu anektodu makalesine:

*L'Effort catholique dans la France d'aujourd'hui ve Ce que le monde catholique doit ala France.*1918.

Lutherizm ve Aryan'lar aynı adrestir. Berlin düşmanlık figürüyle "*Çirkin Fransa'nın*" hedefidir. İslamizm ise çağlara hitap eden söylemine etkin saldırıları Fransız yazar ve filozoflarından görecektir. (Voltaire, *Mahomet*'le bunu ayyuka çıkarır.)

İlk tanım ilk düşman

Şüphesiz Charlemagne'ı atası kabul eden bir ulusun Almanlarla kavgası daha sonraki yılların tortusudur. Başka bir deyişle "Charlemagne Almandır" önermesini dünyada sadece Fransa almaz. Ama İslam öyle değil. Fransa'nın Romalılaşma isteğiyle İslam'a karşı koyma süreci aslında onun varlık temelidir. Bilinmiyor ne zaman ama çok eski zamanlardan beri Romalıların birlik fikri Fransız ruhunda büyük yankılar bırakmış. *Merovingien* ve *Carolingien*'ler birlik fikrinde başarı gösteremedi. Mağrur Fransa'nın kralları Charlamagne'a ata diyorlardı. Öyle ki taç giydikten sonra seleflerinin kefenini Charlamagne'ın kabri üzerine serilmek üzere kutsal *Chapalle*'e gönderiyorlardı. Charlamagne ne yapmıştı da bu kadar sevgiliydi. Pireneleri aşan ve Avrupa'ya Muhammedi davayı getirenleri durdurmuştu, savaşmıştı, o. İslam onlar için müesses nizama 'isyan/riot'dı bastırılması gerekiyordu. Müesses nizam Hıristiyanlık, o yüzden haçlı seferleri düzenledi.-O yüzden bin yıllık bir süreçte Haçlıların yaptıklarından dolayı eleştirilmeye veya özür dilenilmeye hiç yanaşılmadı-

İsyancı veya terörist damgası bin yıllık süreçte hiç değişmedi. İsyancıların kanları nı almak onlar için haktı ve sevap işliyorlardı. *King John*/Kral John'de William Shakespeare'ın

vazgeçemediği figür *Dieudonne*/Tanrıverdi unvanlı Philip II. üçüncü haçlı seferinde kendi kutsalını yine isyancı Muhammedi'lere karşı savunur.

Fransız edebiyatının başlangıç destanlarından olan *Chanson de Roland* da doğunun mistik hülyalarına kılıçla girişilen işgal betimlemesi batıdan Müslümanların sürülmesi anlayışının ürünüdür. Haçlı savaşlarının filizlerini işleyen *Chanson de Roland*'da kutsal savaşla kutsal toprakların/*Jerusalem* yeniden ele geçirilmesi işlenir. Kin ve intikamın Pierre L'Ermite'le giriştiği doğuya savaş çıkırtkanlığının can alıcı misalidir destan.

Dört bölümden oluşan destanda Charlemagne'nin üvey kardeşi Ganelon'un ihaneti anlatılır ilk bölümde. Roland'ın öldürülmesi için *Marsile*'in Müslüman halifesi ile çevrilen entrikalar kutsal Fransa'ya karşı affedilmez bir cürümdür. *La bataille de Ronceaux*/Ronceaux savaşı bölümünde ise sayısız insanın ölümü ve Roland'ın yoldaşı *Olivier*'in ölümü anlatılır.

Charlemagne bir şimşek gibi intikam hırsı içinde üçüncü bölümde *Sarrasin*'lerin üzerine iner. Destan *avec l'aide de Dieu*/Tanrının yardımıyla bunun yapıldığını eklemeyi unutmaz.

Ve kutsal Fransa'ya ihanetin ismi Ganelon, savaştan sonra Charlemagne tarafından yargılanır *qui est condamné à mourir écartelé* /ve ölüm cezasına çarptırılır. Bize intikam gerek diyen bir vandalizm'dir aslında bu.

Tanzimat'la birlikte derin bir Fransız edebiyatı okuma tarihi olan Türkler için Âşık Fransız'ın Türkçeye tercümesi böyledir. Hâlbuki onlar Kudüs için gelen Alman imparatoru *Frédéric Barberousse*'yu Silifke suyunda /*eau bleue* boğan bütün çağların en büyük gerilla savaşını verenlerin neslidir.

Mısır'ın kaybı korkusu, Türkler'in modern sorunlarının başlangıcı

İslam'la ilgili ilk batılı tanımlar/dogmalar Fransız'dır. Osmanlı'nın yirminci yüzyılda noktalanmasını sağlayan saldırı da bizzat Fransız'dır. 1833 yılında Hünkâr İskelesi Anlaşması'yla durdurulan Mehmet Ali Paşa gailisi 'Çirkin Fransa'nın' ürünüdür. Paşaya İstanbul'a karşı "*particular ol*" fikrini veren Fransız mühendislerdir. (Ve ona yıllar sonra son fravun/ *dernier pharaon*- Gilbert Sinoué diyenler de onlar olacaktır.)

Mahmoud une alliance etroite qui equivalait a un veritable protectorat russe/ Sultan Mahmut'un Ruslarla ittifak kurmaya zorlanması, Fransa'da "Yeni Osmanlı Stratejisi" yapmasına neden olmuş ve bugünüme kadar başımızı ağrıtabilecek olan Ermeniler'in Osmanlı ülkesinde bir 'Truva atı' olarak kullanılmasıyla sonuçlanmıştır. Âşık Fransa'nın Ermenileri Katolik, Protestan diye bölerek *suitable*/elverişli hale getiren misyonerlik grubunun içindeki rolü inkâr edilemez. (meraklısına: yıllarca Türkiye üzerine terör eylemleri yapan ASALA örgütünün açılımı Fransızcadır. *Secrete Armenienne pour la Liberation d'Armenie*)

1839'da İngiliz elçisinin Sultan Mahmut'a ikinci kez Mehmet Ali Paşa üzerine gidilmesi talebi Fransa-İngiltere rekabetini körüklese de "Çirkin Fransa" yine Rusya'ya karşı Anadolu toprakları söz konusu olunca Londra ile *interet alliance*/ çıkar ittifakı kurmakta beis görmez. ...*l'influence française en declin dans la levant*/ Doğu Akdeniz'de etkisinin azalacağı korkusunu 1799 Akka bozgunundan daha beter yaşamaya başlamıştır. Asıl düşmanı Papaz Locardaire nasıl tarif ettiyse *une explosion da patriotisme germanique dirigea contre la France*/Fransa'ya karşı bir vatanseverlik hareketini Almanlar'ın yürütmekte

olduğu sanrısı Anadolu toprakları üzerindeki güç ve nüfuz mücadelesi doğurmuştur.

Batılılar bizi nasıl görüyor? Aynamız Avrupa!

Théophile Gautier'in İstanbul tasvirleri, *Nerval*'in psikolojik kaşısı, *Pierre Loti*'nin Azियade'si *Claude Farrère*'nin 'Ankara hükümeti severliği' üzerine oturan derin *Le Fleur de la Mal* melankolizmi, *Francophone* Türkler'e "çirkin Fransa'yı tanıtmaz. "Âşık Fransız'ın" başına ne çoraplar ördüğünü bilir ama yine mahbup divaneliği içindedir. Bu, kendiyle kavgalı olan ve bir başkası olmak için savaşmamızın ardından modernizmin yenedünya dini olma kararına bağımlı oluşumuzdandır.

Bilim üretenlere olan bağımlılık içtihadını üniversitelerimiz bir doğma olarak algıladığı sürece *Orient* ve *East* arasındaki medeniyet tanımlamaları arasındaki mücadele sürecektir. Batılılar bizi nasıl görüyor *obsession*/saplantısı dağılma/ *decadence* döneminin salgın bir hastalığıdır. Avrupa aynasında boy kontrolü yaptığımız için Andre Gide'in İstanbul tasvirleri altında eziliriz.(Türk modernleşmesinde bu hayâsız eleştirilerin kesinlikle etkisi vardır.) Feraceli kadınlar, yıkık dökük evler, kirli sokaklar ve şalvarlı, çepkenli erkekler. Edebiyatçılarımızı ve siyaset adamlarımızı bu tasvirler menfi etkilemiştir. Yahya Kemal'in garbın eleminden, hüznünden bir şey anlamadığını itiraf etmesi ve Gide'nin kültür milliyetçisi satırlarına gülüp geçmesi için İspanya'da yıllarını geçirmesi gerekiyordu. Loti'nin egzotik merakı ne denli bir Türkiye tutkusunu perçinlediyse Gide'nin *niveau intellectual* /entelektüel seviye kabul edilen değerlendirmeleri de komplekslerimizi okşamamalıydı.

(dogmatik) Tanımla reddedilen Türklerin, yine (dogmatik) tanımla “âşık Fransa’ya” bel bağlaması gerekmiyor. Avrupa Birliği’nin çağların gelgitleriyle kıvama ermiş *East*/doğu kabulünü *personnellement* /bizzat *demobilization*/terhis etmeden Paris’in Âşık Fransız’ına inanmıyoruz.

Beylisme’in beyleri göçle büyür

Stendal sanatının iki eseri Kırmızı ve Siyah/ Parma Manastırı’nın yapısını oluşturan Türkçe ve Türk kültüründen mülhem Beylisme kavramı üzerinde konuşmak için Türk beylerinin sınır boylarında ‘sultan’ buyruğu ile ‘uruç’ eden edasından pay sahibi olmak gerekiyor (mu)? El cevap ‘evet’ gerekiyor. Peki, Beylisme’i size tanıtmak için böylesi bir (iksir) cümle kurmak benim tek amacım mı? Hayır değil...

Edebi eser tahlillerinde önemliyse de, siyasi tarihi analiz etmede daha şümüllü bir tasvire kapı aralayabilir, Beylisme.

Beylisme, ‘dadaist’ kavramını anlamak amacıyla sarf ettiğimiz ‘avare’ zamanlar kadar bizi ‘buluş yaptım’ Arşimetliğine ulaştırmadığı için, “*ha... beylisme mi diyoruz*” O mu? *Bizim eski ihtiyaçların batıya sarkittiği ‘Türk korkusunun’ edebiyata yansımadır. Ama boş verin onu yahu!*

Türkiye’de bu kavramın bilinmemesinin temelinde bu ‘salmışlık’ vardır. O yüzden Fransızca sözlük hazırlayan anlı şanlı hocalar, küçük bir Fransızca sözcük kadar bile bu kavrama yer vermezler eserlerinde.

Beylisme kavramını bilsek ne değişir bilmesek ne olur türünde bir kayıtsızlığı biz beceremediğimiz için *‘İptida Bağdat’a sefer olanda’* diye başlayan yeni şiirlere neden olur diye bu kavramı biraz açalım istiyoruz?

O halde, Beylisme ile Stendal sanatı neyi tasarlamış? Türk kültür ıstılahında olamaz dediğimiz bazı şeyleri içinde barındırsa da (netice itibarıyla yabancı bir kültürün içini doldurduğu bir kavramdır bu) Fransız edebiyatı, Beylisme’mi, keşfedilemez bir hayat meçhuliyetinde tanrı veya yarı tanrı gibi (un demi-dieu) saygı gösterilen, övülen, yaşayan bir efsaneyi ‘bey-lisme’ olarak tasvir eder.

Onlar (beyler), kendi eserlerini meydana getirir, kamuyu temsil eder, toplumdaki kardeşlik tesisini gerçekleştirir, emirleri kesin ve nettir; enerjik, güçlü, tehlikeleri küçük gören, gerçekleştirci, hükmeden ve yeni yurtlar için (fetih-conquerir) şartlar hazırlayan (emigration) göç uzmanıdır.

Beyler göçleri yönetir

Beğ ruhu, Türklerin Asya içlerinden dünyaya yayılma binçlerini yöneten önderlerin hem yönetim anlamında, hem de mistik olarak ulaşmak zorunda oldukları manevi bir makamdır.

Türk göçlerini Malazgirt’ten sonra yöneten ve Balkanların fethi sırasında zirveye çıkartan Beylik Ruhu, Ribat, Hangah ve Zaviyelerin Tuna üzerinden Avusturya içlerine kadar açtığı yeni fetih alanlarını göç kimliğinde dinç bir nüfusla kodlayarak şiirsel vazifeler yaptırmışlardır.

Bu şiirsellik, Türk beylerinin Batılı kimliğe açılımıdır aynı zamanda.

Beylerin fetih karakollarında, toplumu düzenlemede, adaleti temsil etmede, merkezi yönetimi pozitif etkilemede etkinlikleri yeni bir medeniyet formunun oluşumuna katkısı Romanizm olarak Stendal romanlarında etkisini gösterir. Ve bu

sanatın ana teması olan ironi, Beylisme kavramı vasıtasıyla Paris'in egemenleriyle açıkça 'dalga' geçer.

Stendal sanatının uçuklatan soruları ardından gelir;

Soru Bir: Beyler güçleri yönetirken Paris nerededir.? Beylisme yeni bir dünya kurarken *Monsieurs*'un konumlarının sorgulanması gerekmiyor mu?

Soru İki: Beylimse'de, gerçek fotoğraflar çeken Stendal realizmi, Waterloo'da Napolyon iradesine karşı çıkan "diğer Avrupa'nın" (İngiltere-Almanya ittifakı) ufuksuz toplumlarını Paris komünüyle iç içe tasvir etmez mi?

Kırmızı: *beylisme* Siyah: *soylu*

Kırmızı ve Siyah'ta Stendal, devrim sonrası kapitalist toplumun gelenekleri ve zorlamalarıyla insanların kendi kişilik ideallerini ve yaşamdan beklediklerini gerçekleştirememesini; bu garip başarısızlığın, öyküsünü yazar. Kendilerini küçük düşürme pahasına da olsa yükselme hırasının bütün toplumu çökertmesi anlatılır.

Stendal'ın toplumsal tavrı, Kırmızı ve Siyah'ta tam olarak gözler önüne serilmiştir. Bu tavır; kendisini bir türlü kabul etmeyen, uğruna çabaya değecek hiçbir şeyin bulunmadığı topluma isyan eden Julien Sorel adlı kahramanın kişiliğini öne çıkarırken Parma Manastırı'nda toplumun yaptırımlarına kayıtsız şartsız uyan Fabrice del Dongo adlı İtalyan soylusunun, en sonunda kişiliğini yitirmesini anlatır.

Julien Sorel öyleyse kimdir? Fabrice del Dongo neyi temsil eder. Beylerin enerjisi karşısında bu tiplerin topluma yeni bir 'göç yolu' (naissance) göstermesi mümkün müdür?

Beylisme bir umut örneği bir muvaffakiyet seçeneği ve bir Türk başarı tipinin sistemleşmiş şekli midir? Evet kesinlikle öyledir onlar için...

Batı toplumu 'göçe' uyanırken

Batı toplumunun Amsterdam, Hamburg, Manchester kıyılardan kalkan gemileri yenedünyalar bulma ümidini saklı tutarken ne denli beylist bir yaklaşım içindeyse Sultan Abdülaziz'in Haliç'e çürümesi için çektiği Türk beylik ruhuna ait donanmayı da o denli Fabrice del Dongo ataleti temsil eder.

Bizim şimdiki hissedenden çıkaracağız yegâne hipotez: *"Satuk Buğra'ya Abdülkerim şuuru veren Beylisme yürüyüşü durduğunda göç yollarımız da tıkanmıştır"* olmalıdır. Çare hipotezimiz ise Beylisme'in tanımı içindedir.

Göç yollarını açan iradenin dizinde ki derman çözülmeye başladığında taklidi bir göç ezberiyle "Yeni Dünya Emperyalizmi" kuran adamlara karşı yapmamız gereken Stendal'ın Beylisme'ini yeniden gündeme getirmek değil midir?

Binlerce yılın beylik yüceliğine dahletmeye kalkan "Modernizmin çocuklarını" Oğuz ilinin bilgeleri yeni bir fermanla karşılamalı değil mi?

Çözmeliyiz bu sorunsalı..

Yaşantısı 18.yüzyıldan 19. yüzyılın birinci çeyreğine kayan Stendal'in beylismini Anadolu'nun yeniden değerlendirme zamanı gelmedi mi?

Göç yollarında tuğları göğe doğru salan (Beylisme) beylerin hayalinden mahrum muyuz?

EDEBİYAT PAGANİZME ESİRDİR

Mülakat: Fatih BİLİCİ

Paramiliter edebiyat ne demek?

-Paramiliter edebiyat; edebiyat ve fikir adamında olması gerek özgür düşünce eskilerin tabiriyle “ferdi istiklal” kavramına karşı bir askerin silah talimi alması savaş oyunları öğrenmesi gibi bizzat eğitilip hizmeti beklenen elemanların yani yazar ve filozofların oluşturduğu güdümlü edebiyat külliyyatını kastediyorum. Yani diyorum ki bize anlatıldığı gibi kilise ve kralın otoritesinden bıkan batı adamının-insanlığın öyle bir bunalma ve isyan döneminden geçtikten sonra dünyayı özgürleştirme devrimine kellesini koymuş fikir adamları iddiası bir efsaneden ibarettir.

Voltaire, Rousseau, Montesquieu’nun varlık nedenleri insanlık adına değil kendisini eğitime ve yönetenler veya kendilerini cemiyetin önüne sürenlere ebedi temennaları adınadır.

Toplum Sözleşmesi, Kanunların Ruhu, Felsefe Sözlüğü insanlığa kendi kavramlarını tartıştırmak isteyen bir cemiyetin disiplini içinde yazılmıştır.

-Paramiliter kavramı ile Batı edebiyat tarihini tarif ediyorsunuz yani. Neyi anlatmaya çalışıyorsunuz?

-Paramiliter kavramı askeri bir kavramdır. Faaliyet sahası olarak veya örgütlenme biçimi düzensiz olarak yürüten ama temeldeki amaç ve hedefler için çalışan ve ardında devlet veya

devlet-cemiyet tarzında organizasyonlar bulunan bir yapı. Kelimenin Yunanca olması ise daha bir anlamlı olarak tercih ediyorum: Çünkü sözlük anlamı ile pratikte yaşananları tamamlıyor paramiliter kelimesi.. Yani sokaktaki askerlik, sivil hayatı içinde askerlik... Çünkü anlatmaya çalıştığım askeri bir düzen içinde dış dünyayı kontrol mekanizması kurma manasıyla *antique* yeryüzünü yani M.Ö 15'den başlayarak temel Hristiyanlık figürlerini pagan-antikite adına muhasara altına almış ve varlığını yaratılış gayesini kendisiyle açıklayan **ethnos**'un modern tarihe sarkan gücünü ancak bu kelime ile ifade edilirse anlaşılabilceğini düşünüyorum.

-Bu sadece edebiyat tarihi değil aynı zamanda siyasi ve fikir tarihi öyleyse?

-Elbette edebiyatı siyasetin veya düşünce dünyasının ötesinde düşünemezsiniz zaten. Hristiyan dünya dediğimiz şeyin veya onun adına varlık gösteren gücün M.S 313'e kadar vahye karşı direnişi tabi bundan vazgeçme nedenleri kesinlikle stratejiktir veya pazarlıkla-*entente/karşılıklı uyuşma* ile oluşmuşu bir sürecin 1054'den sonraki büyük yarılması hep vahye karşı paganizmin iktidar gücü olarak saklı tutulmuş ve kullanılmıştır. Hristiyanlığın din kitaplarında dahi pagan yortuları, bayramları, eğlenceleri girerek kutsal düşünce ve buyrukların (vahiy) tesir ve etkisinin yok edilmesi süreci başlamıştır. Mesela Psellos (1018-1078) denen bir ilahiyatçı-filozof Platonizmle Hristiyanlığın bağdaşa bileceğini iddia etmiştir. Ayrıca pagan cinsel bayramı *Agatha gününü/St. Agatha Feast Day*'i Bizans'ta dini kisve altında meşrulaştıran adamdır. Dahası Bizans'ın ilk dönem filozof ve din adamları Yunan felsefesi üzerinden Hristiyanlığı tanıtma ve anlama yolun gitmiştir. Mesela Konstantinoples Patriği I. Photius

(810-893) Akdeniz paganizminin savunduğu ölçüler içinde Aristocudur ama Psellos ise Plâtonculuğu savunmuştur. Pagan dünya görüşü onların bu gruplaşmaları etkin olmuş taşıdıkları dini kimliklerden dolayı da hayatın olağanları arasında yer almıştır.

-Ama İslam dünyasında da Aristocular veya Platoncu yaklaşımlar var?

-Olmuş doğru ama bu oluş batıdaki oluşum zinciriyle tamamen ayrıdır. Müslümanların iradesi ile Bağdat tercüme faaliyetleri ile olmuş Platoncu veya Aristocu bakış açıları: yani batıda olduğu gibi bir siyasal-sosyal mücadele hatta savaş neticesi değildir bu oluş.. Hele dini Helenleştirmek veya paganlaştırmak gibi faaliyetten bahsedemeyiz. Bir hesaplaşma veya anlaşma değil antik dünyayı anlama çabasıdır Müslümanların bu konudaki duruşu. Resmen üç asrı geçen bir süre vahyin temsilcileri ile savaşı ve ardından onlarla beşinci yüzyıla kadar devam eden içten içe mücadeleye giren antik dünyanın pagan iktidarından bahsediyoruz.

-Sonra neler oluyor batıda?

-Kilise ve krala karşı duruş da önemli bir kafa karışıklığı oluşturma adına icraya konulmuştur. Kraliyet ailesi ve dahi otoritesi veya siyasal idare şekli şekline değil paganizm ve Eski Ahit'in-Old testament varlığını yeni sürece dahil etmek isteyenlerle kral arasındaki menfaat kavgası temelde varlık nedenleri bir olan kral-kilise-paganist çeteleri karşı karşıya getirmiştir.

Elbette beşinci yüzyıldan 10 yüzyıla kadar sürecin önemli olayları ve temsilcileri var ama asıl Tapınak şövalyeleri meselesidir dananı kuyruğunun koptuğu yer. Hristiyan hacıları Kudüs yolunda korumak için başlayan mücadele aslında Akdeniz egemenliğini kaybeden eski muktedirlerin 1119'dan itibaren yeni bir varlık ortaya koymaya çabalamaları ve bu çabanın 1187 (Kudüs'ün Müslümanların eline geçmesi) yılında tükenmesiyle alakalıdır. İktidar mücadelesi Avrupa içine taşındığında ise durum değişiyor.

Fransa kralı IV Philippe Papa V.Clemens'le baş başa verip kendi iktidar sahasını tehdit eden Tapınak şövalyelerini yok ediyor. Bu paganist çetenin lideri Jacques de Molay yakılıyor. Dikkat burada kral ve otoritenin diğer ayağı kilise kololadır.) İlk kez M.S 313'den beri devam eden sürece bu müdahale tarihin seyrini değiştirecek paganist bir kinle karşılık buluyor. Farklı küçük alanlarda kendi saklayan cemiyet oluşumu 1534'de Cizvit tarikatı içinde şekilleniyor. Aynı hataları tekrarlamamaya çalışa da Vatikan, 1773'de Cizvitleri kapatıyor. Jacques de Molay'i kaptıran bu entente düzenin sahipleri yeni üstatlarını kaptırmıyorlar. Burada kavga (*catolism contre catolism*) iki cemiyet Katolik otoriteye sahip olmak istemesiyle ortaya çıkıyor.

Johann Adam Weisheupt'tur (JAW) bu adam; ve tarikatının kapısına kilit vurulduktan sonra modern çağı etkileyecek ve yönetecek cemiyetini kuruyor. 1773 tarikatın kapanışı, 1776 örgütün kuruluşu, 1789 yani 16 yıl sonra intikamın Fransız ihtilaliyle alınması: kendi düzenlerini yok eden (kendilerine göre fitnenin baş aktörü) Fransa kralı-lığı-nı yok ediyorlar. XVI. Lui giyotine giderken ilk üstatları Molay'ı alenen anmaktan ve hatta intikamın şimdi alındı diye haykırmaktan geri durmuyorlar.

İşte modern sürecin başlangıç hikâyesi aslında Hristiyanlığa stratejik bir kabulle içlerine alıp yok etmeyi amaçlayan Akdeniz paganist idealizmi (Roma ve Yunan'dır.) budur.

-Bunun edebiyattaki uçları nasıl başlıyor?

-Edebiyattaki paramiliter yapının kronolojisi şudur: Batının kültür zarını saran adan Apollon-ius'dur (M.S. 15-100) Tyanalıdır, Tyana şimdi hangi coğrafyada dersiniz? İlginçtir bizim Adana ilimizin sınırları içinde kemerhisar ilçesi. Paramiliter edebiyat derken kastettiğim yerin ilk noktası olan bu müthiş adam hem eski ahiti hem antikiteyi hem kadim dünyayı mezcetmiş bir pagan olarak (dikkat bir pagan!) bütün çağlara üstad olarak kabul edilen bir gizem yazarıdır.

Voltaire ve Bacon gibi paramiliter edebiyatın sahnedeki en ünlü yazarlarının üstadıdır ve bizzat onların kalemıyla batıda İsa mesih'ten (Jesus Christ) bile daha etkin-önemli izler bırakmıştır. Kimilerine göre ise gerçek İsa bu filozoftur. Etkisi İsa'dan sonka ilk yüzyıldan başlayarak günümüze kadar gelen bu adamın meşgul olduğu ilimler, mensubu olduğu inanç temeli, yazdıkları kitaplar modern hristiyanlık tarihinin yani günümüzün hristiyanlık anlayışını şekillendirmiş tek kaynaktır. Çünkü M.S 313 Milano Fermanı'na kadarki bütün paganist yasama ve orduların karşı koyma iradesi bu adamın fikirleri üzerine tesis edilmiştir.

Ve elbetteki Tapınak şövalyeleri, Cizvit tarikatı ve ardından girilen Bavreya merkezli gizli cemiyet hakimiyetinin baş öğretmeni bu adamdır. Bunu onların yazdıklarından ve paramiliter edebiyatın modern versiyonlu yazarlarından çıkarmak mümkün. **Chateaubriand** yeni bir Hristiyanlık algısı ve savaşına adına kalem oynatırken Zaire'de Voltaire bir Türk prensle

(Orosmane) bir avrupalı kızı yazarken Hz. İsa'nın ve daha sonar Hz. Muhammed'in getirdiği vahye karşı verilen mücadelesinin aynı anlayışta ama farklı zeminlerde kavgasını verirler.

-Anlattıklarınızla edebiyatla, siyasetin, felsefenin arasına inanılmaz bağlantılar olduğunu görüyoruz?

-Zaten bu bağlantı var dehşet duymadan bilakis bu sarmalı anlamak ve Kuran-ı Kerim'in küfür ve iman mücadelesinin kıyamete kadar devam edeceğini bildirmesi çerçevesinde bu olayları anladığımızda durum berraklaşır. Evet batı bakışımızda kesinlikle Kuran-ı Kerim'de geçen **Nasârâ**'lar yani Hırisitiyanlar vahyi özü-temeli-geçmişiolarak karşı tarafa baksak yanılırız.

Karşımızda kendi sıfatını değiştirmiş Akdeniz paganizmi, Hz İsa'nın billur lisanını dinlemek istemeyen bir şehirli pagan entellektüelzmi olduğunu gördüğümüzde edebiyattan- siyasete mücadele şartlarımızın ne olması gerektiğini anlarız.

-Tyanalı Apollon'dan sonra ne oldu?

-Akdeniz ticari hayattan dolayı dünyanın merkeziydi. Fikirler çabuk yayılıyordu aynı zamanda merkezi otoriteler bu canlılıktan dolayı olan biteni çabuk haber alıp çaresine bakıyordu. Tyanalı Apollon Yahudi mistizmi ile İran ve Mezopotamya "bilgisini" gayet iyi biliyordu. Kimse onu dışlayarak bilginin yoluna gidemedi yüzyıllarca. Hristiyanlık adına savaşma fikrini Bizans'tan alıp Pirene dağlarında teşkilatlayan eski akdenizin yani antik çağın (M.Ö 5000'den Roma imparatorluğunu çöküşü M.S. 476'ye kadarki dönem) askerleriydi. Tapınak Şövalyeleri olarak ortaya çıktıklarında sırtlarında ve

ceplerinde Apollon kitaplarından çıkmış, tılsımlar, muskalar, şeytan kovucu semboller taşıyorlardı.

Ben hıristiyanım sen hıristiyan değilsin kavgası veya ben ilk hrisitiyan kavmim sen sonraki kavgası (ki bugün bile canlıdır) aslında pagan yani putperest batı ile İsa öğretisi arasındaki M.S. 313'ten sonraki *entente*'nin merkezi hıristiyanlığın paganizmin eline geçmesi ile sonuçlanmasını doğurmuştur. Cizvit tarikatı katolik dünyanın içinde bu yapıyı tam oluşturma adına ortaya çıkmış "odaklanma" veya konsentre bir çıkıştır. Ve bugünkü merkezi dünyayı yani kendi anlayışında BM'yi kendi anlaşısında Dünya Banka'sını, kendi anlayışı içinde bir NATO'yu oluşturacak kadar 18.yüzyılı isyan yüzyılı olarak teşkilatlamıştır. Model ülke olarakta daha kafasındaki kendi tarihlerinin en büyük pagan devleti olan Roma imparatorluğu'nu modern dönemde kurmak için çabalamış ve bunu başarmıştır(!) (1776 rakamı dünyanın en büyük ekonomisinin bugünkü para biriminde kayıtlıdır. Bu cemiyetin kuruluş tarihidir.)

-Tarih, edebiyat, siyaset, mitoloji ve dünya egemenliğinin müthiş savaşı anlattıklarınızda gizli?

-Elbette öyle, Bir kez daha vurgulayalım ki bu siyasi mimarinin baş üstadı, kurucusu, fikir babası Johann Adam'dır. Bugün kral Davut'un (Davut Peygamber) dünya üzerinde kan bağı akrabaların arayan DNA bankaları bize bu adamın dehasını, bilgisini tarihle olan derin rabitasını gözler önüne seren ipuçları var. Bu adamın örgüt içindeki gizli kullandığı takvim Sasanileri son kralı Yezdigerd III'in tahta çıkışı olan 630'dan başlıyor. Niçin Yezdigred çünkü Yezdigred III'in kızı Nazbanu'da gelen bir DNA grubu hint kıtasındaki

-Karaçi- yahudi kolonisi oluşturmuştur. Yezdigerd III'ün annesi Mariam (babası Bizans kralı Mavrikios'tur) vasıtası ile hem Bizans kraliyet ailesine hem de Ermeni bir aileye mensubtu. Yezdigred I'nın eşi **Shushandukt** ise (veya Suzan – Yahudi geleneğine göre 21 numaralı Yahudi sürgünü lideri Mar Abba'nın kızıdır, Mar Abba aynı zamanda İran merkezli doğu kilisesinin 540 ile 552 yılları arasında liderliğini yapmıştır.) Bu kadın bir yahudi olarak ve Hemadan'da ilk Yahudi kolonisi kuracak kadar da köklerine bağlıydı.

-Modern tarihin bir numaralı konu-kavram-düşünce gruplarını oluşturan cemiyetin takvimini başlattığı (Yani Hz İsa'nın doğumu gibi önemli, dahası Müslümanların hicreti takvim olarak kabul etmesi gibi büyük anlamları olan) 630 yılını niye bu kadar önemsiyor ve yüzyıllar sonra unutulmamasını sağlıyor?

-Çünkü: 630 son Sasani hükümdarı Yezdigred tahta çıkış yılıdır. Altı yıl sonra Yezdigred İslam orduları önünde bozguna uğradı. Kadisiye'de antik çağın bütün krallarıyla akraba olan bir hanedan ve elbette (Davidic ancestral) yahudi kan bağının bir numaralı ismi yenildi. Ve bu kaybediş tarihi yeniden yazmayı planlayan örgüt tarafından modern zamanlara taşındı.

Paganizmin vahyi yok etmek için hedefi o kadar açıkki onlarca örnek verilebilir: mesala batı dilinde Christmas olarak kullanılan Noel bayramı olarak bize geçen "bayram günü" aslında Hz İsa'yı öldürme veya ölüm yılı olarak kutlanan bir pagan bayramıdır? Christ+mas+mass veya masses'in anlamı İsa'nın ölümüdür (the *death of Christ*). Ama şimdi İsa'nın doğum günü anlamıyla! kutlanıyor.

AYDINLANMA VAHYE SALDIRI EMRİ VERENLERİN EN SİNSİ KAVRAMIDIR

-Sol ve Aydınlanma'nın duruşu neresidir bu ortamda?

-18. yüzyıldan sonra bayrağı Aydınlanma kavramı ve Sol ideolojiler alıyor. Vahiy ve Hz İsa ile bu denli mücadalenin ardından dünya hakimeyiti fikrine odaklanan cemiyet 18.yüzyılı hedef yüzyıl haline getirmiştir. Elbette bunun altında yatan gerekçeler vardır. Ama Cizvitlerin kapatılması 1773 ve ardından Fransız ihtilalinin hazırlanması ve Cizvit Eğitim Ordusu Dini'nin okullarından mezun olmuş yazar ve filozofların çabasıyla sol ve sol ideolojinin -ki temelde din, metafizik, dogaya tekrar dönüş, insanlar arası eşitlik, mülkiyet gibi kavramların etrafında şekillenmiştir- kavramları adeta bu yapının ana gemisi-saldırı karargahı olmuştur. Vahyi kendi tanımladıkları kavramlar ve felsefi doktrinlerle anlama-anlatma-reddetme-mantıksızlaştırma yoluna gitmişlerdir.

Açıkça belirtelim ki, Sol ideoloji Fransız ihtilalinin öz malıdır. Adını Fransız devriminden sonraki meclis düzeninden alır. Fransız ihtilalini kurgulayan yapıda işte bu anlattığım paramiliter edebiyatın üstatları ve kalem savaşçıları vardır. Yüzyıllar içine yayılarak Sol ideoloji-Solculuk (Marksizm, sosyalizm, sosyal demokrasi, sosyal liberalizm ve anarşizm) varlık nedenini bu yapıdan almışlardır. 1789 sonrasında ilk egemenlik kavgasını 1848'de verdiler. Bekledikleri başarıyı bu başkaldırısı sırasında yapamadılar. Sınıfsız, devletsiz toplum yaratılması amacı paganizmin temsilcileri adına bozulan dengenin yeni bir kavram veya oluşumla eşitlenmesi

amacına matuftur. Almanya İtalya, Fransa, Avusturya, Polonya, Romanya ve Macaristan bütünüyle sarsılmış Osmanlı (*Rosa Luxemburg/Social Democracy and the National Struggles in Turkey. October. 1896*) ve Rusya üzerine yeni stratejiler geliştirilmiştir..

Sol ideolojinin temel anlatımı insan ve insanlık adına hareket olmasına rağmen iki bin yıllık vahye direnişin felsefi ve siyasi kavramı olarak insanın ontolojik belleğini yok etme amaçlıdır. Ve temel kavgası vahiy ve onun dünya düzeni içindeki müminlerdir. Ve elbette buna Hz. İsa'nın müminleri de dâhildir.

-Marksizm arkaplanı budur öyle mi?

-Elbette, Karl Marks ve Friedrich Engels'in insanlığın özgürleşmesi ile alakalı siyasal, ekonomik ve felsefi öğretisi dahası sınıflar savaşı teorileri, tarihi materyalizm yorumları Akdeniz paganizminin Hz İsa'nın müminlerinden almaya çalıştıkları intikamı veya yok etme çabalarını bütün dünyaya yayarak İslam'ı ve onun temsilcisi Türk devlet(ler)ini hedef seçmişlerdir. *Kapital*'in son iki cildini tamamlayacak kadar komünizmin el kitabı bir *commune attaque* ürünüdür ve kitabı Friedrich Engels tamamlamıştır.

Burada ki en önemli nokta ise Karl Marks'ın kültürel kökleri ile bilgilere doğrudan ulaşılması mümkün iken Friedrich Engels'inki bu kadar kolay değildir.

Batıdaki en değme kitaplarda -misal: *Communism in History and Theory/Donald Busky*, Engels'in annesi için Elisabeth Franciska Maurita veya Elisabeth Engels adları kullanılır. Peki, gerçek nedir? ***Elisabeth Franziska Mauritia van Haar*** (1797-1873) *Hamm, Nordrhein-Westfalen*, Almanya'da doğan Hollanda

kökenli Yahudi aileye mensuptur. Engels'in, annesinin *Snethlage* ailesi olan akrabalığı da bağıını daha da güçlendirir.

Bu bilgi sol ideolojinin kökenlerini anlamamız açısından önemlidir.

-Bu yapı yüzyıllar içerisinde bazı kitapları öne çıkardı ve elbette bazı yazarları?

-Johann Adam kendinde sonra geleceklere özellikle bazı kitapları kesinlikle insanlığını gündemin düşürülmemesini söylüyor, bu konuda mektupları var. Mesela, Helvetius, D'holbach, Montaigne, Locke, Adam Smith, James Stuart gibi yazarları öne çıkarılmasını istiyor. Diderot, Moliere, Montesquieu bizzat içindedir bu yapının.. Voltaire ve Charles Blount (1654-1693), Tyanalı Apollon'u modern zamanlara taşıyan adamlardır. Hakkında önemli sözleri ve kitapları vardır. İngiltere kralı Charles II'nin soy ağacına dayanan akrabalıklar kurularak cemiyet İngiltere ve kıta Avrupası'nda çok önemli bir "duyum" mekanizması" kurmuştur.

Bu yapı Türkiye çok canlıdır. Mesela, *Müslüman şiir yazmaz, İslami şiir olmaz, şiir tanrılaşmaktır, inanma şüphesi olmadan şiir yazılamaz* diye bizde kurallaştıran önyargının arka planı işte edebiyatın putperestliğin-putperestlerin mesleği olduğu hükmünü yaygınlaştırma amaçlıdır. Bunu yapanların şiir söylemek için solcu olmayı zorunlu görürken aslında kendi kendilerini de ele verirler. Vahiyle her alanda kavga halindeki bu yapının varlık nedeni İslami ıstılahla söylersek elbette ki "şeytani"dir.

-Paramiliter edebiyatın Türk devletlerini hedef seçtiğini söylediniz bunu biraz açar mısınız?

- Paramiliter edebiyatın kalem oynattığı bütün kitaplarda Türk ve Müslümanlık düşman kavramı içinde anılır ve anlatılır. Tarihi yeniden yazmak ve dünya hakimiyeti fikri –ki bu fikrin temelini besleyen temel Akdeniz paganizmi ve Hz. İsa’nın peygamberliğine acımasızca direnen *Semitic paganism*’dir. İngiltere 19.yüzyıldan sonra bunların eline geçmiştir. Almanya, Fransa başta olmak üzere kıta Avrupası’nda onlar vardır. İmparatorlukları hedef seçmelerindeki gaye parçalı ve kolay var olacakları zayıf devletlerin var olma yolunu açmaktır. 1917’de Rusya’da bunu bütün unsurlarıyla başarmışlardır. Osmanlı onlar için müthiş bir hedefti. Birinci Dünya Savaşı’nı Almanya’nın “milli çıkarları!” adına organize ederken Almanya ile bize aynı ateşe attılar. Osmanlı Devleti defaatle yaklaşan savaşta İngiltere ve Fransa ile ittifak kurmaya çabalasa da söz konusu devletler bunu bahsettiğim gerekçelerle kabul etmediler. Devletimizi 1848’den sonraki çalışmalarla muhasara altına alıp Almanya ile aynı siyasi kaderde birleştirmişlerdir.

-Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim...

ELEŞTİRİ: **SEN NEDEN MÜSLÜMAN DEĞİLSİN VİCTOR HUGO!!**

Müslümanları ve İslam'ı Batıya, Batılıya övdürmek inhitat dönemlerimizin bir alışkanlığıdır. Hâlâ devam ediyor. Evet, biz size yenildik ama hâk ve doğru bizimle demenin Türkçesidir bu! Garip bir haleti ruhiyedir. Bu hatayı hep yapıyoruz ve yapmaya da devam edeceğiz korkarım.

Victor Hugo L'an Neuf de L'Hegire (Hicri dokuzuncu sene) isminde 1858 Ocak ayının 15'inde bir şiir yazmış. Şiirde Hz. Peygambere övgüler varmış.

"Hugo'nun gizli Müslümanlığına, Aaa... yeni bir şiir bulduk" neler yazmış şaşkınlığına pazarlanacak tam bir ajans-taki "tertîp muhabirin" düzenleyeceği haber metni çıkmış ortaya. Boy boy sosyal medya kullandı.

Beyler bu tipik bir oryantalist oyundur. Saflığıımıza, temizliğimize İslam'ı bir gayri-müslime daha anlattırarak şehadet getirmesi hedefine atılan tipik bir Batılı oyundur-oktur bu. Bu oyun iki yüz senedir oynanıyor. Ortadoğu'ya gönderilen bütün Batılı ajanlar "sözüm ona Müslümandır".

Bu şiir tutun ki Hz Peygamber için yazılmış müthiş bir şiir olsun. Peki, hayatı Müslümanları ve Türkleri levmetmekle geçmiş bu yazarın diğer yazdıklarını ne yapacağız. *Navarin I,II,III,IV,V,VI,VII*, şiirini, Avrupa Birleşik Devletleri fikrinin tam da Osmanlıya karşı kurulması gerektiği demeçlerine ne diyeceğiz.

Hugo bir paganisttir. Gizli Sion örgütünün edebiyata *Charles Nodier* tarafından -ki kendisi Sion örgütünün lideridir-da-hil edilmiş militanıdır. Hristiyan bile değildir. Bizleri değerlendirişi ve bize olan düşmanlığı kültürel kodlarına göredir ve haçlıdır. Fatih'ten ve fetihten nefret eder. Osmanlı denince nevre döner. Avrupa Birleşik Devletleri fikrini sadece Türk imparatorluğuna karşı savunmuş bir Sırp ve Bulgar isyanları teşvikçisidir.

Müslüman mahallesine Tanzimat'tan beri Hugo pazarlama işi devam ediyor. Hugo'yu gizli Müslüman olarak okumaya değil, gerçek kimliği ile okumaya değerlendirmeye her zaman varız. Ama çevirdiğiniz şekliyle şiir tam anlamı ile manipülasyondur, dili aldatmadır, bizi zavallı yerine koymadır. Hugo'nun metnini Müslümanlaştırıp, bir Müslümanın elinden çıkmış metin gibi sunmak Müslüman hassasiyetine göre kelimeler seçmek Hugo gerçeğini bize yutturamaz.

Ya peki ey çevirmen kardeş!

Il n'est pas d'autre Dieu que Dieu.. 'yü Allah birdir diye çeviren -ki aslı Tanrıdan başka tanrı yoktur olması gerekir.- *Mahomet mourut*.. 'u Muhammet a.s. ruhunu teslim etti diye çevirip, Muhammed öldü yalın-tarafsız çevirisini Müslüman şuurdan gizleyen Müslüman hassasiyete uygun hale getiren sizin derdiniz nedir popüler olmanın dışında?

Hugo'nun metni tam anlamı ile (çevirmen tarafından) "Müslümanlaştırılıp" sunulurak "yersen..." anlamı ile önümüze konulmuş. Hayır yemeyeceğiz.

Ha, onca uğraş ve kütüphaneler dolusu çabanın sonunda Hugo'nun şiiri bulundu ve çevrildi türünde zavallı metin köpürtmelerine de Hugo'nun "paramiliter biyografisinin" ihtiyacı yoktur diye düşünüyorum.

PARAMİLİTER EDEBİYAT

BATİ EDEBİYATI'NIN "GAYRİ RESMİ" TARİHİ

MEHMET HABİL TECİMEN

Paramiliter Edebiyat seri olarak düşündüğümüz kitapların ilki olacaktır. Neden ve nasıl sorularını vahiy merkezinde sorgulayan bir imanla bunu yapmaya çabaladık.

Bildik okuyucu kimliği bu kitap(lar)ı anlamakta zorlanabilir. Burada komplo teorilerinden bahsedilmiyor, hatta alternatif tarih de yazılmıyor, burada tarihi şahsiyetlerin kimlerin eliyle oluşturulduğu, hangi rolleri oynadıkları ve rollerine nasıl hazırlandıkları ile ilgili sahne hazırlıklarından bahsediyoruz. Sahnenin sahiplerine odaklanılması gerektiğini film diyaloglarının çok az kıymetinin olduğunu belirtiyoruz. Paramiliterliğin tarihi başkenti Floransa'dır. Horasan ise bizim doğum mekânımızdır. Şeytan iğvasına karşı derviş..

